

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 119

23 de juliol de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 58, tercera reunió

SUMARI

Dossier

Proposició de llei

de modificació de la disposició addicional primera de la Llei 10/2011, de simplificació i millorament de la regulació normativa (debat de totalitat) (tram. 202-00092/10) p. 3

Informe

de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària (tram. 260-00003/10) p. 14

Informe

de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa (tram. 260-00004/10) p. 22

Informe

del Grup de Treball de Revisió del Model dels Centres d'Internament d'Estrangers (tram. 266-00001/10) p. 28

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de juliol de 2014 i el 15 de juliol de 2015 (tram. 264-00002/10) p. 35

Paraules

de comiat com a diputada de M. Dolors Montserrat i Culleré p. 36

Projecte de llei

del voluntariat (tram. 200-00013/10) p. 38

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el garantiment i l'estabilitat de l'atenció integral a les persones amb trastorns mentals i addiccions (tram. 401-00041/10) p. 47

Projecte de llei

d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00022/10) p. 48

Proposició de llei

de mesures urgents per a fer front a l'emergència habitacional i a la pobresa energètica (tram. 202-00062/10) p. 60

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 58.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García, Miquel Lluís Palomares Amat i Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Proposició de llei

de modificació de la disposició addicional primera de la Llei 10/2011, de simplificació i millorament de la regulació normativa (debat de totalitat) (tram. 202-00092/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la disposició addicional primera de la Llei 10/2011, de simplificació i millorament de la regulació normativa.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta aquesta iniciativa legislativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, dipu... Saludar el director de l'Agència Catalana de l'Aigua. Diputades, diputats, no és la primera vegada que parlem d'aquest tema en el Parlament de Catalunya, i m'imagino que tampoc serà la darrera, eh?

Quan vam presentar aquesta proposició de llei per recuperar la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat, ni coneixíem que el molt honorable president de la Generalitat convocaria eleccions el 27 de setembre, ni coneixíem la darrera sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha entrat en el fons de la qüestió, això que sempre ens demanava el Govern, quan plantejàvem recuperar Aigües Ter Llobregat pel sector públic –la gestió.

Nosaltres creiem –ho hem dit des del primer dia– que la privatització d'Aigües Ter Llobregat responia al fet d'utilitzar el servei d'abastament d'aigua en alta únicament com a font de finançament públic per sufragar dèficits, dèficits generals del Govern de la Generalitat o dels pressupostos públics. Això es podia..., i això s'ha fet, endegant aquesta privatització, i a més a més impulsant..., jo crec que s'han fet dues coses, impulsant canvis tarifaris a l'alça.

Aquesta concessió ha comportat ja i comportarà en el futur un preu de venda del metre cúbic de l'aigua per costos des del nostre punt de vista superiors a si s'hagu-

és quedat en el sector públic. Costos que inevitablement repercuteixen i repercutiran en increments de preu que paga el consumidor final. Nosaltres creiem que cal revertir aquesta situació.

I la Llei 10/2011, llei òmnibus per entendre'ns, eh?, va aprovar la normativa que permetia la prestació indirecta del servei d'abastament d'aigua en alta a través de la xarxa d'abastament Ter-Llobregat. Es va aprovar la dissolució de l'ens que s'havia creat per tal d'abastir d'aigua en alta l'àrea de Barcelona, que es va crear, com tots vostès saben, l'any 1990.

Aquesta llei que avui presentem, el que pretén és retornar a un sistema de gestió directa dels béns i instal·lacions que integren la xarxa Ter-Llobregat cap a la Generalitat de Catalunya. Amb el text que els hem presentat, hem intentat fer la mínima intervenció legislativa, i, per tant, la proposta es circumscriu exclusivament a modificar la llei òmnibus pel que fa a la disposició addicional primera, que és la que permetia la gestió indirecta del servei d'abastament d'aigua en alta a la regió metropolitana de Barcelona.

Nosaltres sempre hem defensat que el servei d'abastament d'aigua en alta mitjançant la xarxa d'abastament Ter-Llobregat constitueix un servei d'interès i competència de la Generalitat, respon a un interès públic primordial, no?, com és garantir l'abastament a tota aquesta àrea. I creiem que la gestió de grans infraestructures, la gestió de les conques, el subministrament fins als dipòsits municipals, ha de ser gestió pública.

Es tracta, des del nostre punt de vista, d'un àmbit absolutament estratègic per al desenvolupament del país, que obliga, des del nostre punt de vista, que tota l'Administració, des del punt de vista de la regulació, però també de la gestió, sigui d'àmbit públic. Aquest àmbit estratègic que nosaltres li veiem..., no només ho diem nosaltres, a Catalunya, és que repassant el recent acord de govern de la presidenta Cifuentes, a la Comunitat de Madrid, també hem vist –molt encertadament– que es considera que aquest és un element estratègic i que la privatització del Canal de Isabel II no la contempen; justament estan en la posició que jo els deia, de mantenir aquest tema com un tema absolutament estratègic.

Tornant a Catalunya, tots els estudis també ens diuen –els estudis a l'entorn del canvi climàtic, també els que fa l'Oficina del Canvi Climàtic Catalana– que Catalunya, en el futur, patirà un règim hídric encara més irregular, un clima més càlid i, per tant, més possibilitats de sequera. Per tant, davant d'aquest escenari, aquest recurs que tots considerem bàsic i fonamental i primordial per al desenvolupament del país segueix sent, encara més, un recurs estratègic.

Si repassem la Directiva marc de l'aigua, article 11.3, la directiva marc també advoca perquè la gestió integral estigui gestionada des de les administracions públiques. De fet, si mirem què passa per Europa, veiem que a Alemanya, que és un estat federal per definició, els setze estats federats posseeixen la majoria de competències sobre la gestió de l'aigua. Si analitzem què passa als Estats Units, que és el país on el sistema de mercat és el sistema per excel·lència, també veiem que

les potestats sobre la gestió en alta de l'aigua recauen en els estats.

Quan vam presentar aquesta proposició de llei, ens basàvem –per tal de sustentar-la jurídicament– en les diverses sentències que tant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com el Tribunal Suprem havien fet respecte a les decisions que l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya havia dictat. Si analitzem més a fons la darrera sentència –que vam tenir oportunitat de fer-ho la setmana passada amb el conseller Mas-Colell– del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que sí que ha entrat en alguns dels temes de fons del litigi que estava plantejat, creiem que encara se sustenta més la posició d'aquesta modificació legislativa que nosaltres proposem.

De fet, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el que fa, el que ve a fer és a salvar la posició del Govern de la Generalitat, perquè no només li treu la raó a una de les companyies, la que va guanyar, sinó que el que fa és excloure les dues empreses que pretenien gestionar des d'una gestió privada el servei d'abastament d'aigua en alta a la regió metropolitana de Barcelona.

Per tant, en base a aquesta sentència, nosaltres creiem que el que ha de fer el Govern de la Generalitat..., jo puc entendre que una empresa privada pugui esgotar tots els recursos jurídics que té. Ara, el Govern de la Generalitat de Catalunya, jo crec que, amb aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, té un ancoratge perfecte per tornar a l'origen d'aquest procés, perquè el que s'ha fet és declarar la nul·litat de l'adjudicació. Ho torno a repetir, exclou les dues empreses. Per tant, si hi ha nul·litat de l'adjudicació no hi ha adjudicació, no hi ha títol, no hi ha contracte. I, per tant, el que des del nostre punt de vista... Vull aprofitar també per saludar els membres del comitè d'empresa o uns membres del comitè d'empresa de l'Agència Catalana de l'Aigua. Ho torno a repetir, si no hi ha adjudicació, no hi ha títol, no hi ha contracte i potser el que hauríem de..., el que hauria de fer el Govern de la Generalitat és defensar més la seva posició, i en base a aquesta darrera sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tornar a recuperar la gestió pel servei públic d'Aigües Ter Llobregat. Perquè, ho repeteixo, si ara ja ho és, en el futur aquest recurs serà encara molt més estratègic per al desenvolupament de l'economia del país, també per al desenvolupament de l'activitat humana, econòmica, de la regió metropolitana, també de la gestió ambiental en aquest àmbit del país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, aquesta proposició de llei del PSC torna a portar a l'hemicycle una discussió que jo crec que la majoria de la

ciutadania ignora, perquè la seva complexitat la fa difícil i gairebé incomprendible. I és que si a la gent corrent li comencem a parlar d'Aigües Ter Llobregat, de l'abastament en alta, de concessions administratives, de l'OARCC, del cànon, del TSJ, del TS, probablement trobarà paraules i sigles que li són desconegudes per la gent normal i corrent, que el que vol, simplement, és obrir l'aixeta, beure aigua de qualitat i fer-ho al millor preu possible.

De què estem parlant una i altra vegada, sense aclarir massa res i contribuint, des del nostre punt de vista, a la confusió general sobre la qüestió? Estem parlant d'una qüestió jurídica complexa, i estem qüestionant la gestió indirecta de la prestació d'un servei pel fet que –tinc la impressió– tenim un procediment judicial enrevessat, sí, i farcit d'interessos encreuats. I alguns barregen una cosa i l'altra sense massa sentit, des del nostre punt de vista. I davant de la complexitat de la qüestió, alguns també, alguns grups, han optat pel reduccionisme, en alguns casos populista, en d'altres casos directament demagog.

I nosaltres no podem evitar preguntar-nos per què. Quin interès hi deu haver a erigir-se en jutges i sentenciar sobre un conflicte que encara no està resolt? Hi ha potser enredat en tot aquest cabdell l'interès no només de fer de jutge, sinó també de fer de jutge i part? No ho sé, però deixin-me dir que a cops ho sembla, i espero que això no els molesti, però és que tantes mocions, proposicions, tantes repeticions de la jugada en un tema tan complicat, francament responen a la idea que això desgasta el Govern, només?

Per als qui no sàpiguen gaire de què estem parlant, deixin-me fer un resum aproximat de vocabulari. Primer: concessionar la gestió de l'aigua no és privatitzar, igual que no ho és concessionar la recollida de brossa de la nostra ciutat, concessionar la gestió del bar del Parlament o concessionar la gestió d'una infraestructura. Segon: l'abastament de l'aigua no es privatitza. I tercer: perdre un recurs no vol dir perdre un procediment quan encara no s'han executat totes les vies, i la Generalitat encara no ha perdut el procediment.

També un repàs per fer memòria. Aigües Ter Llobregat era una empresa amb deutes i dèficits acumulats inviable, que topava de cara amb el tancament dels mercats financers i la impossibilitat de poder-hi accedir. En conseqüència, Aigües Ter Llobregat no podia assegurar les inversions necessàries per donar un servei d'abastament d'aigua en condicions a la ciutadania. El Govern de la Generalitat, també en una situació financera delicadíssima en aquell moment, no podia transferir 1.000 milions d'euros a l'empresa i ni tan sols podia respondre per ella. I, a més, necessitava ingressos per poder complir els objectius de dèficit. La situació d'ATLL, d'una banda, i la necessitat de tenir ingressos del Govern, per l'altra, van coincidir. Una no podia sostenir-se en peu, i posava en perill la prestació d'un servei; i l'altra necessitava ingressos per complir objectius de dèficit sense haver de practicar encara més retallades. Concessionar la gestió de l'abastament va semblar una manera de resoldre ambdues situacions sense perjudicar els ciutadans.

Podem discutir políticament si la decisió va ser correcta o no, però la decisió estratègica va ser aquesta, i la vam prendre per una majoria d'aquest Parlament. I nosaltres, evidentment, defensem que va ser correcta.

Podem canviar-la, però hauríem d'esperar, creiem nosaltres, a veure com acaba el darrer recurs presentat pel Govern davant del Tribunal Suprem. Fóra absurd no jugar aquesta carta, acceptar lucre cessants o indemnitzacions potencials abans d'hora.

La proposta que vostès ens porten aquí demana canviar aquella decisió estratègica, gestionar l'abastament des del que és estrictament públic. Val a dir que és una proposta implantable en el context econòmic financer que jo els he descrit anteriorment. Era una proposta impossible; vaja, insostenible, en aquell moment.

Ara bé, fóra possible avui prendre aquesta decisió? No els diem que no. Per què no els diem que no? De fet, el preu de la tarifa avui ja s'ha posat on el tripartit no es va atrevir a posar-la. Hi ha, fruit de tot aquest procés que alguns qualifiquen de pitafi, una tarifa ajustada que podria fer sostenibles les inversions que ens calen en els propers anys per assegurar un abastament de qualitat.

Per tant, tenen raó que tota aquesta adjudicació està judicialment molt embolicada, que el Govern ha perdut davant d'algunes instàncies judicials per la manera, per la forma en què s'ha pogut dur a terme aquella decisió estratègica. Però no tenen raó de llançar la tovallola, o de qüestionar que aquella decisió no fos novament la més idònia en aquell moment, sinó que fos l'única possible.

Avui judicialment tenim al Tribunal Suprem la qüestió de fons, i aquesta encara no s'ha resolt. No sabem avui si ens donaran la raó respecte a si l'ordre i la seqüència de l'execució de les inversions que havia de fer el concessionari pot fer-se diferent a com es va presentar a la proposta, sempre que es mantinguessin les quantitats i allò que s'havia d'invertir en el temps. Com que no ho sabem, el nostre criteri és esperar. Si perdem el recurs al Tribunal Suprem, aleshores haurem de liquidar la concessió i qui sap si calcular un lucre cessant. Perquè això darrer, alguns de vostès sembla que tinguin moltes ganes que passi, però, per nosaltres, no està tan clar que n'hi hagi o que hi sigui.

I és que de les paraules d'alguns de vostès que hem escoltat avui o a la Comissió d'Economia l'altre dia se'n desprèn unes ganes que això ens costi més diners del compte, que ho perdem, que se'ns revoqui, que se'ns faci pagar. I estem parlant d'un servei bàsic, d'un recurs bàsic, que nosaltres vam heretar amb l'instrument que l'havia de garantir posat en perill, a l'UVI. I vam prendre decisions per passar-lo a planta i per recuperar-lo.

I sap greu comprovar que alguns de vostès tot això ho obvien, i fins i tot que, potser, alguns de vostès no haurien ni volgut curar aquell malalt. Però, mentrestant, el nou concessionari està fent allò pactat: està fent les inversions, i està fent i donant un abastament de qualitat. Per tant, arguments sòlids per creure que això que ens fa un privat ens ho ha de fer un organisme públic, no hi són, o no els veiem. Hi ha un problema jurídic? Sí. Hi ha un problema que afecti el servei públic als ciutadans? Rotundament, no.

Fixin-se en els indicadors que permeten quantificar el grau de compliment dels objectius associats al subministrament en alta. Índex de la freqüència d'accidents per milió d'hores treballades: el llinar està en el quaranta; estem a trenta. Temps mitjà de reparació de canonades: s'ha reduït gairebé a la meitat d'hores del 2009 fins avui. Índex de consum elèctric per metre cúbic d'aigua produïda: mostra una lleugera reducció. Índex de compliment de l'anàlisi de les aigües fets respecte als legalment obligatoris: se supera el llinar del 100 per cent. Índex de temps d'aturada de l'ETAP Llobregat per causes internes: un 1 per cent avui, quan el 2011 va ser del 10,33 per cent. Índex del manteniment preventiu realitzat respecte al manteniment preventiu planificat: se supera el llinar del 90 i s'arriba al 99 per cent. Índex de pèrdues a la xarxa: inferior al 3 per cent.

Canviar la gestió té sentit si avaluem tots aquests indicadors? Probablement, no. Canviar la gestió tenint en compte que l'adequació de la tarifa, inapel·lable, inexcusable, imprescindible i inviable de rectificar, ens ha permès dissenyar un pla d'inversions, reposicions i millores que no hauríem pogut entomar en el context econòmic i financer que coneixen, tindria sentit? Probablement, tampoc.

Dit d'una altra manera: canviar la gestió, aquella decisió estratègica, comportaria, o podria fer-se reduint la tarifa? No ens ho han contestat, però ja els dic jo que segur que no. Vaja, segur que no, si no volem tornar a fer la pilota de deute i de dèficit que vam heretar del Govern el 2010. Compte que no posem un problema allà on hi vam trobar una solució.

Estem disposats a parlar-ne, però també els diem que aquesta discussió serena l'hem de tenir quan hàgim constituït el nou Parlament. I això no els ha de sorprendre de cap manera, perquè aquesta proposta vostès mateixos saben que, si s'aprova avui, tindria les cames ben curtes. El Parlament es dissoldrà ben aviat, i tot això decaurà. Potser els servirà per donar un titular, però, com sempre, ho repeteixo i ho reitero, haurem d'esperar la nova legislatura per treure'n l'entrellat.

I, posats a esperar, nosaltres preferim conèixer l'opinió del Tribunal Suprem, i valorar-la, i valorar-la amb tots els grups parlamentaris i decidir fredament i pragmàtica quina és la millor de les decisions de cara al futur. No podem descartar, ni descartem, cap possibilitat; però, ara com ara, preferim esperar a la decisió judicial darrera i, sobretot, a la nova legitimitat democràtica que sorgirà en aquest Parlament després del 27 de setembre.

És per tot això que mantenim l'esmena a la totalitat, i, per tant, mirarem que aquesta proposició de llei no prosperi.

Gràcies, presidenta; gràcies, consellera, diputades i diputats.

La vicepresidenta primera

Per al torn de rèplica té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

No es preocupi, senyor Falcó, que si avui aquest projecte de llei no tira endavant, el compromís del Grup Socialista és que de les primeres iniciatives legislatives que presentarà en el nou Parlament serà aquesta. Aquesta la tornarem a presentar, per tots els arguments que li he donat abans.

I vostè sap perfectament, el Govern de Convergència Democràtica –llavors de Convergència i Unió– sap perfectament que des del minut zero el Grup Parlamentari Socialista –i feia pocs mesos que havíem deixat la presidència de la Generalitat– es va oferir a acompanyar el Govern, el conseller Recoder, per solucionar un dels problemes que teníem, que era l'excés endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua i d'Aigües Ter Llobregat. En quin sentit? Incrementar tarifes. No ens cauen els anells per reconèixer-ho aquí. En el primer debat pressupostari que hi va haver del Govern del president Mas, nosaltres vam presentar fins i tot algunes esmenes que anaven en aquest sentit.

Hi havia una línia vermella: no privatitzar la gestió d'Aigües Ter Llobregat. Vostès van decidir prendre un altre camí, que després hem vist totes les complicacions i els embolics que ha comportat, no?

Nosaltres seguim pensant que el millor és una gestió pública. I, a més a més, quan Aigües Ter Llobregat estava considerada com una de les empreses públiques millors a nivell mundial. No és que ho diguéssim nosaltres, és que al sector estava qualificada d'aquesta manera. I vostè sap perfectament que els mateixos tècnics, els mateixos treballadors que hi havien l'any 2010, o de l'any 2012, quan es va externalitzar la gestió, segueixen sent bàsicament els mateixos actius.

I per què ho diem? Home, perquè ara –vostè ho sap perfectament, també– el que fan les empreses privades és intentar optimitzar al màxim els seus beneficis. I ara ens trobem que estem començant a tenir problemes hídrics –fa molts mesos que no plou en aquest país. Algunes de les inversions i de les infraestructures que es van fer en el seu moment haurien de començar a funcionar millor per preservar les reserves, i vostè sap que això no està passant, perquè és molt més barat tirar de les reserves dels embassaments, perquè al compte d'explotació de la gestora li va molt millor. Jo no crec que en el sector públic, en el conjunt del país, la reserva estratègica de l'aigua, això vagi en la mateixa direcció.

Respecte al tema de les inversions, que ha estat el gran argument que vostès han fet servir. És que l'Agència Catalana de l'Aigua, Aigües Ter Llobregat, no podia fer front a les inversions de millora per garantir la qualitat de l'aigua que necessitàvem. Bé, aquí, algú no està explicant del tot la veritat, perquè el senyor Mas-Colell, en la seva intervenció en la Comissió d'Economia la setmana passada, ens ha explicat, o ens va explicar, que les inversions que havia d'afrontar la concessionària en el primer any i mig de gestió no s'estaven complint. Perquè quan el Govern ha fet la primera valoració del que hauria de retornar en el cas que es tornés a recuperar la gestió pública de l'aigua, quan va quantificar les inversions que havia fet la concessionària, no

responen ni de bon tros al que hi ha en el plec de clàusules tècniques i administratives, i, per tant, les obligacions que havia de complir la concessionària. Ens va parlar de 4 milions d'inversió.

Alguna cosa deu passar quan la concessionària tampoc –això no ens ho ha explicat el senyor Mas-Colell, però sí que ho hem sabut–..., que no ha abonat els 40 milions que havia d'abonar de l'impost d'actes jurídics documentats.

I si parlem de l'increment de la tarifa que va fer Aigües Ter Llobregat, per posar el tema, allò, dolç, a les possibles companyies que optessin al concurs, vostè sap que va haver-hi un increment del 70 per cent de tarifes. Els estudis contrastats que hi han ens diuen que amb un increment inferior d'aquesta tarifa, al voltant d'un 56, 57 per cent, n'hi hauria hagut suficient per tal –i, per tant, els consumidors haurien pagat menys–..., n'hi hauria hagut suficient per trobar l'equilibri d'explotació d'aquesta companyia.

Nosaltres no li estem..., nosaltres creiem que la sentència, que és una sentència de nul·litat, no perjudica, més enllà dels avançaments econòmics que l'empresa va fer a la Generalitat..., no s'hauria d'anar més enllà a l'hora de rescabalar aquesta empresa. I, per tant, ja li diem que en el proper període de sessions, quan s'inauguri de nou aquest Parlament, després de les eleccions, el nostre grup parlamentari tornarà a presentar aquest projecte de llei, perquè considerem –i acabo, presidenta– que l'aigua és un recurs estratègic, com ho consideren altres comunitats autònomes del nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, avançar-li, senyor Terrades, que estem d'acord amb la proposta que vostè presenta, i que nosaltres també estem d'acord que la gestió d'Aigües Ter Llobregat ens sembla que seria més acurada, o que tindria més possibilitats de reeixir, o ser millor des de l'àmbit públic. Sense apriorismes, tampoc, eh? Perquè, en tot cas, també li diré que mostrem la nostra estranyesa que vostès tenen tant interès en aquests moments, diguem-ne, que la gestió sigui pública, quan vostès han activat i han participat en altres processos de gestió pública, on vostès han participat en concessions. Per tant, benvinguts; però, en tot cas, ens estranya, també, aquest element.

Pensem, i si..., hi insisteixo, eh?, sense apriorismes. Pensem que la gestió pública donaria unes garanties, i evitaria que mercantilitzéssim amb un bé tan preuat, amb un dret, com és el dret de l'aigua.

Ara bé, també li ho dic, i vostè ho apuntava: «No serà l'última vegada que parlem de l'aigua.» No, miri, demà mateix tornarem a parlar d'aquest tema, d'Aigües Ter Llobregat. I, per tant, diguem-ne, desconeixem si

el que realment és..., si hi ha un interès, o un interès de desgast constantment, en una situació que ja s'ha debatut en nombroses ocasions i que el resultat ha sigut el mateix sempre.

El tema, o la gestió, o la concessió d'Aigües Ter Llobregat és un nyap. I això ho hem dit en diverses ocasions, ho hem manifestat al Govern, vam tenir ocasió de manifestar-ho la setmana passada, amb motiu de la compareixença del conseller d'Economia per aquest tema. Només cal recordar el fet que aquesta concessió es va treure de pressa i corrents, es va adjudicar en un context d'un govern provisional –recordem que hi havien hagut les eleccions i l'adjudicació es fa durant el mes de desembre– i que, per tant, des d'aquest punt de vista, home, una operació que, en tot cas, segurament hauria necessitat un major control i que no es va poder fer, hi insisteixo, per la provisionalitat de tot plegat.

En aquell context, la Generalitat fa una adjudicació, i automàticament els seus òrgans interns el que fan és dir que aquesta adjudicació és incorrecta. El que hauria sigut segurament més recomanable hauria sigut esperar a la resolució de l'OARCC, i a partir d'aquí prendre decisions.

La precipitació en la presa de decisions va comportar, diguem-ne, l'inici d'aquest garbuix jurídic, en la qual cosa no només hi ha un procés judicial obert, sinó que n'hi han uns quants, i que, per tant, diguem-ne, la complexitat –com apuntava el senyor Falcó– és màxima i, per tant, la confusió també és present en tot aquest procés.

Nosaltres pensem que aprovar avui aquesta proposició que fa el Partit Socialista l'únic que faria seria introduir un element més de confusió en tot aquest procés. Per tant, com hem manifestat –senyor Terrades, no posi cara, diguem-ne, d'estupefacció–, farem el mateix que hem estat fent fa uns mesos; és: esperem-nos a la resolució dels conflictes judicials i amb això decidirem. I la nostra proposta, que no sabem si serà majoritària, és que aleshores tot aquest procés sigui «conductat», sigui conduït, sigui portat a través d'una empresa pública.

Per tant, li dic que coincidim amb vostès en el fons de la seva proposta; en el que no coincidim és en el moment, és en el *tempus*. Pensem que introduir aquests elements, aprovar avui..., a banda, diguem-ne, de la que acabaria caient, bàsicament, per la finalització de la legislatura, introduiria un titular que encara generaria més confusió sobre aquest tema, quan el que cal és aportar llum; cal aportar llum sobre aquest nyap que es va fer en el seu moment.

Nosaltres també considerem que l'aigua és un bé estratègic i, per tant, per això considerem que ha de ser gestionat i ha de ser portat des de la gestió pública. I, per tant, diguem-ne, en l'àmbit d'Aigües Ter Llobregat, a nosaltres ens van preocupar tres elements: un primer element era la qualitat del servei, que, se'ns ha dit, es manté, es garanteix; la garantia dels drets dels treballadors, que també es manté, i, al final, l'afectació sobre les finances de la Generalitat.

I en aquest punt estem. I és en aquest punt on ens sembla a nosaltres que qualsevol acceleració del procés si

no és a l'espera i a la visualització d'una sentència que deixi clara quina és la situació final..., l'únic que introduïrem seran elements que introduiran encara més dubtes, que introduiran perjudicis encara més grans per a les finances de la Generalitat. Per tant, nosaltres no volem contribuir a més cerimònia de la confusió. I això ho fa, senyor Terrades, i vostè ho sap. Vostès necessiten un titular ara, vostès aniran i diran i insistiran. Doncs, escolti, quan facin aquest titular que vostès insisteixen que Aigües Ter Llobregat volen que sigui pública, afegeixi-hi també Esquerra Republicana; també volem que sigui pública.

Ara, posem ordre en tota la situació. No ens interessa o creiem que no és convenient en aquests moments fer-ho.

Coincidia amb vostè quan feia l'anàlisi de la sentència. La sentència que hi ha del Tribunal Superior de Justícia ens ajuda en la línia que vostè apuntava: és una sentència que genera o aplica o declara la nul·litat de tot el plec de clàusules, per la qual cosa retorna al principi. Per nosaltres, des d'aquest punt de vista, des del punt de vista jurídic, això no generarà drets cap a cap de les empreses. I, en tot cas, és una bona notícia, perquè introdueix allò que els plantejava d'evitar les preocupacions financeres o els elements que puguin pertorbar les finances de la Generalitat.

Per tant, aquí estem. I aquesta és la posició que hem mantingut i és la posició que mantindrem, i la mantindrem avui i la mantindrem demà per molt que alguns insisteixin a intentar aplicar aquesta cerimònia de confusió, a intentar dir que Esquerra Republicana està en una altra posició que no és la que està.

Per tant, evitin el titular, senyor Terrades. A la propera legislatura, si ha finalitzat el procés judicial, ens trobarà al seu costat; si no, ens tornarà a trobar aquí. Per tant, parlem-ne. Entenem que l'aigua, com a bé estratègic que és, és una estructura d'estat; per tant, és un element que hauria d'estar lluny del debat polític, hauria de ser un element –com ahir parlàvem en el tema del transport públic, per exemple... Aquests elements que són bàsics –bàsics– per al país han de ser fruit del debat, fruit del consens entre la majoria dels partits polítics, perquè, si no, d'altra manera, es converteixen en una batalla política. I qui acaba perdent en aquesta batalla política és el servei públic. I, en tot cas, ens sembla a nosaltres que el que cal és buscar, cercar, els màxims consensos.

Hi insisteixo, eh? –i no ens fa por dir-ho, ho hem dit en moltes ocasions–, es va fer malament, l'operació es va fer malament. Però, en tot cas, ja que allò es va fer malament, intentem tots reconduir aquesta situació cap a algun punt que vagi en positiu, no installant-nos en una altra cerimònia de la confusió, de noves sentències, de a qui genera drets la no-replicació o la no-presentació del recurs. A nosaltres ens sembla que la Generalitat..., perquè, a més a més, si no ho hagués fet la Generalitat, ho hauria fet alguna de les altres empreses que estaven també vinculades en el procés. I, per tant, el procés no hauria acabat amb la sentència del Tribunal Superior de Justícia, sinó que hauria, igualment, acabat al Tribunal Suprem. Per la qual cosa, escolti'm,

ens sembla que el que cal és esperar a la finalització del procés i, sí o sí, després parlarem de com hem de retornar a la gestió pública de tot aquest procés.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el diputat Marc Sanglas parlava d'estupefacció amb el posicionament del Grup Socialista, i jo li parlo també d'estupefacció amb el seu posicionament, perquè és capaç de defensar una cosa, però després fer la contrària. Suposo que deu ser, per la seva part, molt coherent.

A més a més, que també demostra ser un home de poca fe, no?, perquè si diu: «Escoltin, esperem-nos a veure com acaba el procés judicial»... Vostès, que estan impulsant un altre procés, si volen la independència de Catalunya i creuen en la independència de Catalunya, suposo que el darrer procés deu haver estat el del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. O esperaran el del Suprem, senyor Sanglas? Ja celebrem que sigui un home de poca fe en aquests aspectes, no?

Però, bé, amb relació a aquesta proposició de llei que ens presenta el Grup Socialista i per explicar d'una forma clara i diàfana de què estem parlant –perquè suposo que si hi han altres persones que ens estan escoltant que no estan avesats a aquesta matèria..., tot i que és una matèria recurrent de la qual ja fa uns quants anys que anem parlant–, jo diria que el que estem discutint és com paguem la factura de la nova cultura de l'aigua que va deixar el tripartit –com paguem la factura de la nova cultura de l'aigua que va deixar el tripartit–, perquè ens situem, no?

I dic el com, no dic el qui, perquè ja es poden imaginar qui pagarà la factura de la nova cultura de l'aigua: els ciutadans, els consumidors. Tots aquests pagarem la factura de la nova cultura de l'aigua.

I convé deixar clar que l'origen de tot aquest conflicte és el procés d'endeutament en l'execució d'inversions, algunes d'elles..., anava a dir «inútils», diguem-ne, poc útils, com, per exemple, la dessaladora del Prat, que està funcionant a un ritme que no arriba al 10 per cent, perquè, si no, encarriria encara més l'aigua. Això va provocar l'endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua, això va provocar l'endeutament d'Aigües Ter Llobregat, això va provocar que hi hagués un govern, el tripartit, que sabia que havia d'apujar les tarifes de l'aigua, però no va tenir valor de fer-ho, perquè s'acostaven unes eleccions. I al que el tripartit en diu el «nou govern» és: «Jo ja l'he deixat endeutat. Ara pagui-ho vostè apujant la tarifa de l'aigua als ciutadans, apujant la tarifa de l'aigua als consumidors.»

I la situació en què ens trobem és que..., i des del punt de vista ideològic també em sorprèn que el Partit Socialista s'expressi amb aquesta rotunditat a favor de la

gestió pública, quan és precisament el Partit Socialista qui en múltiples àmbits de gestió han utilitzat també l'externalització de serveis públics per part d'agents privats.

Nosaltres no tenim ni una predilecció específica per la gestió pública ni una predilecció específica per la gestió privada. Nosaltres, en aquest aspecte, preferim ser no dogmàtics, preferim ser pragmàtics, preferim veure en cada cas què és el que ofereix una millor solució. I no estem parlant de la qualitat del servei, senyor Falcó, que ningú ha posat en dubte la qualitat del servei que s'està donant ara en aquest moment, com no es donava quan era de gestió pública. Del que vostès ens intenten parlar és de..., és que em ve al cap ara l'exemple que posava el senyor Terrades: «Escoltin, és que la senyora Cifuentes ha apostat per la no-privatització del Canal de Isabel II.» Si ja ens sembla bé. Però sap la diferència entre la Comunitat de Madrid i Catalunya? A la Comunitat de Madrid no van patir un tripartit i, per tant, hi ha més marge de maniobra, senyor Terrades –hi ha més marge de maniobra. Marge de maniobra que a Catalunya no tenim gràcies a la gestió que vostès van deixar. I així ens trobem, no?, així ens trobem.

El que vostès ens plantegen és: retornem a la gestió pública allò que es va començar a privatitzar. Mirin, nosaltres no els direm ni que sí ni que no, perquè la gestió funciona, i des del punt de vista econòmic l'operació és bona, i des del punt de vista de la gestió d'Aigües Ter Llobregat, amb aquesta operació es permet que es puguin fer inversions que d'altra manera no s'haurien pogut fer.

Per tant –per tant–, nosaltres no estem en contra que hi hagi una gestió privada d'aquest servei públic, perquè ha servit per resoldre uns problemes que hi havien i que eren prou evidents. Ara bé, això no treu que estiguem d'acord amb el –el senyor Sanglas en deia «nyap», l'altre dia a la comissió en deiem «bunyol»–..., amb el despropòsit que ha significat l'adjudicació d'aquest servei. Despropòsit des del minut u –des del minut u. Una concessió, una adjudicació que es fa a través d'un govern en funcions, que es signa el mateix dia que el president de la Generalitat pren possessió en aquest Parlament; que el primer dia de prendre possessió la nova empresa concessionària d'aquest servei, l'organisme administratiu de resolució de contractes de la mateixa Generalitat els diu: «Això està mal fet.» I ara estem dos anys i mig després arrossegant les conseqüències d'una mala decisió que es va prendre el primer dia.

Per tant, el fet que nosaltres puguem continuar defensant que hi han serveis públics que són susceptibles de ser gestionats per part d'empreses privades no treu que també hàgim d'afirmar que la gestió que el Govern de Convergència i Unió ha fet d'aquest tema ha sigut una gestió nefasta, ha sigut una gestió dolentíssima.

Quin recorregut té aquesta proposició de llei? Doncs, ara en aquest moment cap, tant si s'aprova com si no. No té absolutament cap recorregut, no té absolutament cap transcendència, més enllà del debat ideològic que ens pugui suposar defensar gestió pública, gestió pri-

vada o gestió pragmàtica, que és el que creiem que cal defensar en aquests moments.

Per tant, el nostre grup parlamentari els avança i els comunica que ens abstindrem en la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Un record per als consellers de Territori i Sostenibilitat i Economia, que suposo que deuen tenir altres ocupacions més importants.

Senyores i senyors diputats... Oh, i tant que té transcendència i recorregut aquest debat, senyor Rodríguez –i tant que té transcendència. Es tracta que ens reatrem tots i que deixem molt clar davant de la ciutadania, quan anem a un repte com és el de definir el futur del país segurament per a decennis o per a centenars d'anys –vés a saber–, què en pensem, de la gestió de l'aigua.

I el primer que hem de dir és que el sistema d'abastament d'aigua a la regió metropolitana i en conjunt a Catalunya, el sistema, concretament, Aigües Ter Llobregat és una infraestructura de país, és estratègica, és una estructura d'estat en terminologia del procés d'autodeterminació, i, per tant, ha de tenir gestió pública.

I com que a les eleccions hi anem no una sola candidatura, sinó diverses, amb una cosa que es diu «La transició nacional de Catalunya», que són els deures que el Govern ens ha posat, obrirem a la pàgina 966, «Mesures a implementar en el tema de l'aigua»: «Assumir i exercir competències en el control i la gestió.» *Read my lips*: «I la gestió dels recursos hídrics.» Per què? Doncs, perquè ho diu, que s'han de preveure i prevenir les conseqüències per a l'abastament de l'aigua, derivades de l'assoliment d'un horitzó de saturació urbanística en la regió metropolitana. I és evident que una de les peces bàsiques de l'estat del benestar és el proveïment dels serveis essencials per als ciutadans, i en aquest context s'han de tenir en compte l'accés a l'aigua potable, el sanejament i el gaudi dels ecosistemes aquàtics en bon estat.

I què ens trobem avui aquí? Que dos membres –com a mínim dos– d'una candidatura que es diu «única», defensen dos models totalment diferents. Què passarà el 28 de setembre? Home, aquí ja ho podríem començar a configurar. Què prevaldrà? El senyor Falcó, que diu «gestió privada, cap problema», o el senyor Sanglas, el vicepresident en aquest cas, que diu el contrari?

Home, no és tan contradictori. (*Pausa.*) I el senyor Falcó ara em fa així: «No, no, no hem privatitzat.» Escolti,

llegeixi's la transcripció de les intervencions del conseller Mas-Colell, tant en el plenari com a la Comissió d'Economia. Diu, tot cofoi –està escrit–: «Perquè vam aconseguir que el Ministeri d'Economia de l'Estat qualifiqués aquesta operació com a “venta de activos con pago aplazado”.» Caram! Si no és una privatització, què és una venda? Què és una venda per cinquanta anys? És una privatització. Segon argument. Per tant, tenim... (*Pausa.*) No, no, no passa re. Clar que no passa re, però ja ens ho explicaran, eh?, després del 27-S ja ens ho explicaran, a veure qui predomina.

Segona: Aigües Ter Llobregat era solvent, és solvent, és patrimonialment viable, tenia capacitat d'inversió i de generar recursos propis. I aquí permetin-me també... Sí, perquè això és conclusiu, no?, i tant el PP com Convergència s'han dedicat a criminalitzar la gestió de l'aigua durant el famós tripartit. Diu el senyor dai-xò: «Quina mala sort vam tenir!» Miri, d'entrada, la major part de l'endeutament que va deixar l'ACA –el 49 exactament– provenia de l'època dels governs de Convergència i Unió. Segona: s'obliden que a diferència de Madrid, nosaltres no tenim les *aguas* de Lozoya, ni tenim la *sierra* al costat; tenim un país que defineix, l'informe de transició nacional, com «un país fortament deficitari en aigua».

I què va fer el «nefast» tripartit? Doncs, miri, per exemple, invertir 1.407 milions, que aporten cent trenta hectòmetres cúbics, per garantir en qualitat l'aigua a Catalunya i a la regió metropolitana. Que ho diu, ho diu també el Consell de Transició Nacional. Diu: «Tenim cobertes en aquest moment..., tenim cobertes...» Diu: «Aquestes actuacions poden assegurar l'autosuficiència de Catalunya pel que fa a la disponibilitat de l'aigua.» «Ditxós» tripartit! Li ha posat el treball fàcil a la transició nacional. I malgastant 1.400 milions per garantir cent trenta hectòmetres cúbics d'aigua, que no s'havia fet abans; o 582 milions en el sanejament, més de cent cinquanta noves depuradores construïdes, o 176 milions per garantir la funcionalitat i recuperació de rius i rieres, perquè aquí l'informe de transició nacional diu que encara hi han trenta hectòmetres cúbics que no podem recuperar, i que requereixen actuacions.

Jo emplaço des d'aquí –si no ara, per a la campanya electoral– els senyors de la llista única, perquè algú ho haurà d'explicar: diguin una sola d'aquestes inversions que no fes falta. I jo els diré els alcaldes de Convergència i Unió que trucaven a la conselleria dient: «És que no ens arriba l'aigua. Feu, per favor, els pous que necessiteu, feu-nos la portada d'aigua, que no tenim la depuradora.» I en tot cas, si el president no ho pot explicar, el vicepresident, que representarà Esquerra Republicana, suposo, li explicarà què és el que va fer aquest «nefast» tripartit, en què Esquerra hi era, que no fos bo per a la bona gestió de l'aigua a Catalunya.

Tercer element –tercer element– per justificar la bondat de la proposta que avui fem, ni que sigui simbòlicament: la concessionària no està complint els seus compromisos, ni està garantint la bona funcionalitat de l'aigua, de l'abastament de l'aigua, al territori de la regió metropolitana. Sap per què? I analitzem la memòria tècnica, i analitzem la proposta que se'ls va fer a mida. Doncs, perquè contempen només..., es preveu

poca capacitat d'aigua dessalinitzada; per contra només es té en compte el cabal màxim de les estacions de tractament d'aigua del Ter i del Llobregat. De ben segur que amb aquests criteris de producció d'aigua ni el compromís del Ter de l'any 2010 no es podrà complir –aquest informe que diu que van fer tècnics de l'àrea serà paper mullat–, ni hi ha retorn al Ter, i s'estan perdent els cabals. Per què? Perquè no s'utilitza tota la infraestructura que es va fer. Perquè? Perquè surt més barata l'aigua barata. I, efectivament, amb unes tarifes revisades, en aquest moment, el marge d'exploració per a la concessionària és més gran.

Però és que ni tan sols el calendari d'inversions, com es deia –ni tan sols el calendari d'inversions–, està tenint en compte les necessitats reals del sistema en aquest moment. No s'estan realitzant les inversions necessàries, i se n'estan portant... Diu: «Una actuació tan important com la memòria tècnica es queda curta.» I no diu en el marc de quina planificació hidràulica es fan les previsions de demanda a satisfer i d'aigua a produir. No es fa esment de la planificació hidrològica aprovada pel «nefast» tripartit, del qual el document de transició nacional diu que aquest pla de gestió del districte de conques internes a Catalunya és exemplar –és exemplar– i marca el futur d'un bon abastament d'aigua a Catalunya. Això és el dolent que vam fer, i n'estem molt orgullosos.

I per això necessitem una gestió pública de l'aigua, i necessitem una ATLL pública, que és viable econòmicament i que si, efectivament –ho ha reconegut el senyor Falcó–, el Govern de Convergència i Unió va aprovar el 2011 les tarifes que s'haurien hagut d'incrementar el 2010..., ja li ho reconec i ho hem assumit, molt bé, però si va fer aquesta revisió de tarifes que fa viable econòmicament l'explotació d'Aigües Ter Llobregat, que vostè ara ho acaba de dir, per què no fer-ho en aquell moment?

Per últim, Aigües Ter Llobregat no és del Govern de la Generalitat de Catalunya, és quasi al 50 per cent propietat dels ajuntaments de la regió metropolitana de Barcelona, que tenen allà inversions fetes, i que indegudament s'ha venut, com diu el conseller Mas-Colell, amb l'assentiment del Ministerio de Economía, s'ha venut el Govern de la Generalitat. Però són infraestructures de propietat municipal, fetes amb inversió municipal. I, si no, preguntin-li-ho a la Mancomunitat Garraf-Penedès, o preguntin-li-ho al Consorci del Maresme, que jo sabré dir-li qui posava els diners per als dipòsits de Mataró que vostès s'han venut ara a través d'aquesta operació.

I ja que parlem de venda i no venda, miri, una cosa que ens preocupa i que també va sortir a la comissió. Senyor Ferran Falcó, sembla que tinguin molt d'interès perquè això surti malament, sembla que tinguin molt d'interès perquè valgui molts diners. No sabem si miren per l'interès públic o per l'interès de determinades empreses. No, quan critiquem el que ha passat, el que estem demanant són responsabilitats polítiques d'una cosa que no hauria hagut de passar mai. Però, en tot cas, li vull dir aquí, en el plenari, el que li vaig dir al conseller en comissió: l'únic partit polític que hi ha en aquesta sala –almenys d'obediència catalana, que

en diem nosaltres– que té els seus comptes embargats i té la responsabilitat com a beneficiari a títol lucratiu de comissions pagades a empreses són vostès. Digui-li Ferroviaria, digui-li Teyco, digui-li les que sigui. Per tant, no assenyali cap altre grup polític sobre interessos. El nostre interès és que els catalans no hàgim de pagar una operació absolutament, com s'ha dit, irregular, mal feta, mal portada, i absolutament innecessària.

Per tant, sí que té sentit avui, no cal esperar a cap sentència del Tribunal Suprem, senyor Sanglas, perquè, si no, ens hauran d'explicar en la campanya electoral si estem pel document de la transició nacional, que parla de recuperar la gestió pública de les infraestructures de l'aigua –i ens ho diu el candidat número 5–, o fem cas al candidat número 4, que ens dirà que no, que és perfecte i que això havia de tirar endavant. Ja no li dic el que ens diran ni l'1, ni el 2, ni el 3, perquè només hi són per fer «bulto».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señores diputados... La verdad es que estamos ante un debate que a mí por lo menos me parece curioso, ¿no?, en sus términos. Una proposición de ley que, efectivamente, se apruebe o no la enmienda a la totalidad presentada por Convergencia, va a decaer, según las palabras del *president* de la Generalitat, que anunciaba la disolución de esta cámara.

Es curioso, pero aun así el debate está encima de la mesa, y vamos a intentar entrar en el debate que plantea la proposición de ley. Voy a intentar evitar por supuesto este último debate sobre el informe de gestión del tripartito, que ya hace unos cuantos años que ha pasado, y también voy a intentar evitar entrar en las acusaciones del portavoz de Convergencia, ya clásicas, que también hace el *conseller* cada vez que hablamos sobre el tema, sobre que quienes pedimos responsabilidades políticas estamos deseando que esto le salga mal al Gobierno de la Generalitat.

Estamos deseando que salga bien. Estamos deseando que salga bien para que nos cueste lo menos posible a los catalanes, para que su mala gestión, su chapuza, nos salga lo menos cara posible a todos los catalanes. Por eso estamos deseando que salga bien. Y además, desde un punto de vista egoísta, como ya dije en el anterior..., o una de las últimas veces que hablamos del tema, estamos deseando que salga bien porque con este alargamiento del proceso judicial, su Gobierno, el Gobierno de Convergencia, ya no va a tener que asumir el final de la gestión de esta chapuza, y le va a corresponder asumirlo a un nuevo gobierno, que saldrá elegido el 27 de septiembre. Por todo eso, le digo al portavoz de Convergencia que estamos deseando que salga bien.

Eso no significa que no discutamos sobre el tema, que no pidamos responsabilidades por la mala gestión de este asunto, que no pidamos que se nos explique y que se nos aclare —mañana seguiremos en ello— cuáles son los riesgos, los riesgos económicos y patrimoniales que todos los ciudadanos de Cataluña estamos asumiendo por su chapuza y por su mala gestión.

En todo caso, estamos hablando..., se dice aquí que estamos..., se ha dicho por parte de varios grupos que estamos hablando sobre una estructura de estado. Obviamente, no es la posición de este diputado ni de nuestro grupo, pero sí que estamos hablando de un suministro estratégico, y, por lo tanto, creemos que procede discutir y seguramente repensar la solución que se adoptó en su momento.

Nosotros, en la votación de la ley ómnibus ya nos opusimos a esta privatización. Seguramente, desde el punto de vista de nuestro grupo, no tendría sentido ya revisarla, esa decisión, a estas alturas, si no hubiera habido toda la chapuza que se produjo, si no estuviéramos en el proceso judicial en el que estamos. Pero sin duda estamos donde estamos, estamos con una sentencia que anula la adjudicación, y, por lo tanto, creemos que hubiera sido bueno abrir..., que esta proposición de ley que plantea el Partido Socialista siguiera adelante y hubiéramos podido repensar las decisiones que se tomaron en su momento. Como hemos dicho antes, salga lo que salga de la votación, la proposición de ley va a decaer, pero en todo caso nuestro voto, el voto de nuestro grupo, va a ser contrario a la enmienda a la totalidad.

Nosotros también partimos, como ha dicho algún otro portavoz, de su posicionamiento. Nosotros partimos de un posicionamiento pragmático en cuanto a la colaboración público-privada. Ni la estigmatizamos ni creemos que esté mal, ni todo lo contrario; creemos que hay que analizar en cada caso si esa colaboración público-privada mejora la situación anterior, mejora la prestación del servicio en cualquiera de sus posibles ángulos de revisión.

En todo caso, creemos que cuando se adoptó esta medida —ya se comentó en su momento en el debate— no se hacía con esta finalidad. No era una medida estratégica sobre política de agua en Cataluña, era una medida para intentar tapar un agujero del Gobierno de la Generalitat. Discuten sobre si el agujero era propio o era ajeno, si era heredado o era adquirido, pero en todo caso creemos que fue una mala medida en su momento, porque no se hacía con una visión estratégica de la política del agua, sino que se hacía deprisa y corriendo, para tapar un agujero. Y una cosa tan compleja como la privatización —sí, la privatización— de la gestión de un suministro estratégico como es el agua, no se puede hacer deprisa y corriendo. Cuando se hace deprisa y corriendo, y con urgencias, pasa lo que pasa, pasa lo que nos está pasando a los catalanes.

En todo caso, esta forma de actuar es una forma..., Convergencia parece que lo lleva en el ADN. Durante estos años ha intentado privatizar gestiones o patrimonio, y parece que sin mucho éxito. Ustedes no han destacado por ser unos grandes gestores del día a día.

Hemos pasado de 35.000 millones de deuda a 60.000, casi 70.000 al final de su mandato. Pero tampoco se han caracterizado por gestionar adecuadamente estas operaciones extraordinarias. Podemos hablar, efectivamente, de la privatización de ATLL, que ya veremos cómo acaba. Podemos hablar de la privatización de Tabasa, que si da unos beneficios al adquirente de un 125 por ciento es que el negocio de los catalanes se ve que no fue muy bueno. Podemos hablar de la privatización del canon del agua del área metropolitana, que se vendió como una forma de financiar, y parece que ha quedado también parado en alguna de sus gestiones, y también la venta de inmuebles, que está realizándose, pues eso, por unos precios, en algunos casos, de un 30, 37 por ciento inferiores a los precios que se habían establecido de venta.

Ustedes están saliendo caros a los catalanes. Su Gobierno está saliendo caro a los catalanes, tanto por su mala gestión ordinaria como por las chapuzas que realizan a la hora de intentar tapar los agujeros, o que ustedes provocan o que ustedes heredaron de ese tripartito, en que también estaba su socio, Esquerra Republicana de Catalunya.

Pero ahora nos encontramos, después de todas estas chapuzas, después de todas estas ventas mal realizadas, ventas no realizadas, ventas por un precio inferior al adecuado, nos encontramos con un proceso litigioso, complicado, efectivamente, y que no ha finalizado aún. Un proceso judicial que..., el otro día se decía en la comisión que era normal que en este tipo de procesos, sobre todo en esos tan importantes, las empresas pues de alguna forma recurrieran las resoluciones, o cada una defendía sus intereses. Sí, sí, si eso es normal, lo que no es tan normal es que un órgano administrativo le enmiende la plana al propio Gobierno y sea el propio Gobierno el que recurre contra su órgano administrativo. Seguramente, esto es lo excepcional de este proceso en el que estamos, y esto es lo que pone de manifiesto cuál ha sido su forma de gestionarlo.

Estamos ante una sentencia, como decíamos antes, que anula el proceso y que, por lo tanto, si al final se convierte en sentencia firme, lo que va a hacer, efectivamente, es que se vuelva a la titularidad pública de la gestión, puesto que el proceso de adjudicación de la concesión va a quedar anulado. Y entonces sí que..., por eso creemos que es el momento de repensar la decisión de la privatización.

Porque, como aquí se dice, ha dicho el propio portavoz de Convergencia, ahora, y con las actuales tarifas, pues posiblemente sí que fuera posible una gestión pública, pero es que ustedes el incremento de la tarifa lo realizaron ex profeso para poder hacer luego la adjudicación en buenas condiciones para el adjudicatario. Y, como se ha dicho también anteriormente, Aguas Ter Llobregat funcionaba, tenía expectativas de futuro, y si ahora se levanta la bandera de las inversiones necesarias que eran imposibles..., pero es que, según la propia información que nos dio el *conseller* en su última comparecencia en la comisión, esas inversiones tampoco se han realizado de una forma tan intensiva como estaba previsto. Porque si hacemos los cálculos de lo que el propio *conseller* dijo que había

que devolver a la concesionaria, que según él eran solamente los 300 millones pagados más las inversiones, no se han realizado inversiones de una forma tan intensiva como para no haber podido ser asumidas desde la gestión pública.

Por lo tanto, creemos que es el momento, como he dicho antes, de repensarnos la decisión; creemos que es el momento adecuado para ponerlo otra vez encima de la mesa, después de todo este proceso tan largo y tortuoso, que comienza con una mala decisión del Gobierno de Convergencia; creemos que es el momento de repensarlo. Y, por lo tanto, en un momento en el que estamos haciendo un debate a la totalidad, no aprobando la ley, sino decidiendo sobre si debería pasar o no a posteriores trámites, nuestro voto va a ser contrario a la enmienda a la totalidad presentada por el Grupo de Convergencia.

Muchas gracias, presidenta, señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Mixt té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres davant l'esmena a la totalitat davant la proposició de llei. Bé, nosaltres..., el posicionament diguéssim que és el mateix que hem estat explicant tot l'any, i el mateix que fem als ajuntaments. No podríem dir el mateix, diguéssim, de tots els grups que han vingut a explicar aquesta proposta.

En tot cas, començarem explicant per què entenem que és essencial que en un moment com ara, que és evident que ja és tangible que el Govern ha fet el ridícul amb aquesta privatització –i mira que en sap, de privatitzar, aquest Govern, però amb aquesta en concret ha fet el ridícul; ja ho han constatat els tribunals–, ara era el moment de fer marxa enrere i, en tot cas, recuperar la gestió de l'aigua.

Nosaltres començarem dient una cosa que és bastant òbvia, tot i que no ho semblaria per part de les dretes que han governat i d'algunes esquerres que han governat com les dretes, que és que l'aigua és un dret humà, que és universal, que és essencial, que és un bé comú i que no pot ser apropiat de manera privativa. I perquè això sigui així, doncs, és obvi que el model de gestió ha de ser públic, és obvi que ha de ser comunitari i és obvi que ha d'estar fora de tota lògica mercantil, ha d'estar fora de tota lògica de lucre. I, sobretot, ha d'estar fora d'un mercat, que és el de l'aigua, que és totalment captiu, que és monopolístic, on no existeix la competència, on finalment el que s'ha fet és que els governs, els municipis, han cedit la seua responsabilitat, han venut la seua responsabilitat, han desistit de la seua responsabilitat amb empreses privades, perquè no han volgut prestar el servei.

Nosaltres entenem que la manera més eficient, més garantista, més eficaç és la que garanteix els drets a la majoria. La manera més eficient, més garantista, més

eficaç és la que possibilita una gestió de l'aigua pública, la que ho fa fora de tota lògica de mercat, fora de l'encariment a causa d'aquests costos intermedis que tenen les empreses que gestionen l'aigua. És la que ho fa amb uns criteris socials, és a dir, una gestió pública, però amb criteris socials, que puguin tarifcar segons capacitat econòmica, segons equitat, segons eficiència, segons també simplicitat, que siguin transparents, i, òbviament, sotmesa a uns mecanismes de control i participació popular, que segurament és això que falta allà on sí que s'ha municipalitzat l'aigua.

Jo li diria al senyor Falcó que deixin de tractar la gent –com ho diríem?– com a ignorants. No podem dir que a la gent li dóna igual qui presti el servei de l'aigua i que l'únic que vol és obrir l'aixeta i que hi hagi aigua. És que això és el mateix que diu el conseller Boi Ruiz respecte als centres de salut, que a la gent li dóna igual si els centres de salut són públics o privats, mentre hi vagin i no els facin pagar. Deixin de tractar la gent com a ignorant, perquè a la gent sí que li importa qui està darrere del servei de l'aigua. I ara cada vegada li importa més, perquè és segur que el que s'ha determinat en els últims anys és que, quan una empresa està darrere del servei d'aigua, el servei d'aigua no para d'encarir-se, no para d'incrementar els seus costos. Per tant, deixin de tractar la gent com a ignorants. A la gent sí que li importa qui està darrere de la prestació dels serveis públics. Cada vegada li importa més, cada vegada vol participar més, cada vegada vol ser més part que aquests serveis públics bàsics, com és l'aigua, es prestin de manera adequada, es prestin de manera suficient, arribin a tothom.

I, sobretot, una cosa que semblaria bàsica és que no se li pugui tallar l'aigua a ningú que no pugui pagar, cosa que el Govern no només no ha garantit, sinó que a l'àrea metropolitana de Barcelona, només el 2012, van ascendir fins a 72.000 els talls de subministrament a famílies que no podien pagar.

I ara, quan és una tendència global, eh? –una tendència global–, la municipalització; quan moltes ciutats grans han dit: «Externalitzar l'aigua és car», a més a més afegeix costos al rebut de l'aigua que són difícils d'explicar, no acaba de garantir que l'aigua sigui un bé comú; quan això ho estan dient jo diria que a nivell global, i nosaltres entenem que a vostès Buenos Aires els queda molt lluny, o Bolívia els queda molt lluny, però quan ho està dient París, una ciutat de 2 milions d'habitants, quan ha vist que el servei s'encaria, quan ha vist que el servei portava sobre costos i va rescindir la concessió a Veolia, a Suez, quan ha vist precisament que rescindint aquesta concessió s'han estalviat al voltant de 76 milions d'euros, quan han abaixat l'impost de l'aigua un 8 per cent; quan ha passat tot això, i ens està passant aquí, a París, a Berlín; quan moltes ciutats catalanes s'estan plantejant remunicipalitzar l'aigua; ara que s'ha dit, que s'ha constatat judicialment el que ja els havíem dit aquí, que era que aquesta privatització era un nyap; quan s'ha constatat que el Govern feia el ridícul amb aquesta privatització, ara era el moment, ara és el moment de recuperar el control de la gestió de l'aigua de manera pública.

Ho és, a més a més, perquè podríem parlar d'un altre nyap, d'un altre risc, d'un altre nínxol d'irregularitats, com és el cànon concessional. I el que expliquen tots els experts en el cànon concessional i per al que ha servit el cànon concessional a tot arreu on hi han hagut irregularitats... En tot cas, això a vostès no els interessa, perquè, en cas que s'haguessin de rescatar aquestes concessions ho farien com fan els rescats a les infraestructures.

A nosaltres, de la intervenció que fa Iniciativa, doncs, n'estem molt contents. Esperem, precisament, que Iniciativa..., perdó, que Barcelona en Comú dugui a terme aquesta responsabilitat a l'Ajuntament de Barcelona, que sigui, per tant, pionera en la remunicipalització del servei de l'aigua i que, per tant, puguin donar..., i ho diem sincerament, sense cap mena d'ironia: nosaltres estem d'acord que és prioritari per a Barcelona remunicipalitzar l'aigua i, per tant, garantir la prestació a totes les seves veïnes i veïns.

Sobre el paper d'Esquerra, no l'entendem –no l'entendem. Nosaltres no entenem, no compartim que Esquerra sigui un convidat de pedra a la llista única. Per tant, entenem que Esquerra ha de poder marcar quines són les polítiques imprescindibles. La gestió de l'aigua pública és una política imprescindible. No entenem com Esquerra sí que està, d'alguna manera, signant manifestos a favor de la municipalització de l'aigua en molts municipis –per exemple, a Terrassa, posava abans l'exemple, on també el signa la CUP, on casualment no el signa el PSC, tampoc el signa Convergència i Unió–, i, en canvi, aquí és capaç de dir: «Bé, esperem-nos a la resolució.» Esperem-nos a la resolució, per què? Encara que la resolució vingui a dir que el procés ha estat perfectíssimament legal, municipalitzar el servei o donar-lo a una empresa privada i, per tant, privatitzar-lo és una qüestió de voluntat política, és una qüestió, finalment, de com tu prestes els teus serveis públics. Si vols que siguin de garantia cent per cent públics, si vols que siguin comuns, si vols que siguin participats de manera popular, si vols garantir que a ningú se li tallarà l'aigua, només hi ha una manera –només hi ha una manera–, que és fer-ho de manera pública. Nosaltres no volem que Esquerra sigui un convidat de pedra a aquesta llista única, volem que la condicioni, volem que li doni precisament aquest color d'esquerra. I hi han algunes línies vermelles; nosaltres entenem que aquesta n'és una.

Finalment, jo diria que el nostre parer ha quedat més o menys clar. Nosaltres votarem, en tot cas, en contra de l'esmena que planteja..., bé, de la retirada que planteja Convergència i Unió, tot i que no compartim que la recuperació de la gestió pública de l'aigua s'hagi de fer amb una societat mercantil, encara que estigui participada cent per cent per la Generalitat. Perquè nosaltres entenem que s'ha de fer amb una gestió directa sotmesa al dret públic, que és el que hem defensat, no només per al cas de l'aigua, que és un servei bàsic, sinó també per al cas de la sanitat i altres serveis.

Per tant, i per acabar ja, diria una cosa bastant clara sobre el tema: no tractem la ciutadania com a «tontos», no tractem la ciutadania com a xusma, perquè, cada vegada més, més gent està implicada en la manera de

fer política, i més gent està demanant responsabilitats sobre com s'estan privatitzant els serveis. I aquest, el de l'aigua, aquesta privatització era indigna.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar el seu posicionament, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Per anunciar el vot contrari a l'esmena a la totalitat. I el tràmit..., encara que sigui testimonial, jo que dono suport a Junts pel Sí, voldria aportar aquí alguns arguments que s'han d'utilitzar, i que ho farem, segur, a la propera ho faran, a la següent legislatura.

Aquest és un debat molt més complex –molt més complex. Aquí el que s'ha de garantir –i aquesta és la responsabilitat pública– és el dret dels ciutadans a accedir a aigua de qualitat, segura, i a tota activitat econòmica o social. Aquest és el sentit d'allò públic, aquest és el sentit. I com que és complex, cal fer bé les coses. Amb independència, en paral·lel de si es va fer bé o no l'adjudicació de l'ATLL, amb independència de tot això, aquest és un debat en què hi ha d'haver solvència. I que no és veritat que concessió sigui igual a privatització; no és veritat que sempre..., perquè també ho podríem dir per la telefonia, i per mi és un tema essencial, és un bé –bé– d'interès públic. Estàvem més acostumats a fer aquests debats en els serveis. Però ara, per sort, vivim en una societat, la catalana, on estem debatent uns nous drets, i la crisi ho ha posat de manifest, eh?

Per tant, encara que és testimonial i probablement oportunista, aquesta iniciativa del Grup Socialista, la tornem a fer i la farem bé, i decidirem si amb la tarificació podem fer les inversions necessàries de la Catalunya del 2030. Ho sento, és això, i, per tant, és totalment compatible una qüestió amb l'altra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, hem de procedir a la votació de l'esmena a la totalitat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 43 en contra i 19 abstencions.

Per tant, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Informe

de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària
(tram. 260-00003/10)

Passem al punt següent, que és el debat i votació de l'Informe de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària. La comissió d'estudi ha elaborat un informe i unes conclusions que han estat publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. En primer lloc, atesa la sol·licitud formulada per la presidenta d'aquesta comissió d'estudi, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Conselleres, vicepresidenta, diputats, diputades... En primer lloc, m'agradaria, doncs, donar la benvinguda al grup motor, al grup impulsor de la Iniciativa per a la Reforma Horària i ara també consell, molts d'ells membres del Consell Assessor per a la Reforma Horària del Govern de la Generalitat. Agrair també al lletrat...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyora diputada, disculpi. Disculpi un moment. *(Pausa.)* Continui.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Donar les gràcies també al lletrat Pere Sol i a la gestora Elena Mora per la seva feina. També agrair a l'Oriol Amorós, el primer president d'aquesta comissió, la seva feina. I, evidentment, agrair la feina de tots els companys i companyes diputats d'aquesta cambra, que hem estat durant aquest any treballant en aquesta comissió. Inicío també aquesta part d'agraïments, doncs, donant les gràcies a la Iniciativa per a la Reforma Horària per haver sacsejat el país amb aquesta proposta i per haver estat capaços de crear sinèrgies entre tants i tants actors implicats per una causa tan necessària com és que tothom puguem viure millor.

La reforma horària és sinònim de modernitat, i, per tant, l'objectiu és tan ambiciós com necessari: és implementar una nova manera d'organitzar el temps, canviar hàbits i trobar un equilibri entre la vida professional i la vida personal. Creiem que cal promoure jornades professionals flexibles i adaptades a les necessitats de cada persona, i que siguin alhora el màxim d'eficients possible. L'objectiu d'aquesta comissió, que va començar a treballar ara fa un any, ha estat analitzar tot allò que cal canviar per tal de racionalitzar els nostres horaris, i esperar, i espero molt sincerament, que sigui un punt d'inflexió a l'hora d'organitzar-nos socialment com a país.

Durant aquests mesos hem estat treballant els cinc acceleradors de la reforma amb compareixences d'experts i els sectors implicats, en l'àmbit laboral, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit del comerç, en l'àmbit de l'Administració pública, l'oci, la cultura i la participació. I avui presentem unes conclusions que tenen el consens polític necessari per avançar. Partits polítics lluny, alguns molt lluny ideològicament, hem anat coincidint aquests mesos en afirmacions com que te-

nim sobre la taula un debat imprescindible, que només depèn de nosaltres i que no podem restar potencial al nostre benestar. De fet, fins i tot alguns l'hem titllat de «petita revolució democràtica», afirmació que és evident que comparteixo plenament.

Les conclusions han estat diverses en cadascun dels acceleradors que hem plantejat, però destaca el compromís de realitzar en la propera legislatura una ponència conjunta que redacti una nova llei d'horaris, una llei del temps, i també el compromís d'aquesta cambra per tal de donar exemple, no amb l'objectiu, evidentment, de treballar menys, sinó d'organitzar millor la manera de treballar.

En aquest sentit, hem acordat recomanar que de totes les reunions que es facin en aquesta cambra, a més de l'hora d'inici, s'anuncii també, d'entrada, l'hora prevista d'acabament. Hem recomanat també que a les sessions de ple, que tenen una durada de dos dies, el primer dia es comenci a les deu, i que la primera sessió, la del matí, acabi com a màxim a dos quarts de dues, per reprendre-la de nou a les tres i allargar com a màxim fins a dos quarts de vuit. El segon dia, com ja s'està fent actualment, la proposta és començar a les nou per acabar a dos quarts de dues, i a les tardes desenvolupar el Ple de tres a dos quarts de vuit, com a màxim. En el cas de les comissions, es proposa que en el moment de fer la convocatòria ja s'estableixi i es tingui en compte quina durada tindrà, si serà de tres o de quatre hores, i, per tant, doncs, fer la previsió en virtut d'això. Addicionalment, també proposem que es racionalitzi l'ús del temps en les intervencions del Ple durant les sessions plenàries, amb l'objectiu també de ser més eficients en la nostra feina.

Amb la finalització de la feina de la comissió d'estudi, i, per tant, amb la feina d'estudi i anàlisi feta, el que ara ens cal és posar fil a l'agulla, des de la ponència conjunta que ha de redactar aquesta futura llei del temps, i també des del Govern que surti de les eleccions del 27 de setembre. Es tracta, doncs, de començar a prendre mesures que ens permetin viure en una societat més feliç, més sana, més igualitària i més culta.

Companys i companyes, diputats i diputades, siguem valents, segur que els nostres fills ens ho agrairan, i les generacions futures també.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

A continuació, atenent la sol·licitud presentada per la presidenta de la comissió d'estudi, i segons acord de la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, té la paraula el senyor Fabian Mohedano, representant del grup promotor Iniciativa per a la Reforma Horària «Ara és l'hora».

Fabian Mohedano Morales (promotor de la Iniciativa per a la Reforma Horària «Ara és l'hora»)

Gràcies, presidenta. Em sumo a les felicitacions que ha fet i agraïments que ha fet la diputada Agnès Rus-

siñol, presidenta de la comissió. I agrair a la comissió la possibilitat que hàgim tingut aquests quatre minuts per poder-hi dir la nostra.

El president Mas admetia el 20 de juliol, en la presentació del Consell Assessor per a la Reforma Horària, aquest nou òrgan que ha creat el Govern, que el seu naixement es devia a l'empenta i l'impuls de la iniciativa ciutadana, una iniciativa que compta amb persones expertes. Voldria excusar-les perquè això dels horaris és tan important tant si anem tard com si anem molt d'hora, i els nostres membres del grup motor encara no han arribat, però bé, en qualsevol cas... Justament pel fet d'anar més d'hora. Persones expertes que amb més de vint anys d'experiència en els seus àmbits de recerca i política pública vinculada a la matèria, doncs, hem format part d'aquest grup.

És cert que en el darrer any i mig hem treballat molt i hem provocat l'impuls de fonamentació i de sensibilització, però el que és més rellevant és que hem situat, com deia la diputada Russiñol, la reforma horària en l'actual complexa agenda política. Avui fem un pas més, per nosaltres importantíssim, i és presentar aquest informe final de la comissió d'estudi, que se suma..., juntament amb l'informe del CTEESC i l'informe del CADS. Tots tres documents són els pilars que han de fonamentat la reforma l'any 2016.

Destacar que hem arribat on va arribar el Congreso de los Diputados, i que potser ens podríem quedar aquí, però nosaltres confiem que aquest Parlament, el proper Govern, enceti un camí no explorat i no recorregut a favor de la reforma horària.

Han estat vuit mesos de treball operatiu en cinc blocs, el que nosaltres entenem com els «acceleradors»: el món del treball, l'educació, l'Administració, el comerç i el consum, la cultura i l'oci. Han comparegut gran part dels actors que han de fer possible aquesta reforma. A ells, agrair-los el seu to pedagògic, però sobretot constructiu. Partim amb un gran avantatge amb relació a qualsevol altra iniciativa, i és que tots compartim l'anàlisi i el punt final d'arribada. I és a la política a qui li correspon connectar aquest punt d'inici amb el punt final, amb la fita final d'aquesta proposta. Som conscients que l'empresa és molt difícil, però no ens arronsarem, justament per la convicció que ho fem per cercar una millor qualitat de vida.

Tenim tres eines meravelloses, bé, per a aquesta iniciativa com per a qualsevol altra: la legislació, la concertació i la política de govern. Som conscients que l'hora de dinar, l'hora de sopar i les hores que hem de dormir no les regularem per llei; tampoc les regularem amb pacte, o amb pactes de pactes, que és el que hem de fer per fer altres canvis que pretenem. Però és la política de govern, la promoció, la sensibilització, la seducció, la incentivació per a aquells que ho facin bé, els que ens han de portar a sincronitzar aquests canvis.

Combinem aquestes tres vies, i contribuïm a l'acceleració que permeti el canvi que anhelem. Un canvi que se situa en la recerca de més equitat, considerant el temps com un factor de benestar, a partir de permetre que la ciutadania disposi de més temps de lliure disposició. Hem superat el discurs de la conciliació i la ra-

cionalització, paraules que ja ens queden una mica antigues –no deixen de ser importants, però ens queden una mica antigues–, per parlar de la reforma horària com una iniciativa a favor de la salut pública; a favor de la democràcia, perquè la gent tingui més temps de fer coses; a favor de la cohesió i de l'equitat; a favor de l'èxit escolar; a favor de la prevenció i la seguretat en el treball; a favor de la sostenibilitat i també de l'equilibri demogràfic. En definitiva, el que hem defensat en aquest any intens i mig d'iniciativa: a favor de la humanització del temps de vida quotidiana.

Gràcies, presidenta, i gràcies sobretot als grups parlamentaris per la complicitat i el suport.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

A continuació procedirem a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre l'informe i les conclusions. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bé, bon dia. Des del moment del naixement, les persones comencem a saber, primer de manera intuïtiva i més tard amb l'ús de la raó, que el temps serà un element molt valuós, perquè la nostra vida té una data de caducitat, i nosaltres no la podem decidir. La idea del pas del temps ens acompanyarà fins a la fi dels nostres dies, tot i que hi ha diferents filosofies que ens intenten fer entendre que, de fet, l'únic que tenim és el moment present, només l'ara mateix. I, evidentment, desitgem viure molts anys, però sobretot, també, els volem viure el millor possible.

La nostra societat ha canviat, i tot allò de negatiu que ens ha portat la crisi financera també ha estat, alhora, una oportunitat. Aquell paradigma materialista que ens feia desitjar l'adquisició de productes gairebé sense necessitar-los i que havíem de tenir diners per poder-los adquirir ha deixat pas a una nova consciència de l'estat del benestar, on la persona és al centre, des d'una perspectiva més holística.

Aquesta nova realitat ens ha ajudat a revaloritzar el temps, i per això cada cop més volem destinar-lo a tot allò que ens fa sentir bé. Al nostre país, a més, vivim en un context de ràpides transformacions socials, econòmiques i, sobretot, polítiques. Hi ha un sentiment sobiranista que ens mobilitza perquè volem ser un estat, cosa que significa requerir eines que permetin a la ciutadania millorar la seva vida quotidiana, i l'ús que fem del temps n'és una de bàsica.

En estats més avançats d'Europa ja fa algunes dècades que van començar la substitució dels horaris nascuts a l'era industrial per uns altres d'adaptats i flexibles a les necessitats d'igualtat, productivitat i també de la participació ciutadana. Un horari laboral general podria ser entre vuit i nou del matí fins a les cinc o les sis de la tarda, parant un màxim d'una hora per dinar a mitat de la jornada, i, per exemple, a les vuit del vespre les famílies ja podrien trobar-se sopant a casa.

És important incentivar una jornada laboral més compacta i flexible, però caldrà fer-ho de manera gradual i consensuada, amb la ciutadania i els agents socials i econòmics. El camí és harmonitzar la vida en tots els temps, tant la vida a la feina com a la família com també la personal, i una llei d'horaris pot permetre'ns ajudar-nos i fer veure que totes són valuoses. De fet, a la república catalana la reforma horària és un dels vectors que ha d'incidir en un millor benestar col·lectiu, i, per tant, permetre més cohesió i equitat social.

D'aquesta nova societat ha de néixer també una ciutadania amb persones, sobretot, més saludables, però també lliures, responsables i participatives. I amb una nova organització del temps tenim l'oportunitat d'aconseguir-ho, i, per tant, assumim amb valentia i creativitat aquest repte que ara tenim per davant.

I ja per acabar, com que només tinc tres minuts, els voldria fer arribar un pensament que un dia vaig llegir, que ara voldria compartir amb tots vostès. I diu: «No està al nostre abast afegir ni un minut a la vida, però el que sí que podem posar és més vida a cada minut.»

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Alcía Romero.

Alcía Romero Llano

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. En primer..., també, doncs, uns petits agraïments al grup promotor, encapçalat avui pel Fabian Mohedano.

És veritat el que ha dit ell, i jo també ho volia destacar, que molt sovint alguns canvis arriben perquè la societat civil, perquè els ciutadans implicats en el món associatiu, en el món empresarial i professional, doncs, empenyen perquè les coses passin. Joestic convençuda que si això hagués sortit d'aquí sense aquest reforç no hauríem arribat on estem, perquè probablement hi han altres urgències, o haurien dit que hi han altres urgències, i això no hauria avançat tant.

Per tant, jo els vull agrair molt especialment, doncs, aquest treball que han fet, perquè alguns fa molts anys que parlem de reformes horàries i de conciliar els usos dels temps. I crec que avui fem un pas endavant molt important amb els treballs que s'han fet durant aquests mesos.

Volia agrair també, doncs, la tasca de la presidenta, de l'Agnès Russiñol, perquè crec que també la seva empenya i el seu lideratge han fet que aquesta comissió hagi treballat bé, hagi generat consens. És veritat que de per si sembla un tema, doncs, que ha de generar-lo, però no sempre té per què ser així. Hi ha hagut debats interessants, i crec que hem aconseguit aquest consens que ens permet avui presentar unes conclusions que tots votarem i que dóna més força a allò que ha de fer aquest proper Parlament en la següent legislatura.

També vull agrair als grups el to i la feina que hem fet, i també, doncs, a la meva companya, la diputada Montserrat Capdevila, que hem compartit també hores, que hem compartit aquesta tasca, i a ella també li vull agrair aquesta feina que hem fet conjuntament.

Deia la presidenta que l'objectiu és modernitzar els horaris, no? Jo diria que, més que modernitzar, el que volem fer és *normalitzar* els horaris. Els hauríem de normalitzar, perquè aquests horaris que tenim no són normals, no són raonables, no són racionals. Comencem a treballar a una hora tardana, comparada amb altres països europeus, acabem tardíssim, tenim moltes hores per dinar... Ahir aquest Parlament acabava a les dues, començàvem a quarts de cinc; això, si ho expliquem a algun país europeu, dirien que estem bojos, perquè dues hores i mitja per dinar és totalment escandalós. Podríem dinar tranquil·lament en tres quarts d'hora o en una hora i posar-nos a treballar.

Perquè, al final, pel fet d'estar dins d'una cadira o sobre una cadira moltes hores no vol dir que siguem més productius. A més a més, justament aquest país és dels menys productius, i dels que més hores està sobre una cadira. Per tant, hem de començar a canviar aquestes coses, hem de començar a canviar alguns hàbits: menys hores sobre la cadira, més feina, més productius. I, per tant, racionalitzar els horaris: si podem dinar en mitja hora, no dinem en dues hores i mitja.

Són coses que hauríem de començar a canviar. I els polítics hauríem de començar a donar exemple, perquè som els que legislem, i, per tant, també hem de posar el nostre comportament per davant. Per això jo deia: no modernitzem res; normalitzem, perquè el que passa en aquest país no és normal, amb els horaris, amb aquesta manera que tenim, doncs, d'endreçar la nostra vida, aquestes vint-i-quatre hores que té un dia.

I ho volem fer, i ho deien també els que m'han precedit en la paraula, amb un objectiu molt clar. Jo ho diria encara més clar i més quotidià: per intentar ser més feliços, per intentar aconseguir més benestar social, per intentar ser més saludables, tenir més salut, que els nens fracassin menys a nivell escolar, però sobretot per ser més feliços. Si treballem i produïm tindrem més temps per «disfrutar» del nostre oci, per «disfrutar» de la família, dels amics, dels fills... Escolteu, si no tens fills pots «disfrutar» de la lectura, d'anar amb bicicleta, de veure els amics; no només qui té fills necessita conciliar: tothom necessita conciliar, tothom necessita espais per a ell, per «disfrutar» d'estar sol o d'estar amb aquell qui vulgui. I això és molt important, i a vegades oblidem aquestes coses. Per tant, a mi m'agradaria, doncs, que tinguéssim clar el que avui plantejgem i el que avui volem començar.

Deia..., l'altre dia llegia una dada en el Pla nacional per a la recerca i la innovació que deia que el 85 per cent de les persones que fan formació contínua són homes. Doncs, també persegueix un objectiu, aquesta reforma horària, que és la igualtat. Perquè aquesta dada vol dir que les dones no fem formació contínua perquè probablement estem fent altres coses –feines de la llar, etcètera. Per tant, també si racionalitzem els horaris ajudarem a una igualtat que encara no hem aconseguit i

que n'hem parlat molt en aquest Parlament; justament fa poc temps que aprovàvem una llei, no?

Per tant, ens sembla que és important que avancem en aquesta llei que plantegem nosaltres, en aquestes conclusions, amb una ponència conjunta que acabi amb una llei que reformi els horaris. I vostès podran dir: «I per què una llei?» Doncs, perquè a vegades els canvis culturals costen molt, i si no hi obliguem amb una llei això no es farà. Va passar amb la Llei del tabac; ningú s'hauria pensat que arribaria un dia en què no es fumaria als bars o als llocs públics. Doncs, bé, ho vam aconseguir; vam fer un canvi cultural. També nosaltres creiem que el canvi de la racionalització dels horaris, d'aquesta reforma horària, ha de venir per una llei per intentar aconseguir aquesta felicitat, aquest benestar que ens mereixem i que al llarg de la història i per la nostra dinàmica industrial, doncs, no hem tingut.

Per tant, per la felicitat, pel benestar, perquè tinguem més temps per a nosaltres i perquè puguem ser una mica –una mica– més feliços, espero que tirem endavant aquestes conclusions, que tirem endavant aquesta ponència conjunta, i puguem, d'aquí a un temps, dir: «Ens en recordem, quan estàvem tres hores per dinar?»

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gracias. Gracias, presidenta. De niños aprendimos seguramente aquellos versos tópicos según los cuales nuestras vidas son los ríos que van a dar a la mar. Más tarde, pues quizá leímos aquellos versos magníficos –absolutamente magníficos– de Quevedo, que describe precisamente lo que son las personas, y especialmente la persona contemporánea: «Soy un fue, y un será, y un es, cansado.» Sí, sí, señor Quim Torra –señor Quim Torra–, si me escucha: los españoles no solo son paletos; los españoles también saben hacer poesía conceptual y metafísica.

Lo que explica esto –lo que explica esto– es que los seres humanos somos en el tiempo –somos en el tiempo. Y nuestro principal caudal, nuestro principal capital, nuestro principal bien común es el tiempo. Y yo quiero celebrar que por una vez –por una vez– todos los grupos parlamentarios nos hayamos puesto de acuerdo, hayamos aparcado otras discrepancias ideológicas, para avanzar hacia una verdadera reforma horaria. Porque es injusto que por las dinámicas estructurales, laborales, sociales, mediáticas, educativas, comerciales perdamos tanto tiempo, y perdamos este capital, y perdamos este caudal del río del que hablaba Manrique en otras cosas a las que nos fuerza la estructura sociolaboral.

Por tanto, el objetivo de nuestras conclusiones, el objetivo de las que hoy vamos a votar, es reformar nuestra estructura sociotemporal para poder disponer de

más tiempo, y cada uno lo utilizará como quiera, pero podremos tener más tiempo. Muchos –muchos–, como explicaba ahora la diputada socialista, para pasar más horas pues con la familia, ¿no? A veces hablan de grandes políticas familiares; pues, mira, la primera política familiar es que las familias puedan pasar tiempo juntas. Y, por tanto, esta reforma es importante para la conciliación, que efectivamente, como decía ahora el ponente, no es el concepto clave, pero sí que es un concepto que está en estas conclusiones. Porque los hijos, sus estudios, son los primeros perjudicados del horario actual.

También más tiempo para el compromiso social, para los deportes, para los *hobbies* personales, para leer el periódico tranquilamente en una buena cafetería... Que miren, esto que parece tan conservador... Es que, hoy en día, la única forma de ser revolucionario es ser conservador. *(Veus de fons.)* Es decir..., no, es que ahora me ha hecho gracia, porque la diputada socialista –la diputada socialista– hablaba de normalidad, un concepto tan poco..., es decir, tan criticado por ustedes como es la normalidad, nos viene usted a explicar que ahora lo normal es hacer esto. Pues, mire, los únicos que no somos..., es decir, que hemos superado lo que es lo políticamente correcto, el pensamiento hegemónico, somos los que compartimos un pensamiento conservador; somos los verdaderamente revolucionarios, hoy en día. *(Veus de fons.)* És així –és així.

Bien, entonces, no es un empeño fácil –no es un empeño fácil. La hemos experimentado en esta comisión, la reforma horaria: nos teníamos que poner de acuerdo para modificar un poco los horarios del Parlament. Para una cosa tan sencilla fue complicadísimo; pues imagínense ustedes para poner de acuerdo a todos los sectores sociales, todos los ámbitos productivos, todos los intereses en juego para... Si empezamos media hora más tarde, media hora antes..., fue muy complicado. Por tanto, no es fácil, pero precisamente por eso vale especialmente la pena.

No se puede hacer por imposición, esto, como si estuviéramos en Cuba; se tiene que hacer por concertación. Y eso no nos exime de responsabilidad; al contrario, hay que trabajar más, señor Companyon: tenemos que trabajar más porque no se puede hacer por imposición, sino que se tiene que hacer por concertación.

Vale la pena –vale la pena. Sería interesante..., por una vez dejaremos de lado el debate independentista, que, por ejemplo, Esquerra ha sacado, sobre este tema, porque si no lo..., que decía Quevedo del «es cansado», pues es cansado de esta coña marinera, que está en todos lados. Y también valdría la pena que por una vez –también valdría la pena que por una vez– aquello que se dice tanto de «si no quieres hacer nada, crea una comisión parlamentaria, una comisión de estudio»... Hombre, pues a ver: creo que hemos empezado a demostrar que esto no es siempre así. Ha valido la pena, pero, bueno, no hemos aprobado nada concreto, o sea, que se vaya a aplicar en la vida real. Pero hemos avanzado; es importante. Vamos a ver si en la próxima legislatura desmentimos el dicho, desmentimos el tó-

pico, y realmente vamos hacia una verdadera reforma horaria.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat David Companyon.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. Vull, en primer lloc, mostrar, en nom d'Iniciativa i Esquerra Unida, el reconeixement als impulsors de la Iniciativa per a la Reforma Horària, que han estat l'ànima de la comissió que el Parlament ha debatut, i aprovarem, espero, per unanimitat les conclusions que avui votem. Especialment, al senyor Javier Albares, Assumpta Baig, Salvador Cardús, Núria Chinchilla, Sara Moreno, Jordi Ojeda, i al seu promotor, en Fabian Mohedano. I també agrair a l'Agnes Russiñol, la presidenta de la comissió, tot el *savoir-faire* que ha mostrat.

El nostre reconeixement també a la lluita de les dones i del moviment feminista, que des de fa molt temps han picat pedra perquè el debat sobre els usos del temps es situï avui en el centre de l'agenda política, com bé va recordar dilluns en la constitució del consell assessor la Sara Berbel. O les lluites obreres per les vuit hores de treball, vuit hores d'oci i vuit hores de descans. Recordem la vaga de La Canadenc, de quasi fa avui un segle.

Els usos del temps conformen un model d'organització social. I si les lluites per la reducció del temps del treball mostraven un conflicte social, avui aquests conflictes qüestionen les relacions de gènere, d'igualtat i les relacions socials tradicionals. L'eix d'organització de la vida segueix sent bàsicament el temps de treball, i no podem obviar que amb la reforma laboral l'horari pot ser imposat pel patró sense cap acord amb els treballadors i les treballadores. Com tampoc podem obviar en aquest debat que per a centenars de milers de catalans i catalanes el temps de treball no és el problema, el problema és no tenir-lo o què han de fer quan no tenen més remei que acceptar uns horaris de dos quarts de nou a la una i de cinc de la tarda a dos quarts de deu, i potser vius a una hora del lloc de treball.

Avui, però, fem un pas cabdal, que és el de la conscienciació social. Ningú no discuteix que els horaris que patim dificulten enormement la conciliació amb la vida. Tots els estudis coincideixen que ni més hores a la feina comporten més productivitat ni més hores a la classe millor rendiment, més aviat al contrari. La qüestió rau en com ho canviem, quins són els elements de resistència que tindrem i com conciliem o si és possible conciliar els diferents interessos –horari laboral, horari comercial, horari escolar, horari televisiu, hores de menjar, de sopar, de dinar. Tot és com un rellotge que mai no va a l'hora. Cal aturar-nos i marcar un moment

zero on poder reorganitzar els horaris i posar-los al servei de les persones i no a la inversa. Aquesta és la principal conclusió de la Comissió de la Reforma Horària. Cal revertir aquesta tendència a allargar els horaris i dedicar cada cop menys temps a la cura i a l'educació dels fills, o que aquesta manca de temps s'hagi de suplir comprant, qui pugui fer-ho, temps a l'horari escolar i anar a recollir els fills a les set o a les vuit de la tarda.

Però no es tracta només de parlar d'horaris, sinó de l'ús del temps com un dret, com un dret de ciutadania, i per a això no valen maquillatges, sinó canvis sistèmics, necessaris i imprescindibles, que facin la nostra societat més paritària, més equitativa i amb un major grau de benestar i de salut, psíquica i també física. Som ben conscients que aquest dret entrarà en conflicte amb altres que s'entenen com a naturals o sagrats, i aquí l'actuació i el lideratge de les polítiques públiques és imprescindible.

Parlem d'horaris, cert, però del que es tracta és de l'organització política i social del temps, i això va més enllà d'una llei d'horaris. Sobre la taula tenim la tossuda realitat: dedicació setmanal al treball domèstic i familiar és per a les dones de vint-i-una hores la setmana, i per als homes no arriba a les vuit; més del 80 per cent dels contractes a temps parcial corresponen a dones; el 98 per cent de les excedències per tenir cura dels fills les solliciten les dones. Una altra tossuda realitat: si moltes malalties avui en dia es poden explicar com a conseqüència de les creixents desigualtats socials –el teu codi postal et diu quants anys de vida tindràs–, també moltes malalties del nostre temps es poden explicar per l'estrès que genera la manera com tenim organitzada la societat.

No és casualitat, doncs, que la recentment aprovada Llei d'igualtat abordés els usos del temps i insti el Govern, entre altres aspectes, a analitzar les desigualtats i les diferències existents entre els homes i les dones en els usos del temps. I li posa deures ja al proper Govern: en el termini d'un any ha d'incorporar en el text de la Llei d'igualtat les conclusions que avui estem aprovant. I és que hi ha una primera eina: clàusules socials en la contractació pública per a aquelles empreses que afavoreixin un ús del temps en favor de la igualtat.

Ara que estem en temps constituents sobre quin país volem, és imprescindible aquest debat. Una societat que vulgui ser realment democràtica no pot ser-ho sense que els seus ciutadans tinguin temps per participar de la cosa pública, del bé comú, del que els romans en deien la *res publica* i d'on deriva el mot «república». El factor temps és també clau perquè la ciutadania pugui participar, debatre i decidir. Canviar les estructures del temps laboral, social i educatiu és la petita revolució democràtica que avui comença a caminar. La república catalana que molts volem, el procés constituent que ens hi ha de portar no pot quedar al marge d'aquest debat. I com diuen els promotors de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària al Parlament: «Ara és l'hora.»

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señoras *conselleres*... Yo también quiero dar las gracias a los promotores de esta iniciativa, de la Iniciativa de la Reforma Horaria, y al resto de diputados que han trabajado en la comisión. También, por supuesto, dar las gracias a nuestra diputada Carmen de Rivera, que ha sido la persona que más ha seguido los trabajos de la comisión.

Y la verdad es que puedo compartir muchas de las afirmaciones y de las reflexiones que se han hecho, tanto por el señor Mohedano, que ha intervenido al principio, como el resto de compañeros del Parlament. Yo creo que estamos en una época en la que se habla mucho de recursos, se habla mucho de optimizar pues recursos energéticos, se habla de la luz, se habla del petróleo, se habla del agua, pero nos olvidamos de un recurso, también escaso y también valioso, que es el tiempo. Y yo creo que no podemos quedarnos atrás en medidas para optimizar el uso del tiempo.

Además, sinceramente creo que en este Parlamento nos hemos adelantado a un debate que yo creo que ocupará la actualidad política en los próximos años, sin duda, porque en este país hay datos objetivos que son muy preocupantes. Trabajamos más horas que la media de la Unión Europea, aunque haya algunos tópicos que piensen que es lo contrario; nosotros pasamos más horas en la oficina –los españoles– que el resto de la media europea. Dormimos menos horas que el resto de la media europea y, por tanto, tenemos problemas de salud derivados de esta falta de descanso. Somos menos productivos –yo creo que este es uno de los graves problemas que tenemos en nuestra economía–; a pesar de que nos pasemos muchas horas en la oficina no somos productivos. Y por no hablar de otros temas, como la siniestralidad laboral, el absentismo... O en el ámbito educativo es también muy preocupante que nuestros niños pasan muchas horas en la escuela, pasan también muchas horas en casa haciendo deberes, pero eso está muy lejos de tener una consecuencia positiva y estamos a la cola de los informes PISA. También se ha hablado de la conciliación. Yo creo que sigue siendo un tema importante, que las familias puedan conciliar su vida laboral y su vida personal y tener tiempo también para el ocio y para el descanso en familia.

Esto es una realidad, es una realidad que tenemos un problema. Partimos de una situación de desventaja respecto al resto de países europeos, pero la buena noticia es que tenemos mucho margen de mejora. Empezamos a ser conscientes de esto, conscientes de que esto no es solo un tema cultural y no es algo inamovible, sino que manteniendo nuestra esencia y nuestra cultura podemos incorporar mecanismos de mejora y de optimización de horarios. Y yo creo que lo importante es ser conscientes entre todos que podemos mejorar ámbitos como la salud, si descansamos más; el ámbito sin duda de conciliación social y laboral; ámbito medioambiental, que tampoco hemos tenido oca-

sión de comentarlo hoy aquí, pero es un tema, también, una derivada muy importante en la optimización de otros recursos derivados, por ejemplo, del ámbito laboral; en el ámbito educativo, sin duda, mejorar..., y la racionalización de horarios en el ámbito educativo podrá dar mejores resultados. Y un tema muy importante, que es de productividad laboral y empresarial. Yo creo que quien aborde este tema únicamente desde el ámbito social, desde el ámbito de la conciliación, se está dejando una parte muy importante.

Uno de los grandes ámbitos de mejora que tenemos en la productividad empresarial y laboral será hacer un buen uso del tiempo, incorporar medidas de flexibilidad dentro de las empresas, huir del presencialismo porque sí, utilizar mecanismos para el teletrabajo o mecanismos también para evaluar el trabajo de las personas por objetivos y no tanto por el número de horas que se han pasado sentados en una silla.

Esto es cambiar dinámicas que están incorporadas en nuestra sociedad, y no se hace pulsando un botón. Esto requerirá de una concertación y de un trabajo de sensibilización también profesional, laboral, empresarial, social, que sin duda pues puede tener un impulso desde el sector público. Desde el sector público, desde las administraciones creo que tenemos mecanismos para ser los primeros que empujemos hacia ese cambio, que no será inmediato, obviamente, ni que a nuestro entender debe ser impuesto, no debe basarse en la imposición. Yo lo digo porque a lo mejor a alguno le entra la tentación de hacer una ley que nos diga cuánto tiempo vamos a tener para comer, o cuántas horas máximas nos podemos pasar en cada empresa, o cuándo tienen que salir todos los niños de la escuela. Yo creo que no debemos caer en la tentación de hacer una ley, digamos, que pretenda imponerlo todo, sino que tenemos que hacer un trabajo de sensibilización sobre los beneficios que puede tener este cambio, de concertación sobre qué medidas son las más necesarias, etcétera.

Nosotros, en definitiva, nos felicitamos por el consenso parlamentario que ha habido. Yo creo que todos somos conscientes de la importancia y de la relevancia de esta cuestión. Y decirles que en las próximas legislaturas, pues, seguiremos trabajando en este tema, que hay mucho por hacer y que hay mucho por mejorar.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP. Òbviament, hi votarem a favor. I la primera que s'ha de dir és que pràcticament no hem tingut temps per treballar això, perquè són moltes comissions i moltes ponències de llei en aquest tram final de legislatura. I ara que parlem dels usos del temps, doncs, la primera

s'ha de dir que no hem tingut temps, no?, per treballar tant com voldríem aquest àmbit, que òbviament és fonamental per al futur del país. També és veritat que el primer agraïment és que vingui de fora, aquesta iniciativa, i ja fa temps que va obtenir una primera victòria «Ara és l'hora», en la mesura que abans no se'n parlava i ara se'n parla; podríem dir fins i tot que és *mainstream*. Però nosaltres, des de la CUP, volíem fer cinc reflexions, que vam compartir pràcticament el primer dia, no?, que era una lectura també crítica i polièdrica sobre els usos del temps i racionals, en el nostre entorn actual, perjudicials no només per a la salut i per al benestar, sinó també fins i tot des d'un punt de vista d'eficàcia i sostenibilitat econòmiques.

El temps..., i en un temps que s'accelera sota la *war machine* que segurament és el capitalisme, i que ens fa perdre el temps, i que ens mercantilitza de forma alarmant i inquietant, la primera reflexió és que els usos del temps en aquest país són molt desiguals. Hi ha els ociosos, pocs, que en tenen tant com disposen perquè se'l paguen; després hi ha aquells que viuen encara en un estat «welfarià» –cada cop menys–, i un altre sector, creixent, que cada cop té menys temps, sota formes de vida multiflexibles, altament precàries i insegures, i que no tenen ni un minut sòlid per poder desplegar un projecte de vida autònom. I n'hi ha altres, un 3 per cent de la societat, que els sobra el temps, perquè estan en situació d'exclusió, d'atur o de pobresa. Per tant, un temps que sobra, que a alguns els genera dolor i sofriment, i a altres moltíssima felicitat, que entra també en una altra lògica, no?, que és la del repartiment també del treball que sorgeix en una societat amb un 20 per cent d'atur. Per tant, diferents usos del temps segons la posició de classe i les condicions de vida i treball.

La segona és respecte a la creixent feminització de la crisi –també ho vam parlar– i el biaix sobre els usos del temps des d'una perspectiva feminista, que recarrega els treballs de cura, d'atenció i de producció i de reproducció de la vida, i que segurament les formes masculinitzades de vida són aquelles que parlen d'es-très, de pressa i d'acceleració.

La tercera és sobre un parany que aquí s'ha dit, que l'Estat no pot disciplinar, que no es pot imposar. I el mercat? Perquè qui imposa avui formes de vida estressants i jornades de dotze hores en l'hostaleria –a Barcelona, eh?–, sis dies la setmana, és el mercat. Qui disciplina i qui quadra? El mercat. Ho dic perquè hi ha una certa distopia liberal: qui posa el temps, no? –ho ha dit el senyor Sánchez, ha dit Cuba. I a les «maquilles», i a Zeng-cheng, a la Xina, i a les fàbriques tèxtils a la cornisa del Magreb? Qui imposa hores extenuants, òbviament, és el fonamentalisme de mercat.

La tercera. Sobre això òbviament algú parlava de concertació. Ha de ser un gran acord, ha de ser un canvi cultural. Fonamentalment és un canvi en la cultura del temps, perquè, si no, entrem en aquesta perversió també de ritmes frenètics, uns patrons de conducta homogeneïtzats i accelerats també, i també en aquesta lògica de pares rutinàriament estressats que passen, no?, el seu estrès a fills, replicadament estressats. Tot també és molt masculí, eh?, i molt vinculat a aquesta lò-

gica del capitalisme de voler sempre més, robar més, pujar més alt o enriquir-se més ràpidament.

La quarta –que també crec que la vam comentar en les poques sessions a què hem pogut anar– era sobre alguns dels impactes negatius en els usos del temps i l'impacte en les relacions socials respecte a les anomenades «noves tecnologies», no?, que també acceleren el temps a risc de convertir-nos en mutants digitals, de menystenir la vida analògica i en comú, i de trencar els vincles comunitaris per una deriva certament aïllant, i individualista i voraç.

I la cinquena era òbviament la necessitat urgent de reflexionar, de repensar com entenem el temps, com entenem el temps de vida davant..., allò del *fast market* reivindica l'*slow life*, que al final és el que dona qualitat i quantitat, segurament, de vida.

I penso que amb això, en la primera intervenció, avui ens ratificarem amb aquella que vam fer. Esperem que a la propera legislatura, que és constituent, també avancem en aquests nous usos del temps. Però ens reivindicàvem com a antropològicament conservadors, des d'una lectura de certa inspiració chestertoniana, diguem-ho així; del que es tracta és de construir un temps de vida fora del capitalisme i de la seva lògica embogida i, per tant, de donar temps al temps i d'anar a poc a poc, perquè tenim pressa.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Pocs dies com avui, el meu vot d'entusiasme. Entusiasta perquè Catalunya des de la Mediterrània –perquè això és un tòpic– pot ser Suècia, i ho serà. I, per tant, gràcies a la comissió i als treballs dels diputats en aquesta comissió.

Només hi volia aportar un punt, perquè té evidència científica, té evidència científica per a la salut, per a la salut social, per a la salut mediambiental, per a la salut laboral: que si anem més harmoniosos amb els ritmes circadianis, que en diem els metges, anirem millor.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores conselleres, senyores i senyors diputats, després de diverses sessions de treball, avui aquest Parlament pot aprovar l'informe i les conclusions de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària.

S'han dit moltes coses aquí, a l'hemicicle. M'afegeixo absolutament a totes les que s'han dit, especialment el que ha dit la Marina Geli, que és molt important. Però no cal dir que hem tingut consens en aquest informe entre tots els participants i, per tant, demano la seva aprovació. Fins i tot vaig un pas més enllà: demano que el Govern, les administracions i tots els agents socials i econòmics facin tot el possible per al seu compliment.

No hi ha cap dubte: és la revolta social del segle XXI, el gran repte del nou segle. Impulsar noves polítiques del temps ha de formar part del nucli de la nova política, perquè la reforma horària no és en absolut una qüestió menor. Ens obsedim sovint, i amb raó, per la necessitat de grans infraestructures i inversions que millorin la productivitat, progrés, benestar. Sovint parlem de la creació d'aquestes infraestructures que ens han de permetre fer grans coses en el futur, i oblidem que la reforma horària podria significar una veritable revolució de progrés, de competitivitat i de benestar.

Com s'ha dit aquí, tenim els horaris més estranys d'Europa i de ben segur que també els horaris més poc pràctics i més complicats. I això afecta la nostra productivitat, la nostra competitivitat, les relacions comercials, les transaccions amb el nostre entorn, però també afecta les famílies i les persones: menys hores de son, més estrès, pitjor salut, més costos sanitaris, més riscos físics i psíquics, més trastorns que disminueixen la productivitat i el rendiment, tant en l'àmbit escolar com en el laboral, i també provoquen baixa natalitat.

Aquesta reforma és una demanda clau del segle XXI. Hem de donar més valor i més utilitat al temps, hem de tornar a sintonitzar... Perdó, no veig el cronòmetre... (*Rialles.*) Perdó, pareu-m'ho, perquè, si no, no tindrè... (*Pausa.*) D'acord. Aquesta reforma és una demanda clau del segle XXI, com deia, i hem de donar més valor i més utilitat al temps. Hem de tornar a sintonitzar el nostre rellotge biològic a allò que és natural: llevar-se aviat, començar a treballar aviat, dinar d'hora, plegar d'hora i fer el possible per poder retrobar-nos amb el lleure i amb la família. No podem malbaratar el temps; el temps no es compra. La reforma horària pot ser que no sigui una estructura d'estat, però és una estructura de societat i de benestar, i això és igual d'important si les persones i les famílies ens importen de debò. Ens calen horaris més cívics, més humans, per ser més feliços. I entre tots, passi el que passi els pròxims mesos, ens hauríem de conjurar perquè la reforma horària sigui una realitat la pròxima legislatura.

És cert que cal canviar molts hàbits llargament adquirits, però això no hauria de ser cap obstacle. Ens cal actuar en cinc grans eixos: ocupació i empresa, educació, la cultura i l'oci, l'Administració, el comerç i el consum. Pot ser complicat impulsar-los tots alhora, aquests eixos, però no és la primera vegada que canviem hàbits; algú ha dit que vam fer-ho amb el tema de fumar i també ho vam fer amb el cinturó de seguretat o amb el casc, com diu el company Companyon. Ho podem fer i ho podem fer de forma acceptable.

La reforma horària, per triomfar, ha de canviar hàbits, i això és complicat. Estem acostumats a aquestes llargues jornades, amb pauses enormes i una hora de ple-

gar avançada. És obvi que començar a les vuit, dinar a la una amb una pausa només d'una hora i poder plegar a les cinc i sopar a les set o a les vuit, això és difícil, però no hauria de ser impossible. Però no hi ha dubte que millorar la nostra qualitat de vida, la productivitat i la creativitat..., recuperariem temps per a la família, per als fills i els amics, i podríem participar molt més del que es fa a la comunitat, a l'oferta cultural, sense patir els riscos físics i psíquics que comporta dormir poc i malament. Millorar els horaris pensem bé que només té avantatges i afavoreix a tothom, i això és molt important: afavoreix a tothom. És la constant lluita per gaudir de més drets i de més llibertats, i hauríem de ser capdavanters per aconseguir el dret del temps, i és molt important, el dret del temps.

Aquesta cambra pot fer un pas gegant per retornar als ciutadans el dret social del temps personal, el dret a gaudir de la família, dels amics i de la cultura, drets que, en definitiva, contribueixen a ampliar la felicitat de les persones. I, com deia Aristòtil, les lleis i els polítics han de contribuir a fer la vida fàcil, i jo hi afegeixo «i feliç». Jo crec que avui tenim una gran oportunitat per complir el nostre deure i ho podem fer fàcil, sense grans inversions. El que costa és donar el primer pas, i avui crec que, si aprovem les conclusions de l'informe i vetllem perquè es portin a la pràctica, haurem fet un servei a la nostra societat. Ara sí que és l'hora de la reforma horària perquè sigui una realitat la propera legislatura.

A mi m'agradaria acabar amb dues dites. Una primera dita que diu: «Quan Déu va fer el temps, en va fer de sobres.» I una altra que diu: «No sé si és més important portar rellotges cars i molt bons o tenir temps.»

Doncs, per acabar, els meus agraïments. Molt especialment, l'agraïment als promotors d'aquesta iniciativa, començant per un senyor que no està avui aquí present, el senyor Ignacio Boqueras, que ja l'any 2012 vam tenir reunions per parlar d'aquest tema; al promotor incansable que ens acompanya, el senyor Fabian Mohedano; a la Núria Chinchilla, al senyor Salvador Cardús, i també a la resta de companys i compareixents. I, per descomptat, a la resta de companys dels grups parlamentaris, en especial, a la seva presidenta, l'Agnès Russiñol; al senyor Oriol Amorós, que va compartir la presidència, i molt especialment també al meu company de grup parlamentari, de Convergència i Unió, al senyor Joan Morell, amb qui vaig tenir l'honor de compartir la primera intervenció en aquest Parlament, i també crec que tindrè l'última intervenció, amb la qual cosa penso que estic també..., ha estat un honor ser diputat d'aquest Parlament de Catalunya. I, perdó, m'oblidava del senyor..., el lletrat Pere Sol i la gestora parlamentària, la senyora Elena Mora. A tots ells, moltes gràcies.

I esperem, com he dit abans, que ara sigui l'hora de la reforma horària.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació. (*Fernando Sánchez Costa demana per parlar.*) Senyor Sánchez?

Fernando Sánchez Costa

Per demanar una votació separada d'un punt. El que passa és que és una mica complicat perquè no hi ha punts.

La presidenta

No, perquè la proposta era votar en bloc les conclusions de l'informe.

Fernando Sánchez Costa

D'acord. Doncs, perfecte, no passa res.

La presidenta

D'acord? Gràcies.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació de les conclusions que apareixen a l'Informe elaborat per la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Informe

de la Comissió d'Estudi de les Polítiques
Públiques en Matèria d'Economia
Col·laborativa (tram. 260-00004/10)

El dissetè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de l'Informe de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa. Té la paraula el president de la comissió d'estudi, que és l'il·lustre senyor Pere Aragonès. *(Remor de veus.)* Senyors diputats i senyores diputades –senyors diputats i senyores diputades–, iniciem el punt de l'ordre del dia, i demano als que no vulguin sentir-lo que deixin escoltar. Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Faig aquesta intervenció en tant que president de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa, que avui presentem les conclusions del treball fet en aquests darrers mesos aquí a la cambra.

Voldria començar fent un agraïment. Un agraïment, en primer lloc, a tots els diputats que han estat membres de la comissió: als diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Xavier Dilmé, la senyora Montserrat Ribera; del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, les companyes Agnès Russiñol i Teresa Vallverdú, que amb un servidor hem estat els representants del nostre grup en aquesta comissió; del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Alícia Romero i el diputat Sergi Vilamala; del Grup Parlamentari del Partit Popular, el diputat José Antonio Coto i el diputat Jordi Roca; d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, els diputats Josep Vendrell i Lorena Vicioso; del Grup Parlamentari

de Ciutadans, les diputades Inés Arrimadas i Carina Mejías, i del Grup Mixt, de la Candidatura d'Unitat Popular, els diputats David Fernández i Isabel Vallet. Voldria agrair també la feina que han fet el lletrat de la comissió, el senyor Pere Sol, i la gestora parlamentària Eva Vendrell. I els vull donar les gràcies especialment, perquè hem volgut fer molta feina, fer-la ràpidament i fer-la a temps, i això, doncs, ha provocat que algun dia els demanéssim algun esforç extraordinari, i han complert i, per tant, creiem que és de justícia agrair-ho.

Aquesta comissió va iniciar els seus treballs el mes de març i els va tancar fa, doncs..., aquest dimarts, en ple mes de juliol. Hi ha hagut compareixences d'experts en l'àmbit de l'economia col·laborativa; de, també, plataformes, que en diem «plataformes tecnològiques d'intermediació» en l'àmbit de l'economia col·laborativa; experiències d'economia col·laborativa, així com representants de sectors econòmics ja establerts de l'economia tradicional que poden veure's afectats per aquest fenomen, i també representants de les administracions i institucions que han tractat aquesta qüestió, tant del Govern de la Generalitat, com l'Autoritat Catalana de la Competència, la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, o en l'àmbit local i metropolità, com l'Institut Metropolità del Taxi, o Turisme de Barcelona. Hem pogut treballar amb documentació molt nova d'altres administracions, també d'altres països.

Les conclusions que presentem avui es fan sent conscients de l'impacte que té avui l'economia col·laborativa a la nostra societat, i sent molt humils respecte al futur, l'impacte futur, l'abast que tindrà aquest fenomen, aquesta manera de compartir béns i serveis entre particulars a través d'aquestes plataformes tecnològiques. En certa manera, ens sentim com els diputats que havien de tractar, fa cent o cent vint anys, en les cambres parlamentàries, els efectes d'una societat industrial que s'estava implantant. Ara s'està implantant la societat digital, i aquesta podrà anar cap a la mercantilització o cap a la cooperació, cap a una reducció del consum o un augment del consum, cap a una major equitat o cap a una precarització. És una nova realitat que tenim sobre la taula i, per tant, és una realitat que hem d'afrontar.

Les conclusions i les recomanacions finals que s'han adoptat entenem que –a més, amb un consens ampli per part de tots els grups, i aquí també ho voldria agrair– manifesten el compromís amb l'economia col·laborativa; la necessitat de diferenciar allò que és l'activitat que fan els particulars de quan ja passa a ser una activitat professionalitzada; la necessitat de regular la figura del ciutadà productor, que és aquell particular que genera uns béns i serveis que es comparteixen en l'economia col·laborativa; la necessitat d'evitar la competència deslleial; regular les plataformes tecnològiques d'intermediació, i també entendre que l'economia col·laborativa ha de ser un pilar de la política industrial d'aquest país.

I en l'àmbit concret –i amb això acabo–, les recomanacions en l'àmbit del transport: volem apostar, creiem que cal apostar per l'ús del cotxe multiusuari –*car-sharing*–, diferenciant-lo clarament de quan aquesta

activitat es fa de forma professionalitzada, en què caldria ja, doncs, sol·licitar una llicència. I en l'àmbit dels allotjaments turístics: regular el lloguer d'habitacions en habitatge habitual.

Reitero l'agraïment a tots els diputats per la feina feta. Crec que hem fet una bona feina, l'hem feta a temps, com ens vam comprometre en aquesta cambra a l'hora de constituir la comissió, i és una molt bona base de cara al futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se, intervindran els grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Teresa Vallverdú Albornà

Moltes gràcies, presidenta. En moments de crisi apareixen modes de consum que tenen com a objectiu reduir la quantitat de despesa no necessària, la quantitat de despesa prescindible. La disminució de la capacitat adquisitiva dels individus ha provocat que es replantegessin les maneres de fer, i alhora també ha fet que s'enginyessin maneres innovadores d'augmentar els ingressos o de reduir les despeses. Igualment, la crisi de confiança en les institucions i en el sistema ha fet que augmentés la confiança entre els ciutadans i les eines que els uneixen. El creixement d'internet ha contribuït a facilitar un contacte que ha afavorit el creixement d'aquesta confiança i de l'intercanvi posterior.

El creixement del consum col·laboratiu comporta que la societat es comenci a plantejar si el sistema tradicional té dèficits que es podrien superar amb sistemes alternatius. La relació amb la possessió dels objectes està deixant pas a una relació basada en l'ús compartit. El pas a una mentalitat col·lectiva més favorable a aquests canvis fa que creixi la demanda cap a un sistema basat en l'economia col·laborativa. L'economia col·laborativa genera riquesa, optimitza recursos, és positiva amb el medi ambient i afavoreix la relació interpersonal.

Per altra banda, però, el fet que hi hagi competència sense que se segueixin les mateixes regles, els dubtes sobre els impostos que es paguen, les obligacions laborals, la possible manca de compliment de nivells de seguretat i qualitat, la responsabilitat davant de qualsevol dany, la presència d'intermediaris entre el que ofereix un servei i el que l'utilitza, que es beneficia de l'intercanvi a través de comissions, etcètera, compliquen la situació i demanen algun tipus de regulació.

Aquests nous sistemes d'intercanvi econòmic plantejgen problemes en una legislació orientada a regular els que hi havia fins aquest moment. Ens trobem amb una realitat que ha aparegut amb força i que, per tant, demana una regulació adequada per poder-se desenvolupar amb totes les garanties. El problema principal a l'hora de començar a crear una legislació adequada a les noves formes d'economia col·laborativa és

establir quina ha de ser la seva definició i quins són els seus límits. L'absència de guanys econòmics es planteja com un dels possibles elements que podrien marcar un punt d'inflexió. Però també hi ha qui defensa que el concepte de col·laboració s'ha d'eixamplar i deixar-hi entrar empreses amb ànim de lucre. Segons s'accepti una versió o l'altra, la possible competència amb sectors tradicionals establerts passa a ser un problema important, ja que la fiscalitat, les llicències, les assegurances i tota la sèrie d'elements que comporten obligacions a les empreses tradicionals haurien de ser també aplicables a aquestes noves empreses.

La Comissió d'Estudi de Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa ha estat un bon primer pas a l'hora de trobar un espai de reflexió per establir un conjunt de polítiques públiques centrades bàsicament en aquest àmbit. Les recomanacions que proposa són, al nostre entendre, satisfactòries i un primer pas cap a aquesta conscienciació de canvi de paradigma i cap a la regulació d'un àmbit en clar creixement.

El nostre grup està molt satisfet del desenvolupament de la comissió i de les recomanacions que es proposen. I, per tant, hi donarem tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Vilamala.

Sergi Vilamala i Bastarras

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, molt bon dia a tots i a totes. Abans de començar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, deixeu-me agrair a tots els compareixents les seves aportacions, que ens han permès, a partir de les seves experiències i coneixement, tenir un criteri més clar a l'hora d'establir tots els aspectes relacionats amb l'economia col·laborativa, que ens han permès, d'una forma més ordenada i clara, presentar aquestes conclusions que fem de forma conjunta tots els grups parlamentaris.

També vull donar les gràcies a la companya diputada Alícia Romero, amb qui hem compartit hores de feina, de treball, i també les conclusions que hem aportat des del grup parlamentari, així com també al lletrat, el senyor Pere Sol, i a la gestora parlamentària, la senyora Eva Vendrell, pel seu suport. També un agraïment als diputats i diputades que han intervingut en aquesta Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa, perquè amb un diàleg obert i participatiu en tan sols quatre mesos hem estat capaços de posar-nos d'acord en les conclusions que avui presentem en aquest plenari.

Amb els diferents estudis consultats i amb les intervencions dels compareixents hem pogut comprovar que en els darrers anys l'economia col·laborativa ha tingut un creixement espectacular, que pot rondar al voltant de..., pot moure un mercat de més de 90.000 milions d'euros. Ens convé, per tant, ben aviat fer una legis-

lació, perquè el volum de mercat, amb aquestes dades que he aportat..., són prou importants, i les xifres que es poden estimar que mou l'economia col·laborativa fan preveure que, si no establim de forma immediata una reglamentació, podem trobar-nos ben aviat amb canvis molt importants en sectors de consums tradicionals, que facin perillar-los i deixin, per tant, de tributar; i amb menys ingressos i sense un marc regulador clar, es posi en perill l'estat del benestar que hem concebut.

Per tant, necessitem una legislació ràpida, efectiva, immediata, que segurament no anirà al ritme que aquest diputat voldria i que el ritme del consum col·laboratiu requereix. Per tant, necessitem regular-ho. I el més difícil serà legislar-ho d'una forma ràpida si hi ha un canvi de govern en les properes eleccions, perquè, si continua l'actual amb els seus socis, sabem que serà difícil de legislar. I, per tant, ens cal fer-ho de forma imminent, i tenir, doncs, governs estables que puguin legislar i que puguin garantir les necessitats que aquest mercat necessita.

Parlem d'una economia activa, eh?, que impulsa actituds cooperatives de fer més amb menys, facilitant intercanvis de béns i serveis entre iguals a través de les plataformes digitals, que són les que han estat factor clau i decisiu d'aquest èxit en els darrers anys. Ens cal definir i reglamentar aquests nous usos, diferenciant clarament les plataformes on hi ha un intercanvi de béns i serveis amb la finalitat de beneficiar-se únicament d'aquest bé o del servei, i sense transacció econòmica, de les que, buscant el mateix objectiu d'optimitzar els recursos existents, es financen a través de quotes o bé de comissions per l'ús. En les primeres, les que no tenen finalitat de lucre, entenem que caldria un marc de reconeixement, un marc de seguretat jurídica i de protecció de dades dels usuaris, mentre que a les segones cal afegir una obligació fiscal de les plataformes i de les transaccions econòmiques que s'acaben fent.

Ens semblen bé, com a principi per legislar, les aportacions recollides a les conclusions i que Albert Cañigual presenta en el seu llibre *Vivir con menos*. Hem de tenir en compte les llicències per exercir les activitats, la fiscalitat i rendiment d'impostos, la protecció dels consumidors i usuaris, la legislació laboral en els casos que es realitzin contractacions per gestors de continguts, la zonificació de l'actuació i la seguretat vinculada a les assegurances o a la protecció de dades dels usuaris.

La previsió de creixement d'aquesta economia és elevada, i, per tant, ha arribat el moment de definir un marc segur que garanteixi els intercanvis, reguli aspectes com les responsabilitats legals, garanteixi els drets laborals i fixi les obligacions fiscals amb rendiment d'impostos. Cal un procés regulador, però que sigui obert i flexible al mercat i transparent, per tal de donar resposta i donar oportunitats de crear noves empreses i llocs de treball en sectors altament qualificats i innovadors.

L'economia col·laborativa, com hem pogut comprovar en aquestes sessions de treball, de la mà de la tecnologia ha vingut per quedar-se. I, per tant, els legisladors hem de ser ràpids, eficaços i donar respostes flexibles

al mercat, però segures a aquesta nova forma de compartir i de gaudir d'aquests béns i serveis.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Debátimos las conclusiones de la Comisión de Estudio de la Economía Colaborativa.

El otro día fui a la playa, en Tarragona, e hice como cuando era pequeño, como hace ya demasiados años: intenté parar una ola con las manos. Me puse en la playa... Casi, casi lo consigo, pero desgraciadamente ni una, no pude aguantar ni una sola; incluso acabé revolcado en la arena. La economía colaborativa es una ola, es una ola imparable; son todas las herramientas que las personas libres tenemos para intercambiar, de manera libre, bienes, servicios e información. Y frente a esa ola..., lo intentan parar, por ejemplo, los que llevan gobernando Cataluña treinta y cinco años, que bien sea desde el nacionalismo, bien sea desde el socialismo, o desde ambas, intentan concentrar todo el poder, enladrillar el camino de «servitud», y tener todo atado y bien atado desde un despacho sin ventanas. Y por eso sufren una ola, les pasa por encima una ola que no pueden controlar.

¿Y qué intentos impotentes intentan? Hablar de «ciudadà productor», que no podríamos estar muy en desacuerdo, pero «amb límits», pues si eres muy libre, eso ya no gusta tanto al poder; «fixació de llindars», porque, claro, que te muevas..., «libertad, pero mientras yo te diga, si te sales de las barreras ya no me gusta». Y, entonces, el revolcón viene con la sinceridad y hablan de «competència deslleial», competencia desleal. A mí me parece bien, no es justo que haya competencia desleal. Y empeceemos, por ejemplo, por lo público. ¿Por qué sangramos a impuestos al dueño de un gimnasio privado para abrirle a dos manzanas un gimnasio público? Eso es competencia desleal.

Hablan... Al final se rinden un poco y hablan de «simplificar, modificar la normativa para simplificar». Claro, como se les escapa, dicen: «Bueno, vamos a ver si atándoles solo un poquito conseguimos engatusarles.» ¿Y por qué no para todos? ¿Por qué no para toda la economía? ¿Por qué los ciudadanos tenemos, las personas libres tenemos que sufrir 800.000 folios de legislación autonómica al año? Autonómica, estatal, municipal.

Luego, hablan de las plataformas de intermediación y quieren convertirlas en «obligats fiscals», porque, claro, lo difícil es preguntarse por qué la gente sustituye las administraciones públicas por las redes sociales; a lo mejor es porque son libres y les viene mejor.

¿Qué deben hacer las administraciones públicas? Garantizar la privacidad, garantizar la integridad moral

de las personas, garantizar el cumplimiento de los contratos, que no sea el salvaje oeste, pero enfocarlo desde un punto de vista de la libertad. Por ejemplo, en estadísticas. No es poner las plataformas al servicio de la burocracia, es poner las administraciones públicas al servicio de las personas. Ya nos haremos las estadísticas, no necesitamos tutela, no necesitamos un padre protector, una mano protectora que nos lo controle todo. Tenemos que devolver el poder a la gente, y lo podemos devolver en muchos aspectos, por ejemplo, en empleo. En contra de las políticas anticíclicas de los gobiernos de izquierda, que lo hicieron totalmente al revés, la gente cuando tiene una necesidad, ¿dónde va? ¿A los servicios públicos de empleo? No, va a InfoJobs. Los servicios públicos de empleo solo sirven porque son obligatorios si quieres acceder a una plaza pública.

En finanzas, frente al modelo estatalista de las cajas de ahorros, que se han hundido en España y en Cataluña, las personas libres abren redes de *crowdfunding* y con proyectos, algunos de ellos, muy exitosos; otros menos, pero, por lo menos, la gente es libre de decir dónde pone su dinero, y no en aeropuertos vacíos, en hospitales sobredimensionados o en un montón de inversiones que no tienen sentido.

En hostelería..., y quiero comentar el caso de Barcelona, en el que ha habido una suspensión de licencias, que es un ataque a la libertad, porque está protegiendo a los que ya existen y está obligando a los nuevos a pasar a..., les está abriendo una puerta a la corrupción. ¡Qué vieja es la nueva política! Porque, en el siglo XXI, no hay reyes, hay leyes, que no es lo mismo.

En definitiva, ser libre ¿qué es? Es derecho a saber si un hotel, un taxi o un restaurante está limpio, cuánto me va a costar, que un taxista no tenga que estar esperando media vida en una parada diseñada desde un despacho de un burócrata, sino que pueda aprovecharse de las tecnologías de la información y de un mercado de cientos de millones de personas para saber cómo trabajar menos y ganar más, que ese debe ser el sentido de la economía.

En este sentido, vengo a defender la grandeza de la libertad, una ola imparable, porque las personas libres no queremos ni pagar sus chiringuitos, ni aguantar sus barreras burocráticas, ni pagar sus impuestos, porque a cada nueva barrera burocrática crearemos una plataforma digital, porque hay una idea imparable como una ola: y es que las personas queremos ser libres.

Socialistas de todos los partidos, ríndanse; las personas vamos a ser libres, por las buenas o por las redes.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, el nostre grup fa una valoració positiva de la Comissió d'Economia Col·laborativa i dels seus treballs. Creiem que ha estat una comissió necessària i que és un debat que caldrà continuar fent la propera legislatura, perquè, efectivament, el fenomen de l'economia col·laborativa és un fenomen que està creixent de forma exponencial.

És un fenomen que té un gran component de canvi social positiu, però que, a la vegada, pot comportar problemes en termes de competència deslleial, d'increment de la precarització laboral, en funció de la regulació o no-regularització que hi hagi i en funció de si té una dimensió o una concepció més cooperativa o més mercantilista, no?

La dimensió positiva, des del punt de vista del canvi social, és que permet passar de la lògica de la propietat a la de l'accés; permet reduir l'impacte ecològic; trenca la lògica del consum via possessió de productes i la seva substitució continuada; contribueix a la reducció dels residus, del consum de matèries primeres, a la reducció de la petjada ecològica. Cal recordar –és una dada molt coneguda– que el 95 per cent dels vehicles passa la major part del temps sense utilitzar-se, no?

I el creixement també ha vingut de la mà de la crisi econòmica. Permet l'accés a productes més barats i, a la vegada, la necessitat de molta gent també d'aconseguir ingressos amb activitats del transport, llogant el cotxe i fent de conductor, o també llogant l'habitatge o pisos del mateix habitatge.

Nosaltres a les recomanacions de la comissió trobem a faltar una definició més precisa del que s'entén per «economia col·laborativa», en el sentit que es diu que és una activitat que permet augmentar la llibertat d'elecció del consumidor, la llibertat d'elecció tant de consumidors com d'oferents i que redueix els costos de transacció. Això és cert, però la diferència entre l'economia col·laborativa i la convencional no pot ser només l'ús de plataformes digitals per posar en contacte venedor i consumidor. Oferir un bé o servei a canvi d'una quantitat de diners d'un benefici és una activitat perfectament legítima, però és similar a la que ofereix qualsevol empresa o persones autònomes, no? I és evident que la dimensió col·laborativa pot tenir una dimensió social, la gratuïtat en l'ús de béns i serveis, quan el rendiment econòmic no es considera important, que pot estar lligat més a una concepció cooperativista i al pro comú o pot tenir una legítima dimensió empresarial de foment del consum col·laboratiu i que recerca la rendibilitat econòmica, i això a la regulació s'ha de tenir en compte. Nosaltres ens inclinem per diferenciar quan té aquesta dimensió més d'ànim de lucre, de guany econòmic per part dels participants, de quan tingui una dimensió més cooperativa. I en això, segurament, ha faltat un debat més aprofundit o una major definició en les conclusions de la comissió.

Per nosaltres és important que en aquestes noves modalitats de negoci col·laboratiu que impliquin una nova relació laboral hi hagi una regulació per equiparar

l'exigència a la resta d'activitats homologables, i, especialment, que cal garantir els drets dels treballadors, les condicions de seguretat i higiene. I, en aquest sentit, caldria reforçar la Inspecció de Treball i de Seguretat Social per evitar abusos, no? I creiem que aquesta és una qüestió absolutament fonamental i que potser no s'hi aprofundeix més o no s'esmenta amb claredat en les conclusions.

I caldria regular les activitats lligades al turisme i les seves conseqüències no desitjades. L'exemple de la ciutat de Barcelona és paradigmàtic. L'onada a què es referia el senyor Roca –no sé si citant Rocío Jurado, potser, amb això de l'«ola», no?, l'onada aquesta, que crec que no era una pensadora lliberal–, al final, es pot endur també els beneficis que té el turisme positiu, els beneficis positius que té el turisme en una ciutat com la de Barcelona. O la manca de regulació, com els deia, pot tenir efectes molt negatius en sectors tradicionals, com ara és, per exemple, el tema del taxi, que mereixeria un capítol a part.

Nosaltres creiem que cal generar confiança en l'economia col·laborativa, que cal regular qüestions com, per exemple, el cas de les assegurances, que cal garantir i facilitar el compliment de les obligacions tributàries, que cal promoure des de les mateixes administracions la difusió dels avantatges de l'economia col·laborativa, que cal obrir línies de subvenció i de finançament, i que, fins i tot, ens podríem plantejar una llei específica, justament, per explicitar els límits... A nosaltres ens sembla bé el que es diu de la regulació sectorial, però potser ens podríem plantejar una llei específica per explicitar els límits entre la dimensió d'intercanvi col·laboratiu i el que és l'estricta venda d'un bé o un servei, perquè pensem que aquesta és la qüestió clau.

En definitiva, doncs, podem estar d'acord amb moltes de les conclusions que es plantegen, però a la vegada ens grinyola o no acabem d'estar d'acord amb la definició o amb la manca de precisió del que es fa d'economia col·laborativa, definint la seva dimensió més mercantil de la dimensió més cooperativa i de pro comú.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, volia agrair a les meves companyes, tant la Inés Arrimadas com la Carmen de Rivera, l'esforç que han fet per substituir-me en aquesta comissió, tot i que era la ponent i que no he tingut massa temps per atendre, i també al senyor Pere Aragonès per la seva deferència, que ha tingut, de fer-me arribar, doncs, totes les propostes que han participat i de totes les persones, les contribucions que han fet totes les persones que han participat en aquesta comissió.

Jo crec que estem davant d'un fenomen que necessitava, a parer de Ciutadans, tres elements fonamentals.

El primer era transparència. És a dir, necessitem saber a què es dedica qui, com ho fa, de quina manera ho fa, quins serveis presta. Perquè estem davant d'una situació nova, i, per tant, el que hem de tenir és transparència, saber exactament quines són aquestes noves activitats, aquest nou sistema d'intercanvi de béns i serveis entre particulars a través de les xarxes socials.

La segona proposta que nosaltres ens havíem establert que sortiria o conclusió que sortiria d'aquesta comissió és el fet d'una regulació. La regulació, per nosaltres, no és cap limitació, és un sistema d'establir una certa seguretat jurídica per a aquelles persones que es dediquen a una activitat econòmica, que hi ha un intercanvi de béns i serveis a través de particulars, que, en moltes ocasions, no es coneixen entre ells, però que ha de tenir un marc jurídic que permeti a la gent tenir una certa seguretat jurídica. I la seguretat jurídica, tot i el que digui el senyor Roca, per nosaltres és un valor importantíssim.

I, en tercer lloc, per nosaltres és important que aquell que dedica una part del seu temps a realitzar una activitat econòmica pugui contribuir fiscalment, amb una petita part, amb una contribució, al finançament d'aquests serveis que utilitzem entre tots, no?, i que, per tant, si hi ha un benefici, doncs, és lògic que contribuïm amb una part d'aquests ingressos a pagar els serveis públics que ens beneficien a tots.

Per tant, nosaltres considerem que estem davant un nou fenomen i que aquestes noves modalitats han contribuït durant un espai de temps molt important al sosteniment de moltes famílies que estaven en situacions de dificultat; és una nova modalitat d'activitat econòmica que ha permès que moltes famílies que estaven en situació de dificultat poguessin tenir un nivell d'ingressos. Han contribuït a diversificar els serveis; han contribuït en algunes ocasions a la millora de la qualitat dels serveis. I a això també ens referim en moltes d'aquestes activitats; doncs, han contribuït que hi hagi un servei millor, de millor qualitat, més ràpid, més eficient i més eficaç i, per tant, això és una cosa positiva d'aquestes noves modalitats. I, al mateix temps, doncs, generen riquesa, que és molt important, perquè si, després, alguns la volen distribuir tota, s'ha de generar riquesa, és a dir, algú ha de treballar per generar aquesta riquesa. I han contribuït en bona mesura a la reactivació econòmica.

A nosaltres ens sembla, com deia algun dels intervingents abans, que aquestes modalitats d'intercanvi de béns i serveis han vingut per quedar-se, és un sistema que ha vingut per quedar-se; que l'aparició de les plataformes digitals i les xarxes socials com a mecanisme d'intercanvi és una modalitat que cada dia és més evident en tots els àmbits i sectors de l'economia. I, per tant, aquest creixement exponencial d'aquestes companyies de consum col·laboratiu tenen un volum de negoci que jo crec que és molt important tenir-lo en compte i entendre que això i aquesta és una necessitat que cal regular.

Jo crec que amb aquesta comissió hem fet una cosa molt important, que és un pas endavant. Calia generar un espai de debat, un espai necessari per dialogar entre tots, per veure, per posar en comú quines són

aquelles modalitats de transmissió de béns i serveis i de pràctica d'activitat econòmica que s'estava generant. Era necessari establir les bases per veure de quina manera podem regular-les, si podem fer una regulació genèrica, si calen regulacions sectorials, i regular adequadament aquestes activitats de manera que siguin legalitzades. Jo crec que és molt important evitar situacions d'intrusisme, de competència deslleial, de frau, jo crec que és important. I, per això, és necessària aquesta regulació, per tal de garantir la seguretat jurídica. I crec que les conclusions que avui presentem el que fan és ajudar –ajudar– a fonamentar aquestes bases d'aquesta regulació que s'adeqüi a aquestes noves modalitats de relacions i que garanteixin, doncs, com dic, aquests instruments de transparència que evitin l'intrusisme, la competència deslleial i la fiscalitat adequada a les activitats que es desenvolupen.

Per tant, nosaltres estem absolutament a favor d'aquestes conclusions a què ha arribat la comissió. Creiem que aquest és un fenomen que cal observar de prop per garantir que es pugui desenvolupar en les millors condicions, és a dir, hem de crear les condicions perquè puguin desenvolupar aquestes activitats en les millors condicions, però, com dic, sempre amb tres objectius fonamentals: la transparència, per saber qui fa què; la regulació, per donar seguretat jurídica, i la fiscalitat, perquè contribueixin, amb els seus ingressos, a finançar els serveis que són de tots.

I en aquest sentit és pel qual donarem suport a aquestes conclusions, agraint el treball que ha fet la comissió, els compareixents, els companys diputats i, en aquest sentit, que ajudi a millorar aquest tipus de relacions entre persones, amb aquestes noves modalitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, presidenta. Des de l'escó estant, només per anunciar el vot favorable, amb les crítiques i reserves que vam mostrar des de l'inici del projecte. Doncs, el vot favorable de la Candidatura d'Unitat Popular.

La presidenta

Honorable senyora Marina Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. També el vot favorable, assumint que, com deien els portaveus, hi ha una línia molt fina que s'haurà de regular quan hi ha intercanvi econòmic; aquest és l'element clau.

De fet, en diem «economia col·laborativa», i, per tant, el que no podem fer és fer créixer no només la competència, sinó un mercat d'economia submergida i de gent que té diners per avui, però cap seguretat per demà. I, per tant, aquest és un element. Crec que s'ha fet una bona feina, és l'inici d'un debat molt, molt, molt

més de fons que caldrà entomar, perquè no només és present, sinó que probablement creixerà en el futur. Una cosa és l'intercanvi d'informació de béns i serveis; quan hi ha transacció econòmica, aquest és l'element que el passariem a l'economia productiva, a la nova economia productiva.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, ja en el moment de constituir el que era la comissió d'estudi, ja vam dir una mica quins eren els eixos sobre els quals treballaria el Grup de Convergència i Unió, que eren bàsicament definir què era economia col·laborativa i què no. Perquè sí que és veritat que a l'escut de l'economia col·laborativa s'hi estan amagant voluntàriament o involuntàriament activitats del que és l'economia, diguem-ne, real o tradicional.

I llavors, també havien d'haver-hi una sèrie, un seguit de punts que s'havien de complir també, que era el fet de tenir molt clar que havíem d'evitar la competència deslleial, en el sentit, també, que havia d'haver-hi obligacions fiscals per a tothom; que no podíem menystenir, tampoc, o rebaixar les condicions laborals en base a aquesta economia, i que els consumidors havien de tenir, també, les seves garanties a l'hora d'adquirir un producte o un servei.

En aquest sentit, jo crec que la comissió ha sigut molt profitosa. També m'afegeixo als agraïments que ha fet el president a l'inici per part dels representants dels grups, per part dels tècnics de la casa. També especialment jo vull fer-ho a la Montserrat Ribera, que ha sigut la companya del grup, diguem-ne, amb la qual hem treballat a la comissió.

I, bé, què és l'economia col·laborativa? Em sembla que queda definit o no definit en el sentit de dir: escolta, l'economia col·laborativa la irem denominant a mesura que anem avançant o a mesura que anem analitzant aquesta manera d'economia. Perquè és veritat que ve per quedar-se, això... Però nosaltres no ho fem des d'un punt de vista fatalista, dir això; o sigui, ve per quedar-se, però nosaltres, evidentment, com a legisladors, em sembla que tenim un paper a fer aquí. Perquè les onades estan molt bé, però les onades..., els que som de costa o som de l'Empordà, com és el meu cas, sabem que una onada pot ser molt beneficiosa, però sabem també que una onada descontrolada s'ho pot carregar tot. I per això la civilització ha inventat els trencaonades, que serveixen perquè una onada per forta que sigui..., els efectes que té al final del seu recorregut siguin beneficiosos i no siguin destructius.

Veiem també l'economia col·laborativa com una oportunitat, una oportunitat per millorar la sostenibilitat en el sentit que estem parlant d'uns excedents o d'uns recursos ociosos; també una oportunitat perquè fa el seu benefici

social, i una oportunitat també perquè és, evidentment, un factor de dinamització econòmica. Tampoc hem defensat, des del Grup de Convergència i Unió, que hi hagi una norma general, sobre economia col·laborativa. Creiem que més aviat és millor, les normes sectorials, anar-les adaptant a aquest nou sistema econòmic.

En aquest sentit, sí que fem una crida –i creiem que queda reflectit en les proposicions que nosaltres hem fet–, una crida al consens màxim. Hem de fer un codi de bones pràctiques, que s'hauria de fer en un temps relativament curt, però que és un codi de bones pràctiques que ha d'estar molt i molt consensuat, molt treballat amb els agents implicats en el que és l'economia col·laborativa. Jo crec que és una de les, diguem-ne, conclusions que es poden treure de les compareixences que hi ha hagut a la comissió.

També hem de tenir clar que –lligat amb això– hi ha el consell assessor, que demanem, doncs..., que a les conclusions surt que es creï un consell assessor precisament per col·laborar amb el Govern de la Generalitat, precisament a dir quina és la implicació de l'Administració en aquesta nova forma d'economia i com ens hem de relacionar amb aquests nous agents econòmics.

I bé, aquestes són una mica les pinzellades que volíem destacar de tot el que han sigut aquests treballs, que han sigut ràpids en el temps de la comissió, però també crec que molt i molt profitosos. En aquest sentit, doncs, anuncio el vot favorable dels diputats i diputades de Convergència i Unió en les propostes d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem ara a la votació de les conclusions que apareixen a l'Informe elaborat per la Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa. Votarem en bloc les conclusions de l'informe publicat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 13 abstencions.

Informe

del Grup de Treball de Revisió del Model dels Centres d'Internament d'Estrangers (tram. 266-00001/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de l'Informe del Grup de Treball de Revisió del Model dels Centres d'Internament d'Estrangers. La Comissió de Justícia i Drets Humans va debatre les conclusions que s'inclouen com a apartat final de l'informe del grup de treball, conclusions que han estat publicades en el *Bulletí Oficial del Parlament*.

Procedirem, en primer lloc, a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre les conclusions,

per un temps màxim de cinc minuts per cada grup. En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I demano als diputats i diputades que si han de sortir de l'hemicicle, ho facin amb agilitat. (*Remor de veus.*) Esperem un moment, senyora Calvet. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bé, aquest grup de treball ha estat especialment valuós per quatre raons. La primera, sens dubte, és perquè ens ha donat resposta a la demanda que la societat civil, avui aquí representada a través de la campanya «Tanquem els CIE», ens ha formulat a la política institucional. Una demanda que ens ha confrontat, ens ha emmirallat amb una realitat que sens dubte ens avergonyeix com a éssers humans: la d'unes persones privades de llibertat, gent que ve d'altres indrets, en unes condicions no dignes, amb l'única acusació de no tenir papers regularitzats.

La segona lliçó és que aquest Parlament ha estat útil, ha estat útil en la creació d'un grup de treball en el marc de la Comissió de Justícia i Drets Humans. I, sens dubte, aquesta utilitat és el continu repte d'una institució com aquesta, que és la més important de Catalunya.

La tercera és que els drets humans poden ser aquell *ethos*, aquella terra en què visquem formacions polítiques que compartim projectes ideològics molt diferents.

Aquest Parlament avui aprovarà unes conclusions que són un ferm compromís amb una manera de fer política institucional, aquella que no creu que hi hagin límits al políticament correcte o sostenible pel sistema, aquella que es basa en tres principis essencials en l'exercici de la política: la coherència, la congruència i el bé comú. La coherència amb unes normes jurídiques; la congruència a respondre a una realitat, si m'ho permeten, dramàtica i fastigosa, i la tercera, una capacitat de reflexionar des del bé comú, sabent que els CIE parlen de nosaltres, de la nostra societat, en què estem disposats a conèixer amb aquests reptes ètics i normatius.

Certament, aquest Parlament avui ha estat útil. Una altra lliçó: suma de sinèrgies i suma de participacions. Hem arribat a unes conclusions que sense la participació de tots els que han vingut, incloent-hi la fiscalia i el jutge, no haurien estat possibles. Han estat compareixents que han vingut voluntàriament –entitats, acadèmics, membres de la judicatura i membres, també, de la fiscalia–, i ho hem d'agrair; no hi estaven obligats i han vingut.

I un agraïment també al Partit Popular, que es va oposar a la creació d'aquest grup de treball i que finalment ha presentat conclusions. Sense aquestes sinèrgies no hi ha capacitat d'avançar. I aquesta és una lliçó que vull agrair.

I, per fi, la nostra lliçó és que ens cal independència a Catalunya per tenir instruments d'estat i poder crear polítiques d'immigració diferents. Vivim dies dramà-

tics. El Govern espanyol només ha acceptat 1.400 asilats polítics de les exigències que li ha fet Europa. Nosaltres volem decidir les nostres polítiques d'asil polític.

També hem vist en aquestes conclusions que es pot arribar a acords partint d'una directiva europea que es va dir «de la vergonya», quan la mateixa directiva no obliga a la creació del CIE, sinó que permet escollir amb modalitats per fer front a la política immigratòria. La realitat global i les terribles desigualtats creixents ens obliguen a reflexionar i a no acomodar-nos a unes polítiques d'immigració clarament indignes.

Quina és la nostra posició ètica i política en aquest marc de contradiccions? Aquestes conclusions, que no repetiré; vostès les tenen i són importants; segurament la resta de portaveus s'hi referiran.

Jo volia aquí fer esment avui de dues persones i de dos missatges d'aquestes persones que crec que han confluït en la manera d'enfocar la tasca en aquest grup de treball. Una va ser Luther King, quan va dir: «L'home va néixer de la barbàrie, on matar el pròxim era una condició normal de l'existència. Després se'l va dotar d'una consciència, i ara ha arribat el dia en què és la violència contra un altre ser humà la que ha de convertir-se en quelcom tan abominable com menjar-se la carn d'un altre ser humà.» I estem parlant de violència. «La no-violència és la solució del problema dels negres» –deia– «i pot convertir-se en la solució del més vital dels problemes de tota la humanitat.»

Una altra persona, Simone Weil, gran política, jove, dona, lluitadora, va patir camps de concentració i va participar en la creació europea, amb totes les seves contradiccions. En les seves memòries diu: «En el fons, al llarg de la meua vida he tingut la sort de poder-me invertir a obrir esquerdes en el conformisme ambiental de la política per tal de posar en confrontació els fenòmens socials i els marcs jurídics.» Tenim uns marcs jurídics que ens obliguen en drets humans, i aquests són els que hem posat en valor, tots plegats, en aquestes conclusions.

Acabo amb un agraïment especial a la Comissió de Justícia i Drets Humans, als diputats i diputades, i un agraïment també a Esquerra Republicana, per l'oportunitat que m'ha ofert d'haver compartit aquests anys el privilegi i la responsabilitat d'ostentar la representació democràtica en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Voldria saludar també totes les persones que ens acompanyen avui a la tribuna del públic, o les persones que estan seguint aquest debat a través de les xarxes i dels mitjans que el Parlament posa a disposició de la ciutadania.

És un debat que ha generat moltíssima expectació, i no és debades, sinó perquè aquest debat s'està tenint aquí al Parlament gràcies a l'impuls de nombroses persones que han impulsat una mobilització social importantíssima que ha forçat la reflexió al voltant del caràcter, naturalesa i el sentit d'unes institucions com els centres d'internament d'estrangers.

Per tant, voldria estendre també aquesta salutació al pur agraïment per la possibilitat de tenir aquest debat en aquesta cambra, que estem segurs que no serà el darrer, i que s'estendrà a d'altres cambres autonòmiques i també a les Corts Generals.

El treball del grup sobre la revisió del model dels centres d'internament d'estrangers ha estat un treball, crec, fet amb tota la intenció del rigor, amb tota la intenció d'abastar en el possible no només la institució dels centres d'internament d'estrangers, sinó procurar emmarcar-ho en una reflexió al voltant de les polítiques d'estrangeria, de fronteres i d'asil de la Unió Europea i d'Espanya. I, tot i que les conclusions no puguin reflectir-ho en tota la seva extensió i profunditat, crec que ha servit perquè els diferents grups parlamentaris anessin madurant i evolucionant els seus punts de vista al voltant de totes aquestes qüestions, perquè jo crec que certament són indestruïbles. I, efectivament, és una qüestió de model i és una qüestió de drets humans.

El que es va anar configurant en el nostre país com a model o resposta a les situacions administratives irregulars derivades d'una determinada opció en la Llei d'estrangeria, és a dir, amb la possibilitat que tenen els estats com a manifestació de la seva sobirania territorial d'establir uns requisits d'entrada, de residència o de treball, va ser una opció per a l'internament com a mesura cautelar per tal d'assegurar, diguem-ne, la devolució o el retorn d'aquelles persones que es trobaven en situació administrativa irregular a Espanya, i una opció per convertir aquest internament en un recurs de caràcter excepcional, com d'altra banda en el paper no podria ser d'altra manera.

Però el cert és que aquest model es va anar deformant, amb el pas dels anys, i una de les qüestions que s'ha debatut en el grup de treball ha estat precisament el fet que allò que havia de tenir un caràcter excepcional s'havia anat convertint en el recurs ordinari. I, és més, diguem-ne, els procediments extraordinaris havien prevalgut per sobre dels procediments ordinaris.

La qüestió és que, vista la política d'estrangeria, la política de fronteres, la política pel que fa a les persones que es troben en situació administrativa irregular a Espanya; vistos els costos en termes de patiment i en termes, fins i tot, de vides humanes, i vist l'impacte que té sobre la gestió dels fluxos migratoris, que crec que podem convenir que és pràcticament irrellevant, un no pot estar d'acord que es parli d'un efecte crida d'una legislació d'estrangeria o d'unes mesures en aquesta matèria, en la resposta a les situacions administratives irregulars, que es parli, com dèiem, d'un efecte crida per una legislació excessivament laxa i per una resposta poc contundent. Tot el contrari.

De fet, una de les qüestions que el meu grup ha volgut destacar és que aquest efecte crida no existeix –no existeix. No hi ha altre efecte crida que el diferencial d'expectatives per al migrant, si compara la situació o les expectatives de vida al país d'origen i al país d'arribada.

Nosaltres creiem –i ho hem defensat així en les nostres conclusions, i ens alegrem que s'hagi pogut consensuar– que, de la mateixa manera que en el seu moment els ordenaments jurídics com el nostre van considerar que repugnava el mateix ordenament la presó per deutes, per exemple, en aquest moment nosaltres hem de considerar i hem de dir, i ho votarem, que l'internament, la privació de llibertat, purament pel fet de trobar-se en una situació administrativa irregular no casa en absolut amb el conjunt dels valors del nostre ordenament, ni casa tampoc amb les obligacions internacionals que l'Estat espanyol ha contret en matèria de protecció dels drets humans i de les persones migrants.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, gracias, presidenta. Efectivamente, como aquí se ha dicho, nuestro grupo parlamentario se opuso a la constitución de este grupo de trabajo, fundamentalmente porque entendemos que este Parlamento autonómico carece de competencias en la materia. Este Parlamento autonómico no tiene facultades universales, como no tiene competencias ni sobre la galaxia de Andrómeda, ni sobre la Vía Láctea, ni sobre el planeta Tierra, ni sobre Europa, ni siquiera sobre toda España. Lo digo porque es importante saber exactamente hasta dónde se puede llegar. Y, fundamentalmente, en una cuestión tan controvertida como esta, no se puede ir por libre.

Por tanto, me parece fundamental destacar, además, que el objetivo que cifró de antemano este grupo de trabajo era pedir el cierre del centro de la Zona Franca de Barcelona sin ofrecer ninguna alternativa real y, eso sí, haciendo muchísima demagogia. Y yo también podría hacerla, y con ese mismo tono demagógico podría preguntarles cuántas personas inmigrantes irregulares estarían dispuestos a recoger en sus casas de cerrar el centro de internamiento de Barcelona. Pero no lo haré –no lo haré.

Para que la gente lo entienda: ni el Ministerio del Interior, ni la Policía Nacional ordenan el ingreso de nadie en el CIE. Lo hace un juez, que además, como sucede, bien puede denegarlo en muchos casos. Es ni más ni menos que el respeto escrupuloso al funcionamiento del estado de derecho.

Por otra parte, debemos decir que estas garantías no se dan en el resto de los países de la Unión Europea. Aquí somos mucho más garantistas. En la Zona Fran-

ca hoy solo ingresan ciudadanos extranjeros con un claro perfil delincucional, es decir, aquellas personas que acumulan un historial de comisión de delitos contra la propiedad, fundamentalmente, que, por otro lado, no parece razonable que perjudiquen la seguridad del resto de los ciudadanos.

Por otra parte, quiero dirigirme en este caso a socialistas, a comunistas y a republicanos de la cámara. ¿Se acuerdan de El Último de la Fila? Seguro que sí. ¿Se acuerdan de esta fantástica canción: «Insurrección»? Esa canción –la letra creo que está muy bien traída– decía aquello de «dónde estabas entonces, cuando tanto te necesité». La recuerdan, seguro. Pues bien, el malogrado tripartito de izquierdas en Cataluña, coincidiendo con Zapatero en la Moncloa, ni siquiera cumplió la Ley de extranjería, desarrollando, como era su obligación, un reglamento de funcionamiento de los CIE. Lo hemos hecho desde el Partido Popular, el año pasado.

Por cierto, lo de insurrección. Es como lo que promueve otro CIE, ¿no?, la coalición de Convergencia y Esquerra, para después del 27 de septiembre. Lo digo porque es muy evocador, el tema al que me refería.

En cualquier caso, reitero: no se tramita el internamiento de personas sin detenciones previas. Solo se expulsa a aquellos que muestran un alto grado de peligrosidad social. Por tanto, insisto, parece sensato y coherente que aquellos que tienen la responsabilidad de garantizar los derechos y libertades de todos los ciudadanos tengan en cuenta, porque es su responsabilidad, como digo, garantizar estos derechos.

Miren, nos han presentado un documento con connotaciones claramente panfletarias. No compartimos las conclusiones del informe, porque está plagado de inexactitudes, de imprecisiones, de errores de bulto, de medias verdades, de falsedades. La incoherencia expositiva es tal que la hacen incompatible con las conclusiones que pretenden aprobar. En definitiva, lo que han hecho ha sido construir una gran mentira.

Las instalaciones del CIE han sido visitadas por la delegación del Comité Europeo para la Prevención de la Tortura, por una delegación de ACNUR, por nueve representaciones consulares, por el decano del Colegio de Abogados de Barcelona, por los jueces de control, por ONG, por el Defensor del Pueblo, por diputados del Congreso y del Parlament, como yo mismo. En fin, esas facilidades me gustaría que, por ejemplo, el Departamento de Justicia las facilitara, es decir, que copiaran la transparencia que practica el Gobierno de España.

Por cierto, debo recordar: el magistrado titular del Juzgado de Instrucción número 1 de Barcelona dijo en su comparencia que el CIE presenta mejores condiciones en sus instalaciones que la Modelo. Aplíquense, señores de la Generalitat. Y espero, por supuesto, que no vuelvan a negarlo. No hay opacidad en la gestión del centro. Es modélica, y los avances se van cumplimentando.

Yo, en definitiva, les pido que actúen con responsabilidad, que reparen ante el hecho de que la inmigración es un problema europeo, que solo se puede dar una res-

puesta coordinada. Y que, en cualquier caso, el Gobierno de España, el Ministerio del Interior, el Partido Popular siempre serán respetuosos con los derechos humanos, porque fundamentalmente está en nuestro ADN.

Nada más, muchísimas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Senyor Santamaría, quin mal fa haver perdut una batalla ideològica. Bé, vostès avui perden moltes qüestions. Perden, òbviament, aquesta batalla ideològica, perquè això que aprovem avui va molt més enllà del que vostès es pensen.

Té una força ideològica, té una força i un poder –que tot el Parlament de Catalunya, exceptuant vostès mateixos, es pronuncii a favor del tancament dels centres d'internament d'estrangers– enorme –enorme–; té una força enorme, molt poderosa. Perquè, a més, és gràcies també al treball de totes les entitats que avui estan aquí representades. No les puc citar totes, perquè segur que me'n deixaria. Han sigut moltes les que han passat i han comparegut a la Comissió de Justícia i Drets Humans, en aquest grup de treball, que creiem que ha estat molt oportú, veient-ne el resultat.

Creiem que hem sabut llegir el moment polític per poder treballar aquesta qüestió al Parlament, perquè aquesta qüestió estava prou madura per fer-ho. I això és així gràcies al treball, a la implicació de la plataforma de «Tanquem els CIE», sobretot, i totes les entitats que integren aquesta plataforma. La seva constant denúncia i el seu constant, també, treball, no només en solitari, i volent-se apartar de la vida institucional, sinó que ells han cregut convenient treballar amb els grups polítics, treballar amb les institucions perquè tots junts arribéssim a aquesta conclusió, a aquestes conclusions.

Perquè són moltes: no només la de tancar el centre d'internament d'estrangers, sinó que un, si llegeix també el document de conclusions, s'adonarà, doncs, de la gran quantitat de millores que hem arribat a incorporar, la gran quantitat de reconeixements que els estem fent avui a aquestes associacions, a aquestes entitats, a aquests treballadors i treballadores incansables pels drets humans, que no s'han cansat de repetir una vegada darrere una altra que això no és una presó, senyors del PP –això no és una presó. Però ho sembla. Clar, i tant que ho sembla. Són tractats exactament com si fossin en una presó. I aquestes persones no han comès cap delictes. I aquesta situació en què estem posant aquestes persones, aquests immigrants, que no han comès cap delictes, fent-los conviure, també, amb persones que sí que han comès delictes, és el que han estat denunciant una vegada darrere una altra aquestes entitats.

Estan sent tractats exactament com si fossin en una presó, i això, òbviament, és faltar a la mateixa Carta de drets humans. I això, a la llarga, estem conven-

çuts que, al llarg de la història, d'aquí a uns anys, quan mirem enrere..., i estem segurs que haurem aconseguit tancar tots els centres d'internament d'estrangers; quan mirem enrere ho veurem com una atrocitat de la història, com un *apartheid*. Segurament, quelcom semblant, similar a l'*apartheid* sud-africà; no es pot comparar amb una altra cosa. És apartar per racisme –per racisme– les persones estrangeres, que fugen de situacions de violència, fugen de situacions de conflicte armat, fugen de situacions de misèria econòmica, fugen perquè busquen una vida millor per a ells mateixos i per als seus. I això no és cap delictes, senyors i senyores del Partit Popular.

Avui guanyem una batalla ideològica; també guanyem la batalla ideològica d'aquells que ens acusaven de bonisme. Per cert, el terme «bonisme», jo m'ho faria mirar abans d'utilitzar-lo una vegada darrere una altra en contra de les persones que defensen els drets humans o els drets de les persones migrades; més que res, perquè va ser encunyat per Goebbels, un ministre de Hitler, el 1941. Allí va començar aquesta batalla sobre el bonisme, acusant totes les persones que hem estat treballant en la defensa dels drets humans. Persones que hem estat treballant en la defensa dels drets de les persones estrangeres avui tenim un reconeixement, tenen un reconeixement, perquè això era exactament el que havíem de fer. Això era exactament el que s'ha estat fent des de la societat, des del carrer, des de l'any 2006, des que existeix aquest centre d'internament d'estrangers.

I potser no tenim les competències aquí, des del Parlament de Catalunya, per tancar el centre d'internament d'estrangers, potser no tenim les competències des de la Generalitat de Catalunya per tancar aquest centre d'internament d'estrangers. Però vostè sap que hi ha un gran moviment social que lluita per tenir-les, i, a més, vostè sap que això no acaba aquí, i que, segurament, després d'aquest pronunciament del Parlament de Catalunya avui, poden haver-hi altres pronunciaments en altres parlaments autonòmics, o fins i tot en altres parlaments en altres països a nivell europeu.

I això és una roda que avui comença i que, segurament, no s'acabarà, i és aquí on vostès tenen la por. Vostès han perdut una batalla ideològica; nosaltres avui hem guanyat la dignitat dels estrangers que avui viuen a Catalunya.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Señores diputados, diputadas y personas que nos acompañan, el grupo de trabajo sobre la reforma de los CIE ha dado el fruto de unas conclusiones que se votan hoy, en el último Pleno de la legislatura. Vaya por delante el agradecimiento de este grupo parlamentario a todos los comparecientes, a las ONG, al Síndic de Greuges, al Ilustre Colegio de

Abogados de Barcelona, al juez Aguirre, y demás personas y entidades por sus aportaciones en las comparencias y también por sus denuncias.

Pero no nos engañemos ni nos hagamos trampas al solitario. Lo que hoy se vota son peticiones, en su mayor parte al Govern, para que las traslade al Gobierno de España, que es quien tiene competencias sobre los centros de internamiento de extranjeros. Servirá, probablemente, como una postura que se manifiesta desde el Parlament, pero es que la política migratoria a la que se hace referencia en este documento y que hoy se somete a votación es la gran asignatura pendiente de la Unión Europea, porque es imprescindible establecer una política común de la Unión Europea que regule la entrada, acogida e integración de inmigrantes.

Y es que la Unión Europea, además de garantizar la seguridad de sus fronteras, necesita una política conjunta de inmigración y asilo, y establecer una política común que regule la entrada, acogida e integración de inmigrantes.

No se puede ignorar que detrás de la inmigración hay un éxodo económico, que exige establecer planes de inversión para el desarrollo de los países emisores, vinculando y coordinando los recursos financieros a proyectos de desarrollo económico, educación y formación de sus habitantes.

Imprescindible también es la colaboración de los estados en aspectos de policía de fronteras, lucha contra las mafias del tráfico de personas y, en su caso, la repatriación de nacionales.

Pero, señoras y señores diputados, lamentablemente, no hay alternativa, hoy por hoy, a los CIE. Es el modelo que se ha elegido por parte de España y que tienen la mayoría de los países de la Unión Europea. Ni nos engañemos tampoco con que lo que aquí se va a votar solucionará o dará alternativa a los CIE, pues es, como se ha señalado, competencia del Gobierno de España.

Y, dicho esto, para aclarar el contexto en el que se votan las conclusiones de este grupo de trabajo, votaremos a favor de aquellos puntos relativos a que se pueda hacer realmente efectivo el derecho de asilo político, a que aquellas personas que verdaderamente tienen derecho y tienen motivos para solicitar el asilo político tengan la oportunidad de solicitarlo, lo que ahora parece muy difícil, a tenor de los datos sobre las personas que han conseguido acogerse y hacer efectivo el asilo político en España.

También votaremos a favor de mejorar las garantías legales y condiciones de vida y salud de las personas internadas en los CIE, y corregir las graves insuficiencias y defectos que hacen que las limitaciones de los derechos de los extranjeros en los CIE vayan mucho más allá de la privación de libertad.

Y, asimismo, votaremos a favor de todas aquellas medidas para mejorar las insuficiencias y defectos denunciados y detectados en los CIE, y, por encima de todo, evitar la violación de derechos humanos, como se ha denunciado.

Nada más, y muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, diu que el capitalisme global és el terreny de joc d'una tensió permanent respecte a la qüestió de les migracions. D'una banda, intenta desplegar polítiques econòmiques per treure'n profit, i, de l'altra, procura reduir l'excedent de mobilitat mitjançant les polítiques de control, repressió, és a dir, les dinàmiques de guerra sorda. Aquest és el paradigma en què ens movem: la migració com a camp de batalla d'interessos que menystenen, quan cal i si convé, tot allò que té a veure amb el respecte més bàsic dels drets humans.

Ja ve d'antic. L'any 1881 es va crear a l'Estat espanyol la Comissió Alvareda per a l'Estudi de les Migracions, amb l'objectiu d'aportar mitjans per contenir l'emigració mitjançant el desenvolupament del treball. En aquell moment, l'emigració va passar a ser un tema d'estat. Aquella primera comissió va enviar cartes per requerir informes a totes les províncies on hi havia port de mar, i, per tant, també, a Barcelona. A partir d'aquell moment comencem a comptar els emigrants, i els emigrants comencen a comptar.

La primera llei d'emigració data del 1907, perquè ja des d'aquell moment la regulació dels fluxos migratoris és una qüestió d'estat, és a dir, una qüestió política en l'ampli sentit del terme. I, ja des d'aquell moment, l'objectiu de frenar les migracions no es va aconseguir, ni s'està aconseguint avui en dia, ni amb el CIE ni sense. L'únic que s'aconsegueix amb les polítiques restrictives és canviar les modalitats dels fluxos, fent més difícils els desplaçaments a certs sectors de la població, o submergir-los en la il·legalitat i en la misèria.

A més, la migració és un fenomen majoritàriament pensat en masculí, i les dones, que són la meitat de les persones migrades arreu del món, queden sovint invisibilitzades. Amb relació a les xifres... Perdó. La invisibilització amb relació a les xifres, sinó amb relació a l'imaginari de les migracions, i, en conseqüència, en el disseny i l'aplicació de polítiques i d'intervencions amb relació a les persones migrants.

Aquest és, al nostre entendre, el debat de fons: què aconseguixen les lleis vigents?, quines són les conseqüències de la seva promulgació i aplicació?, i també, i, per tant, què aconseguixen els centres d'internament d'estrangers? Quina és la seva utilitat social, i, alhora, quins són els costos ètics que ens fan carregar a les nostres esquenes, i si aquesta institució, els CIE, és compatible amb la garantia dels drets humans, o bé estem parlant d'una zona d'exclusió territorial de l'aplicació dels drets humans universals; una contradicció en els seus termes. Que no és nou, que existeix, ha existit en la història i existeix en altres llocs del món. Guantánamo: una zona d'exclusió de l'aplicació de la Carta universal dels drets humans. Una contradicció en els seus termes, una vergonya per a les generacions que van lluitar per fer dels drets humans una qüestió universal.

Avui es porten a debat i votació les conclusions aprovades en el marc de la Comissió de Justícia i Drets Humans el passat 2 de juliol. I, en aquesta sessió, precedida de compareixences, trobades i també mobilitzacions, es va aconseguir arrencar un compromís important de qui fins ara no s'havia significat per la crítica als centres d'internament d'estrangers. El que avui proposem és que el Plenari es ratifiqui en la resolució de la comissió que insta el Ministeri de l'Interior a iniciar en el període més breu possible un procés per tancar els centres d'internament d'estrangers. Hi ha hagut altres compromisos clau, com el rebuig a les batudes amb perfil ètnic, a les batudes racistes, i s'insta el Govern de la Generalitat i el Govern central a cessar aquestes actuacions il·legals. També s'ha pronunciat sobre les deportacions, i ha rebutjat el protocol 2007 sobre deportacions, que preveu la sedació forçada i l'ús de corretges d'immobilització en els macrovolts d'expulsió. O el rebuig frontal a les deportacions exprés, que es produeixen sense les mínimes garanties per a les persones que són expulsades. Per tot el que s'hi recull, per tant, el nostre vot hi serà favorable.

Tot i així, com deïem, no hem anat a l'arrel. Només hem acordat instar a tancar uns centres d'internament que estan mancats de totes les garanties de respecte als drets humans, que són Guantánamos a casa nostra, al mateix temps que hem volgut fer explícit que calen algunes reformes i millores en els mateixos centres, mentre no desapareguin, i que volem un tracte menys inhumà cap a les persones a qui s'aplica la legislació d'estrangeria.

Sabem que aquest Parlament no té competències. No en aquesta matèria: en general. Que tot acaba, això també, i el que aprovarem aquesta tarda, al seu Tribunal Constitucional, a instàncies del seu Govern. Però no parlem de tenir competències a la galàxia d'Andròmeda; parlem de tenir competències a casa nostra, sobre la nostra gent, sobre la gent que ve a viure en aquest país. Perquè aquí no volem que hi hagi zones d'exclusió dels drets humans, no volem que existeixin Guantánamos a casa nostra.

Les entitats socials que treballen per la defensa dels drets humans i pel tancament dels centres d'internament d'estrangers han manifestat que saben que aquest pas, el del passat dia 2 de juliol i el d'avui, és només un pas més en la lluita contra una política migratòria repressiva i assassina. Avui i aquí, la mar Mediterrània, el nostre entorn més proper, és la major fossa comuna del planeta Terra. Avui, com a poble i com a societat, els Països Catalans dins de l'Estat espanyol i dins de l'Estat francès no irradiem solidaritat, democràcia, cooperació ni drets humans; irradiem murs, guerra, morts, misèria i pobresa. I aquesta és la realitat amb la qual ens confrontem.

Avui instem a tancar els CIE, però demà haurem d'instar a acabar amb les polítiques de repressió, control i persecució dels moviments migratoris.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar el meu vot favorable a l'informe. Agrair el lideratge de la senyora Gemma Calvet i tots els diputats que hi han treballat, perquè han fet d'un tema d'una complexitat extraordinària almenys un document que servirà, jo diria, per evidenciar que, amb independència de les competències, la majoria de Catalunya vol que tanquem el centre d'internament de Zona Franca, però que hem de proposar alternatives, i és evident.

Però primer una reflexió: no podem deixar de dir que el fenomen de la immigració econòmica és el fenomen del fracàs, del desequilibri, i aquest és un element molt important. Aquesta setmana quan la nena diabètica, perquè algú li va llençar la seva insulina, es moria, veies la tristesa i la condició humana extraordinària.

I segon, que necessitem una política comuna europea és evident, a nivell d'immigració.

Però nosaltres a Catalunya sí que pensem –i em sembla que hi ha un punt que jurídicament s'hauria de veure– que els CIE són una anomalia en l'ordenament jurídic. No tenim una solució fàcil, és evident i ho hem de dir. No sé si el que avui votarem –uns centres d'acolliment transitori, garantistes– és una de les solucions; jo voldria que ningú hagués d'anar-hi.

Aquest és un element molt important, però s'ha fet una feina que crec que s'havia de fer, amb consciència, amb rigor, amb debat, amb pluralisme, sense apriorismes i tampoc sense pensar que ho solucionarem nosaltres, amb independència que si tinguéssim, per descomptat, competències, probablement exerciríem una part del que jo crec que és majoritari a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Conseller d'Interior, que ens acompanya; director general de Serveis Penitenciaris... Excusar també des d'aquí el conseller de Justícia, que avui ens volia acompanyar, però per un tema d'agenda està lliurant els despatxos als jutges del nou ingrés a la carrera judicial i no ens pot acompanyar.

Donar les gràcies també a totes les entitats que ens acompanyen avui aquí, no solament avui aquí per la seva presència, sinó per tot l'acompanyament que ens han fet en les sessions del grup parlamentari i l'ajut que hem tingut amb les compareixences.

També donar les gràcies, naturalment, a tots els compareixents d'aquest grup de treball, al fiscal delegat d'estrangeria, al jutge de control, als professors especialitzats, al Síndic de Greuges i a altres persones que ens han il·lustrat i ens han acompanyat en aquest viatge.

Tot aquest camí comença amb una moció d'aquest Parlament, amb la Moció 156, aprovada aquí, en aquest

Ple, i en la qual uns quants grups parlamentaris vam estar d'acord amb la creació d'aquest grup de treball sobre la revisió dels models dels CIE.

I per què hi vam estar d'acord el Grup Parlamentari de Convergència i Unió? Doncs, hi vam estar d'acord perquè creiem que els governs, de forma interdepartamental i transversal, s'han de preocupar i s'han d'ocupar dels drets i els deures de les persones immigrades. No solament ho fem per mandat estatutari, sinó que ho fem, senyores i senyors diputats, per convenciment, perquè som conscients que moltes persones deixen el seu país en unes condicions infrahumanes i vénen al nostre buscant noves oportunitats i també, desgraciadament, per motius polítics molt durs –molt durs.

Miri, senyor Santamaría, jo també tinc una cançó avui, eh?, és una cançó de Macaco, que diu: «Si somos hijos, hijos de un mismo dios, ¿por qué siempre caen los mismos? ¿Por qué?»

Des d'aquesta visió, des d'aquesta visió més humanista i –per què, no?– cristiana, hem treballat des del nostre grup parlamentari dintre d'aquest grup de treball. Perquè el CIE de la Zona Franca –i reconeixem que no hi tenim competències– està en territori català, i els seus ciutadans, els ciutadans que passen per aquell centre porten molts anys potser vivint en el nostre país.

Jo deia en la meua intervenció dins de la Comissió de Justícia, on van ser ja presentades i votades les conclusions que avui els proposem, que al llarg dels dies de les compareixences en el grup de treball hem descobert un centre d'internament que no ens agrada, un model que no ens satisfà en el seu funcionament. Hem descobert un centre amb unes característiques de centre penitenciari quan no ho és, amb una gestió poc racional i opaca, on conviuen persones de diferents procedències amb situacions molt diverses i en una agònica espera d'una expulsió que, en la majoria dels casos –com ens diuen les estadístiques–, no arriba.

És cert, hem de reconèixer que hem fet avanços: hem aprovat un reglament, un reglament que, per cert, bastant qüestionat en el seu funcionament, però s'ha aprovat el reglament, és veritat. I s'han fet millores, eh?, i s'han fet moltes millores: l'accés a les ONG als centres, els convenis amb els col·legis d'advocats. Però nosaltres tenim dubtes sobre aquest model. Tenim dubtes en la utilització d'aquest mecanisme d'internament com una mesura ordinària, quan la previsió era que fos excepcional. I, per tant, creiem que és possible la utilització de mesures cautelars abans de poder recórrer als internaments. Per tant, per això ens hem posat d'acord amb la resta de grups parlamentaris per començar un camí nou cap a un altre model sense CIE.

També hi volem aportar els nostres matisos i volem treballar des del nostre grup parlamentari, des de Convergència i Unió, en noves polítiques de repatriació i en nous models pel que fa a tota aquesta conducció d'aquestes mesures cautelars i dels nous possibles centres, no? Per això, nosaltres vam fer una proposta a les nostres conclusions d'aquesta creació d'un centre obert transitori que de manera temporal pugui acollir aquestes persones, doncs, que estan transitant.

És un model obert, vull dir, que esperem aportacions de tothom, que hi volem treballar. També volem estudiar altres propostes de dret comparat, que aquesta ha estat una potser de les mancances d'aquest grup de treball, que potser no hem aprofundit en altres propostes que en altres països europeus es puguen estar treballant. Però estem disposats a fer-ho.

Crec sincerament que el més important que hem aconseguit en aquest grup de treball és que hem posat la revisió del model dels centres d'internament en l'agenda política i que a partir d'ara comença una nova etapa, una nova etapa de treball cap a un nou model de polítiques migratòries, cap a un nou model de polítiques adequades als motius de la immigració i sobretot als drets i deures de les persones immigrades.

I, per últim, una petita referència a la resta de conclusions que avui també aprovarem aquí en plenari, que, com altres diputats han destacat, són molt i molt importants, perquè hi ha moltes millores possibles a fer i molt treball a fer.

Moltes gràcies, diputats, diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem ara a la votació de les conclusions aprovades per la Comissió de Justícia i Drets Humans, tenint en compte les peticions de votació separada que s'han sol·licitat prèviament.

Votarem, en primer lloc, la introducció de les conclusions. En aquest punt, s'ha demanat primer la votació separada dels tres últims paràgrafs de l'apartat que porta per títol «El CIE com a anomalia jurídica».

Abans de començar la votació també donarem lectura d'aquests tres paràgrafs. Per tant, vicepresidenta...

La vicepresidenta primera

«Al CIE de Barcelona s'ofereix des de principis del 2015 el servei d'orientació jurídica, que prové d'un acord entre el Col·legi d'Advocats de Barcelona i el Ministeri de l'Interior, i que es presta dilluns, dimecres i divendres de nou a dues, a càrrec de dos lletrats que assessoren els interns que ho sol·liciten sobre qüestions relacionades amb l'internament, a més de facilitar-los la relació amb els advocats respectius.

»Així mateix, hi ha un control judicial que porten a terme dos jutjats d'instrucció de Barcelona –el número 1 i el número 30–, que auditen el CIE d'una manera alterna, per mitjà de visites i entrevistes amb els interns. I hi ha, a més, un fiscal delegat en estrangeria que exerceix les funcions encomanades al ministeri públic dins la seva especialitat.

»Tots ells poden fer les visites sense necessitat de comunicació prèvia a la direcció del centre.»

La presidenta

Doncs, ara votem aquests tres primers paràgrafs.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 109 vots a favor i 23 abstencions.

A continuació votem la resta de la introducció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 86 vots a favor, 19 en contra i 27 abstencions.

Votem ara la conclusió número 1, lletra *a*, i la conclusió número 22. Abans d'iniciar la votació s'ha sol·licitat també que es doni lectura de la conclusió número 1, lletra *a*.

La vicepresidenta primera

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a exigir al Govern de l'Estat que iniciï en el termini més breu possible un procés que conduïxi al tancament progressiu dels centres d'internament d'estrangers, CIE, atès que la directiva europea –Directiva 2008/115/CE, del Parlament Europeu i del Consell, del 16 de desembre, relativa a normes i procediments comuns als estats membres per al retorn dels nacionals de països tercers en situació irregular– no en prescriu l'existència obligatòria, i pel fet que és possible d'aplicar mesures cautelars alternatives a l'internament, com ara la presentació periòdica davant l'autoritat, el dipòsit de documentació, l'obligació de residir en un indret determinat o el règim de llibertat vigilada.»

La presidenta

Passem a votar aquestes dues conclusions.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 104 vots a favor i 28 en contra.

A continuació votem les conclusions número 1... (*Aplaudiments*.) A continuació, votem ara les conclusions número 1, lletres *b* i *c*; la 4, lletres *c* i *d*; la 5, lletres *a* i *b*; la 14, lletra *d*; la 18, lletres *b, f* i *h*; la 19, lletra *a*, i la 20.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

A continuació votem ara la conclusió número 4, lletres *a* i *d*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Votem ara les conclusions números 6 i 21.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 84 vots a favor, 19 en contra i 29 abstencions.

I, per acabar, votem la resta de conclusions.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 113 vots a favor i 19 en contra.

(*Aplaudiments perllongats*.)

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de juliol de 2014 i el 15 de juliol de 2015 (tram. 264-00002/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la presentació de la Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de juliol del 2014 i el 15 de juliol del 2015. D'acord amb l'article 60.8 del Reglament, la comissió ha de presentar al Ple la memòria de les seves activitats.

(*Remor de veus*.) Demano, si us plau, que surtin en silenci.

Té la paraula, per fer la presentació de la memòria, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, presidenta de la Comissió de Peticions.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Consellera Rigau, il·lustres diputats i diputades, passo a presentar la memòria de la Comissió de Peticions, corresponent al període comprès entre l'1 de juliol del 2014 fins al 15 de juliol del 2015.

Començo fent un agraïment, com no podia ser d'altra manera, als il·lustres diputats: com a membres de la Mesa, el senyor Albert Donés, secretari de la Mesa de peticions; a la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera, com a vicepresidenta també de la Comissió de Peticions. Als portaveus d'aquesta, i començo per ordre de major a menor: a la il·lustre diputada Glòria Renom, i que em va precedir a la presidència d'aquesta comissió, amb una feina molt ben feta, en nom de Convergència i Unió; a l'Òscar Ordeig i la Núria Ventura, tots dos portaveus de la comissió en nom del PSC de Catalunya; per Esquerra Republicana en Josep Cosconera, que ha estat un gran diputat en la tasca de la comissió. És evident que tots els portaveus han estat acompanyats de diputats o de diputades. Jo assenyalo, evidentment, els que han sigut els portaveus. També per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Lorena Vicioso, que com a persona jove ha fet una tasca important a la comissió. I no podem oblidar, d'altra manera, si no aquesta comissió no hauria tingut l'èxit, el treball enorme que ha fet, sense comptar amb la gestora de la comissió, la senyora Carme Alonso, i evidentment amb el nostre lletrat, el senyor Ferran Domínguez, al qual dono les gràcies en nom de tots pel treball tan exhaustiu, tan ben fet, tan complet que han pogut portar a terme.

La Comissió de Peticions va ser establerta, com vostès deuen recordar, l'1 de desembre de l'any 2006, després que el nou Reglament del Parlament de Catalunya, en vigor des de l'1 de gener del 2006, disposés la seva creació en l'article 60. L'article 60.8 del Reglament indica que la Comissió de Peticions ha de presentar al Ple del Parlament una memòria anual de les seves activitats.

La memòria de la Comissió de Peticions que ara es presenta, d'acord amb l'article que acabo d'esmentar, recull les peticions tramitades de l'1 de juliol del 14 fins al 15 de juliol del 15. La memòria de la Comissió

de Peticions recull un total de 75 peticions, 72 de les quals han estat closes, i 3 en tramitació en la data de tancament de la memòria. Aquestes 75 peticions provenen de 8 escrits presentats en la novena legislatura, i 67 escrits presentats en aquesta desena legislatura.

Cal destacar, doncs, una sèrie de dades estadístiques amb relació a les peticions, especialment les diferents vies de procedència del conjunt de les setanta-cinc peticions que els comentava, recollides en la memòria. Vint-i-una procedeixen d'escrits presentats al registre del Parlament de Catalunya, cinquanta-quatre han estat presentades a la web del Parlament per mitjà d'e-peticions. Així, doncs, gairebé dues terceres parts de les peticions es presenten per mitjà del sistema d'e-peticions, i només una tercera part són peticions escrites. Aquesta proporció es va produir per primera vegada a la darrera memòria, i ara es torna a repetir.

La procedència geogràfica està força repartida per tot el territori català, tot i que en aquesta memòria predominen les del Baix Llobregat, el Barcelonès, per raons de població, i com a comarca amb un nombre elevat pel nivell de població seria el Gironès. Respecte a la naturalesa dels peticionaris, ens trobem que 46 peticions pertanyen a homes; 23 peticions, a dones, i 6 peticions, entre entitats o col·lectius.

Per temàtica, cal destacar un augment de les peticions que reclamen reformes institucionals, i les peticions en l'àmbit de la fiscalitat i mesures econòmiques. S'han demanat un total de trenta-dos informes als departaments competents de la Generalitat. Als departaments als quals més s'han sol·licitat els informes són: Economia i Coneixement, Territori i Sostenibilitat, Empresa i Ocupació. I val a reconèixer des de la comissió que la resposta de les conselleries ha estat ràpida en aquests informes, per tal de portar a terme el nostre treball.

I també voldria destacar que algunes d'aquestes peticions, cedides també als grups parlamentaris..., n'hi han hagut algunes i de molt especials que els diferents grups parlamentaris les han presentades com a iniciatives parlamentàries. Algunes d'elles fins i tot han estat aprovades, com poden ser –i poso un exemple perquè, si no, ens hi estariem molta estona– les qüestions de la salut mental. Un altre tema que ha entrat i que ha reeixit en aquest moment ha sigut tot el tema dels telèfons que la gent té com a gratuïts i no ho són de la Generalitat. Però bé, estem, doncs, en aquesta dinàmica d'acabar de perfilar-ho, i recordo també que el mateix Síndic de Greuges va presentar quelcom sobre aquesta qüestió.

Dit això, ho poso a la seva consideració. No és una memòria que s'hagi de votar, però és una memòria que significa la preocupació dels nostres conciutadans, de la gent que viu a les comarques, que viu a l'entorn nostre, i que moltes vegades ens trasllada fins i tot el que poden ser iniciatives parlamentàries que a nosaltres, com a diputats o diputades, potser no ens han arribat, potser no ens n'hem adonat, però que ens en fan adonar-nos a través d'e-peticions. És una nova tecnologia important. És cert, vull destacar que encara ens arriben, poquetes, però alguna petició manuscrita, però que pràcticament la resta funciona amb les noves tecnologies.

Aquí s'acaba aquesta petició d'informe que em tocava en nom de la Mesa, de tots els portaveus i de tots els diputats, oferir-los en el si del Ple.

Paraules

de comiat com a diputada de M. Dolors Montserrat i Culleré

Dit això, il·lustres diputats i diputades, si m'ho permeten, li vull demanar permís a la presidenta...

La presidenta

El té –el té.

M. Dolors Montserrat i Culleré

...del Parlament... No em vull emocionar, presidenta, ho intentaré. *(Rialles.)*

La presidenta

Ho tenim malament, perquè ja comences nerviosa. *(Rialles.)*

M. Dolors Montserrat i Culleré

Com que estem a l'últim Ple de la legislatura, i tot sembla indicar que el dia 27 de setembre hi hauran noves eleccions d'aquesta legislatura, que s'acaba molt de pressa, he pensat que una diputada que fa vint-i-set anys va entrar amb aquest carnet de diputada *(l'oradora el mostra)* per aquesta porta havia de donar-los les gràcies... *(L'oradora s'emociona. Aplaudiments.)* Unes breus paraules.

La presidenta

Ara no la tornarem a aplaudir fins al final.

M. Dolors Montserrat i Culleré

No, no, no es tracta que m'aplaudeixin, eh?, de veritat. Però vull donar les gràcies, presidenta, als Mossos d'Esquadra, perquè els Mossos d'Esquadra sempre han estat al servei de tots nosaltres, des de baix, a la porta, no solament saludant-nos, sinó vetllant per la nostra seguretat, la nostra i la de tots els convidats, i dels treballadors del Parlament de Catalunya.

Vull donar les gràcies als uixers i les uixeres, perquè amb la seva amabilitat sempre que els he conegut, aquests vint-i-set anys *(l'oradora s'emociona)* –no puc parar, haig de respirar fort–, han fet un treball exquisit, d'ajuda, de comprensió, de portar-nos papers, de fer-nos fotocòpies, d'estar sempre atents i amatents a allò que als diputats i diputades ens ha fet falta en cada moment.

Com que he tingut la sort de conèixer la casa des d'un punt de vista com vostès, i també des de la Mesa, com està la presidenta aquí al darrere asseguda, he conegut molt bé els treballadors del Parlament de Catalunya, i sé de la seva bona tasca. A ells els hem de donar tots les gràcies.

Al Departament de Comunicació. Veig el Pep allà dalt. Pep, gràcies, perquè tu ens has ajudat a tots nosaltres perquè a casa nostra ens vegin que estem al Parlament treballant. Això també és important, Pep, o sigui que moltes gràcies, Pep.

(Aplaudiments.)

Als gestors i gestores de les comissions, a tots i cadascun dels lletrats que hem tingut. Sort d'ells n'hem tingut per desenvolupar les nostres tasques. Moltes gràcies tant als gestors com als lletrats.

A les secretàries generals, senyora Folchi, que tant aprecio... *(L'oradora s'emociona. Remor de veus.)* Sóc una burra, us ho ben prometo! *(Rialles i aplaudiments.)* Gràcies, senyora Folchi, per tot el que ha fet. I també al lletrat que la va precedir.

A vostès, a tota la Mesa, i permeti-m'ho, presidenta, a totes les meses que he tingut al llarg d'aquestes vuit legislatures al Parlament de Catalunya.

A vostès, a tots els grups parlamentaris. Fantàstics, fenomenals, han treballat sempre. A vostès, il·lustres diputades i diputats; senyors diputats, els de la CUP, que sempre m'han dit: «Digui'ns "senyor diputat" o "diputat"». També a vostès, moltes gràcies. *(Rialles.)* Perquè han sabut consensuar, hem sabut negociar, moltes vegades pel sí i d'altres vegades pel no, però aquest Parlament té un aire de màgia en què les coses arriben sempre a bon port. I, per tant, els vull donar les gràcies, evidentment, a tots.

I no em puc oblidar dels mitjans de comunicació. A tots els mitjans de comunicació i a tots els periodistes que ens acompanyen. Als que estan a la casa i als que ens veuen a través de les imatges, gràcies. Perquè quan vaig tindre la confiança de la meua presidenta, l'Alícia Sánchez-Camacho, per tornar a ser portaveu, que ja ho havia sigut –no me'n recordo, la primera o la segona legislatura–, tenia uns mals de panxa que no s'ho poden imaginar. Sort en vaig tenir, de tots els mitjans de comunicació, que em van ajudar moltíssim a fer la tasca de portaveu primera, o portaveu del meu grup parlamentari.

I ara sí que m'han de permetre que faci un agraïment especial al meu grup parlamentari. Faig un agraïment perquè vint-i-set anys de diputada ininterrompudament en un parlament, mare meua! Quina confiança deuen haver hagut de dipositar en la Dolors Montserrat. I vull agrair la confiança, ja que tinc una presidenta –gràcies–, a l'Alícia Sánchez-Camacho, per..., de veritat, Alícia, per la confiança que m'has demostrat des del primer dia. Jo et vaig conèixer que estava de vicepresidenta aquí, i tu parlaves des del faristol. I jo pensava: «Ai, caram!, una noia que ve sense papers.» I ho quadrava tot a la perfecció: pa-pa-pa-pa-pa-pa-pa! Però feia una intervenció fantàstica i fenomenal. I, per tant, et vull donar les gràcies a tu, a tots els meus companys diputats.

Jo vaig començar..., una regidora de poble, de Sant Sadurní d'Anoia, que entrava per aquella porta amb un grup de sis diputats. I ara marxo amb una alegria enorme. Us deixo dinou diputats. Gràcies, evidentment, a tots conjuntament, que això és una satisfacció

personal, per mi un honor i un orgull com a diputada haver-vos pogut acompanyar.

Però no em vull oblidar de tots els tècnics que tenim, que no es veuen, que estan a baix en els despatxos treballant per a tots nosaltres, picant, fent-nos les iniciatives, el telèfon, això, allò, «alerta aquella esmena, aquella altra», «no et passis...», etcètera. Per tant, des d'aquí us vull agrair a tots el que heu fet per mi.

Em vaig presentar amb un lema: «L'únic compromís, el treball.» Crec que ho he aconseguit. He treballat moltíssim. Però, per a qui? Per a Catalunya. He treballat moltíssim per a tothom, no he mirat mai el color polític de ningú, he obert les portes a tothom. *(L'oradora s'emociona. Aplaudiments.)* Sóc al final d'un trajecte i el trajecte arriba a un final, que és aquest. He viscut moltes vivències entre vosaltres, però moltes anècdotes, que el dia que tinguem temps, si us les explico, riurem a base de bé, eh? Moltes, moltes, moltes. Ha sigut satisfactori, i cada dia que he vingut a aquesta casa em sembla que és un dia nou, perquè cada dia aprenc una lliçó nova. Avui ho deia la diputada d'Esquerra Republicana, i és cert: «Cada dia s'aprèn una lliçó nova en el Parlament de Catalunya.» Una lliçó ens la dona la gent, ens la donen els territoris, les persones, i l'altra l'acabem d'aprendre aquí, escoltant-vos molt atentament a tots vosaltres.

M'emporto un record inesborrable d'estima i consideració que m'heu tingut cap a mi, però que, creieu-me, jo l'he tingut cap a tots vosaltres. M'emporto un record del cor que és com una medalla, no la deixaré anar mai –mai, mai. I m'emporto l'escut del Parlament, que em van donar de vicepresidenta, d'or... *(L'oradora s'emociona.)* Però també m'emporto la senyera i la bandera d'Espanya. *(Alguns aplaudiments i remor de veus.)*

Ja acabo. No us penseu que per més emocionada que estigui, no és un adéu per sempre, és un a reveure, i que per molts anys ens puguem retrobar. Em trobareu fent campanya, com vosaltres, perquè encara seré diputada del Parlament de Catalunya, fins que no es configuri el nou Parlament.

Moltes gràcies a tots.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i deu minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Esther Andreu i Fornós, Xavier Muro i Bas i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat i de Justícia.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el punt de l'ordre del dia que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar, Família i Immigració sobre el Projecte de llei del voluntariat.

Projecte de llei del voluntariat (tram. 200-00013/10)

En primer lloc, i d'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Violant Cervera, que en va ser designada ponent relatora.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta i conseller del Departament de Benestar Social i Família, diputats, diputades, en primer lloc permeteu-me una salutació molt i molt especial a tot el públic que ens acompanya; en primer lloc, al director general d'Acció Cívica i Comunitària i a tots els membres del seu equip del Departament de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària que l'acompanyen, i també al Félix Salaverría com a responsable jurídic del departament. I també d'una manera molt i molt especial a totes –totes– les entitats que avui esteu aquí, que esteu aquí ara i que heu estat amb nosaltres des del inici del treball de la llei a partir, doncs, des del Govern de la Generalitat i després, amb posterioritat, en tots els treballs de ponència. Per tant, moltíssimes gràcies per estar aquí i per la feina que heu estat fent fins ara.

Suposo que parlo en nom de tots els grups parlamentaris –de fet, la meua primera intervenció és com a ponent relatora– si dic que agraeixo molt sincerament l'esforç de tots els serveis de la cambra a l'hora d'ajudar-nos a redactar aquesta llei, als serveis lingüístics, a la Margarida, la Núria, i especialment també als Serveis Jurídics, al Lluís Soler, el nostre gestor, i l'Esther Andreu, la nostra lletrada, que ha estat sempre al nostre costat intentant traduir d'una manera amb llenguatge jurídic totes les nostres consideracions. Per tant, moltíssimes gràcies.

Com he dit, també moltíssimes gràcies a tots els compareixents, els compareixents que, durant els dies dels treballs de la ponència, seixanta entitats que van estar entre nosaltres ens van estar acompanyant i ens van estar fent les seves consideracions que han servit per a les esmenes que tots els grups hem presentat i sobretot a l'hora de transaccionar les següents. Al director general d'Acció Cívica i Comunitària per haver assumit el repte de fer una llei de voluntariat; sabíem que una llei de voluntariat és complicada, és complexa i la prova és el que ens ha costat arribar a aquest text de consens, i ells van assumir els reptes. I també, d'una manera molt especial, a la vicepresidenta, que ella sempre ha estat al nostre cantó, ens ha aconsellat, ha estat a la nostra vora solucionant-nos dubtes i donant-nos el seu suport absolutament incondicional.

I després permeti'm també, doncs, que faci un agraïment molt especial als meus companys ponents d'aquesta ponència: al Pere, el Pere Bosch, d'Esquerra Republi-

cana, contudent sempre a l'hora de defensar els seus postulats i transigent, no obstant també, per arribar a acords; a l'Eva Granados, del Partit dels Socialistes, per la seva dedicació i treball constant i serè, per la seva bona predisposició sempre al consens entre totes les parts implicades; a la Lorena, d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, per la seva defensa sempre constant, de la visió més inclusiva de la llei, i al Fernando Sancho del PP i el Josep Maria Espejo, per les seves predisposicions, les seves bones formes, la seva generositat, també, a l'hora d'arribar a acords. Molta feina, moltes hores de treball de ponència; ens hem reunit formalment tres dies, però extraformalment moltíssimes i moltíssimes vegades, en solitari, conjuntament, amb la lletrada, amb les diferents entitats. Per tant, moltíssimes gràcies a tots.

Només un petit repàs de com és que hem arribat fins aquí. El passat 4 de setembre de l'any 2012 el Govern de la Generalitat inicia els treballs d'aquest avantprojecte de llei i en aquell acord de Govern s'indica que la norma s'havia d'elaborar amb les entitats i federacions del món associatiu que en aquell moment estaven representades en el Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat. S'inicien llavors els treballs en ponència, sis dies de treballs en comissió amb les compareixences, seixanta compareixents, doncs, que ens han aportat això que deia, tota la informació, que ocasionen 195 esmenes, 195 esmenes presentades per tots els grups que han acabat amb totes les esmenes acceptades, transaccionades o retirades; per tant, la llei s'aprovarà, en aquest cas, sense haver mantingut en el Ple, doncs, unes esmenes. En qualsevol cas, els meus companys ja faran la valoració.

Quin és el marc legal, doncs, d'aquesta llei? L'Estatut d'autonomia. L'article 166.2 de l'Estatut d'autonomia que diu que correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de voluntariat que inclou, en tot cas, la definició de l'activitat, la regulació i la promoció de les actuacions destinades a la solidaritat i a l'acció voluntària que s'executin individualment o per mitjà d'institucions públiques i privades. Nosaltres a Catalunya teníem una llei, vam ser pioners a tot l'Estat amb una llei de voluntariat, era la llei de l'any 1991, que regulava, de fet, l'Incafol; aquesta llei va ser derogada l'any 2004 i hi va haver un intent, doncs, de fer una nova llei, que no va reeixir, i l'any 2012 vam començar els treballs d'una nova llei.

Quins són els objectius bàsics de la Llei? Doncs, bàsicament, definir el concepte de voluntari, de voluntariat, acció voluntària, associacionisme, entitats de voluntariat, regular el model català de voluntariat, divulgar, fomentar, reconèixer, protegir l'associacionisme i el voluntariat i donar-los el suport que es mereixen com a accions, com a agents de transformació social. Feina, molta feina, ens ha costat molta feina arribar a aquest acord, però avui n'estem satisfets.

La llei es divideix en quatre capítols. El primer capítol, doncs, que aborda les definicions i els àmbits d'aplicació; el segon capítol, que aborda, doncs, les relacions entre els voluntaris, les entitats i els destinataris establint un marc de drets i deures, i els voluntaris entesos com aquells que participen en entitats de voluntariat,

que tenen programes de voluntariat; un capítol tercer que, en certa manera, ordena la governança, el Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat, el Pla nacional, el Pla de formació i la creació d'un registre general d'associacionisme i d'entitats de programes de voluntariat, que entenem que pot facilitar la feina, doncs, de totes les administracions, i després, com a últim capítol, les mesures del foment de l'associacionisme i el voluntariat, i algunes disposicions transitòries.

Entenem, que a Catalunya hi ha hagut diferents formes de voluntariat i, per tant, la llei el que fa és regular un període de temps transitori perquè les administracions deixin de tenir voluntaris i, per tant, les puguin fer les diferents entitats, o també el fet que els mateixos departaments puguin arribar cadascú a ajustar segons els mateixos sectors, doncs, les seves pròpies normatives.

Res més. Satisfacció –satisfacció–, agraïment, com no pot ser d'una altra manera, a tots els nostres companys, i fins aquí la meua exposició.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris per la defensa de els esmenes reservades. En primer lloc té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, amigues i amics representants de les entitats, voldria començar amb una reflexió genèrica, si m'ho permeten, pertinent, per situar els termes del debat, i voldria fer-la en termes de valoració d'un país. Jo crec que hi han moltes formes, segurament que considerem tots plegats, de valorar el dinamisme, la potència d'un país. Podríem agafar, per exemple, fins a quin punt aquest país té creativitat i, en aquest sentit, segurament que tots plegats coincidiríem que Catalunya excel·leix. Si contrastem respecte a altres països el nombre, per exemple, de patents o el nombre de revistes especialitzades que inclouen també articles de catalans o catalanes, és evident que és un aspecte en el qual ens podem sentir orgullosos.

Hi ha una altra forma, també, de valorar-ho, i és a través de la seva capacitat de sortir a l'exterior, de projectar-se a l'exterior, i, en aquest sentit, també podríem fer, lògicament, una valoració positiva. Si tenim també en compte les exportacions de les empreses però també la capacitat dels catalans i les catalanes ja des d'èpoques immemorials –això ho explica molt bé Pierre Vilar en el seu llibre sobre la Catalunya moderna–, és evident que els catalans, a nivell definitori, a nivell identitari, hem sigut, hem tingut també sempre una gran capacitat de projectar-nos a l'exterior, de sortir a l'exterior. Però hi ha un altre element que és el que voldria fixar la mirada avui, que és la seva capacitat per destinar una part del seu temps als altres: hi ha cada dia sis-cents mil catalanes i catalans que

es lleven al matí pensant de quina forma poden servir els seus conciutadans i ciutadanes i que se'n van a dormir al vespre cansats, però, lògicament, orgullosos d'aquest temps que han esmerçat als altres. I nosaltres considerem que aquest és un dels millors patrimonis.

Segurament que podríem fer valoracions des de qual-sevol perspectiva ideològica, però em permetran que ho fem nosaltres des d'un punt de vista de republicanisme, no hi ha res millor, des d'una perspectiva de valors de republicanisme, que veure com uns conciutadans teus –sis-cents mil persones, estem parlant d'un contingent molt important–, fan aquest esforç quotidià, diari, per millorar la societat. I això ho podríem trobar en moltes explicacions, segurament que en podríem trobar de caràcter antropològic, històric –probablement, Vicens Vives hauria fet una lectura antropològica, en la seva línia–, però em permetran que faci una reflexió des d'un punt de vista històric, perquè això s'ha esdevingut de forma tradicional. Si ens remuntem al segle XIX, ja fins i tot..., que a l'Estat espanyol hi hagués una llei d'associacions, els catalans havíem tingut la iniciativa de convertir-nos, de teixir associacions d'esquerres, de dretes, laiques, progressistes, de tot tipus per cobrir àmbits que l'Estat o bé no cobria o ho cobria de forma deficient. I avui dia aquest potencial també s'expressa amb tota la seva potencialitat, amb tota la seva magnitud.

Davant aquest escenari la pregunta és molt ociosa i molt òbvia: és necessària una llei avant aquesta realitat que ja funciona? Segurament que tots plegats, si repasséssim hemeroteques, arribaríem a conclusions contradictòries. Faig la reflexió següent. Vaig tenir l'oportunitat de debatre en el seu moment davant d'un diputat que en el seu moment va quedar conseller, que comentava que no era necessari disposar d'una llei d'aquest tipus, i en aquest moment el diputat que es troba defensant aquesta posició segurament que estava a l'altre costat. Per tant, tots plegats hem tingut en aquest aspecte posicions difícils de comprendre, contradictòries; probablement, també les entitats han compartit aquest escenari divers, però és veritat que avui ens trobem tots plegats amb una llei i amb un projecte de llei que hem de debatre.

Si és necessari ha de ser, lògicament, per millorar allò que tenim, no per entorpir, i és en aquest sentit que hem intentat orientar, el nostre grup parlamentari, les nostres esmenes i aportacions en una triple línia, és a dir, de quina forma podem contribuir que aquestes sis-cents mil persones, homes i dones del nostre país, puguin tenir més suport, més mecanismes per poder desenvolupar la seva tasca. Nosaltres creiem que ha de ser a través de tres instruments, i és a partir d'aquests tres que hem intentat, ho repeteixo, orientar les nostres esmenes.

Primera, millorar els mecanismes de participació, és a dir, que es puguin sentir més protagonistes de l'acció voluntària tant a nivell de les seves entitats com del conjunt del país, a través del Consell Nacional de l'Associacionisme i del Voluntariat. En segon terme, facilitar la tasca a les entitats; és a dir, no hi ha millor instrument per afavorir el voluntariat, per afavorir les feines de les entitats que fer que la seva acti-

vitat diària sigui més senzilla, menys burocratitzada, amb menys presència de l'Administració pública, simplement per donar recolzament a la seva tasca diària. I, en tercer lloc, un element molt important que les entitats ens reclamaven en les seves intervencions, que és blindar, protegir allò que considerem tots plegats que és un model d'èxit, que és el model català de voluntariat, que és un model teixit sobretot a través de les entitats, que intenta preservar aquest espai d'intromissions i que, en definitiva, el que fa és creure en la societat civil i no en el dirigisme de les mateixes administracions.

Anem a pams, el primer aspecte, hem intentat orientar una part de les esmenes en el sentit de millorar, d'incloure un instrument que al nostre entendre és potent però que té aspectes a millorar, i el fet de la mateixa confecció de la llei ens sembla que ens ho demostra, que és el Consell Nacional, bàsicament, ampliant el ventall d'entitats que hi poden ser representades, millorant els mecanismes, també, d'eleccions i, en definitiva, situant també més instruments perquè la seva tasca pugui ser desenvolupada amb molta més plenitud.

Segon aspecte: hem intentat facilitar la tasca de les entitats. I de quina forma ho hem fet? Doncs, intentant també aprofundir un aspecte que hem anat treballant en els últims mesos a través de diferents mocions, i vull comentar un dels temes claus, que la ponent relatora sap que ha estat una de les obsessions d'aquest diputat, que ha estat, precisament, el tema de crear un registre general d'entitats. Què tenim en aquests moments? Doncs, tenim una realitat molt complexa que fa que moltes entitats hagin de destinar una bona part del seu temps a tramitar subvencions i a fer tasques molt feixugues. I aquí creem un instrument nou, que és un registre general d'entitats que ha de ser compartit pel conjunt d'administracions de Catalunya i que ha de permetre que totes les entitats només hagin de penjar d'aquest instrument i només sigui necessari inscriure's en aquest instrument per poder, a partir d'aquesta eina, disposar d'una finestra única d'entitats.

Això té un potencial enorme, si el que acabem consolidant, i l'objectiu de tots plegats és construir un país nou, ho hem de fer a través d'una reforma en profunditat de l'Administració, vol dir que hem d'evitar que les entitats hagin de trucar a la porta de l'ajuntament, la porta de la diputació i la porta de la Generalitat per fer reiterades, moltes vegades, gestions que no tenen cap tipus de sentit. I això hem de fer-ho també coordinant millor els tràmits, coordinant millor les convocatòries, intentant, en definitiva, ho repeteixo, que les entitats es pugui dedicar a allò que ha de ser la seva tasca principal: a formar, a crear voluntaris i a millorar la societat, però no a destinar persones, com destinen algunes entitats, específicament a tramitació de subvencions.

I l'últim aspecte és el tema de defensar el model català del voluntariat, i aquí la veritat és que hem passat d'un extrem a l'altre. Teníem un text original en el qual parlàvem que cap administració podia desenvolupar programes de voluntariat. Nosaltres hem intentat buscar un terme mitjà. Un terme mitjà, en quin sentit? Doncs, a través de l'instrument que ja tenim, que és el consell.

I a través de l'entitat..., de l'Administració, que té competències exclusives a través de l'article 166 de l'Estatut d'autonomia, el que hem procurat és que hi hagi un control d'aquelles males pràctiques que es fan tant des de les empreses privades com també des de les administracions. I en aquest sentit hem intentat incorporar en aquesta disposició addicional segona un mecanisme per regular i per fer que realment el motor principal del voluntariat siguin les entitats i no les administracions, i que siguin les administracions les que en darrer terme, si en el seu municipi no hi ha cap entitat que pugui fer aquesta tasca i és absolutament imprescindible, facin tasques de voluntariat. Però ho repeteixo: la primera opció ha de ser, al nostre entendre, aquesta.

No hem aconseguit alguns aspectes que nosaltres consideràvem importants. Tampoc hi havia consens amb les entitats, i per tant no hem insistit en aquest aspecte. Nosaltres volíem que hi hagués un salt endavant, i entenem, segurament, que en el futur anirem en aquesta via, a nivell del que és la valoració com a mèrit de les tasques de voluntariat. Altres països ho han fet. Nosaltres pensem que és absurd que en determinades convocatòries, com les que poden succeir, per exemple, en un ajuntament a nivell d'accés a una plaça de polia local, no es pugui tenir en compte que una persona hagi estat dos anys desenvolupant per exemple una tasca de voluntariat com a ADF o a la Creu Roja, o altres instruments. És evident que és un element potencial. I si ens creiem que té importància des d'un punt de vista de formació, de treball per a la societat, d'altruisme, aquesta tasca de voluntariat, el més lògic, el més pertinent, al nostre entendre, és que avancem cap a un model en què això sigui valorat. Perquè ho repeteixo: és un potencial per a una societat. I una societat que es vol justa, una societat que vol aprofitar tot el potencial de la seva creativitat, en definitiva, el que ha de fer és introduir-ho com a mèrit. Tampoc ens n'hem sortit en el tema dels crèdits universitaris.

Però, en definitiva, el que sí que entenem –i vaig acabant– és que el resultat final és positiu. En aquest sentit, haig de felicitar, i no tinc per costum fer-ho, la ponent relatora. Em sembla que ha fet una feina ingent. Fins al darrer instant, fins al darrer moment, hem transaccionat, hem arribat a acords, amb molt de diàleg també de forma simultània amb les entitats. Al principi, doncs la veritat és que era una tasca complicada, perquè hi havien sensibilitats molt diverses, però em sembla que el resultat final permet allò que volíem nosaltres i que comentava al principi de la intervenció, que és que avui puguem sortir d'aquí donant al Govern un instrument potent, però sobretot fent que aquestes 600.000 persones es llevin al dematí sabent que tenen no només el recolzament, sinó també el reconeixement, del conjunt de la societat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments i crits de «Molt bé!»)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades..., una salutació molt cordial a totes les persones que ens acompanyen, que representen entitats del voluntariat; entitats, associacions, que han estat, heu estat, molt presents en les tasques d'aquest Parlament en l'elaboració de la llei que avui sotmetrem a votació i que aprovarem per unanimitat, perquè tots els grups n'hem retirat les esmenes i hem pogut negociar fins a l'últim minut.

Deixeu-me que faci un primer capítol d'agraïments, perquè crec que en aquest cas els serveis de la cambra –la lletrada, l'Esther Andreu; el gestor, el Lluís Soler; la Margarida Sanjaume...– han fet una feina ingent. Ens han aguantat, fins i tot, algunes vegades. Han estat capaços de traduir a un llenguatge jurídic el que era fruit d'un consens de moltes hores de diàleg. I crec que podem presentar, doncs, un text articulat, que té sentit i que és útil per a les persones que l'han de fer servir, que són les persones voluntàries i les entitats del nostre país.

També un reconeixement de la feina, en primer lloc, de la Violant, que ha estat una gran ponent relatora d'aquesta llei, que ens ha ajudat a tots a facilitar els acords, i jo crec que ha fet una gran tasca com a diputada. I a la resta de companys: a la Lorena, al Pere, al José María i també al Fernando, que hem estat capaços entre tots de poder tirar endavant aquesta llei.

I també deixeu-me que, per la part que em toca, des del Grup Parlamentari Socialista i des del Partit dels Socialistes, faci una menció de la Rita, de la Nèlia, de l'Anju, que m'han ajudat en el dia a dia, i també de moltes persones del partit que, des dels ajuntaments, des de les entitats, des de les sectorials del partit, també han fet possible..., doncs com el Germán, l'Esperança, el Raül, la Raquel, l'Abel, el Guillem, la Carme i moltes altres persones que han estat també acompanyant-me en l'elaboració de les esmenes, i professors de dret laboral. Sabeu que al Grup Parlamentari Socialista el que el preocupava d'aquesta llei, a part de tot el que diré a continuació, era que no hi hagués una ingerència en el mercat laboral. Sabem que són moments complicats i que aquestes males pràctiques es produeixen. I, per tant, era un objectiu, també, per a nosaltres.

La llei la vàrem començar..., en vam fer el debat a la totalitat el 9 d'abril. Han passat gairebé un any i quatre mesos, entre una cosa i l'altra. Han estat moltes compareixences. I jo crec, i així ho vàrem traslladar a la ponència, que tenia sentit tenir una llei de voluntariat si era una llei fruit de l'acord de les persones que l'havien d'aplicar. I aquí sabem que hi havia diferents visions d'inici i una confluència de visions al final. I jo crec que aquesta és la tasca per la qual tots ens hem de felicitar. Fins i tot n'ha canviat el títol: va entrar com a «Llei del voluntariat» i surt com a «Llei del voluntariat i de promoció de l'associacionisme». Així que crec que hem complementat, hem ajustat i hem aclarit el text que ens va arribar del Govern.

Per tant, donar les gràcies als grups, a les entitats i als professionals de la cambra.

Vull, en els dos minuts que em queden, dir els cinc temes que considero que són importants..., que hem contribuït també, el Grup Socialista, perquè pogués veure la llum aquesta llei. En primer lloc, i ha sortit a totes les ponències, que fos una llei inclusiva, eh? Aquesta és la constatació que vam tenir quan van començar les compareixences i vàiem que hi havia un perfil d'entitats que tenia unes necessitats i un altre perfil d'entitats que volien que les seves també hi fossin reflectides. I jo crec que amb el capítol de definicions que hem pogut pactar a la llei, amb els àmbits d'interès general, que donen aquesta flexibilitat a les entitats de diferents sectors perquè puguin ajustar als seus referents a nivell de l'Administració pública les seves característiques, crec que garantim aquesta inclusió i aquesta flexibilitat. A més, aquest capítol, que nosaltres vam introduir com un nou capítol d'associacionisme..., i que ara fins i tot s'ha fusionat amb el de voluntariat, i que permetrà més endavant fer una nova llei de promoció de l'associacionisme.

El tema del capítol laboral que comentàvem. Nosaltres estàvem preocupats perquè la llei no tenia un dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social. Els professors de dret laboral ens van dir que aquesta llei no podia solucionar amb un article que no hi hagués ingerència i que, per tant, no hi hagués un prestamisme o una relació laboral encoberta. I, per tant, és la inspecció laboral. Però crec que, de manera transversal, i sempre on hem pogut, a la llei es tracta de fer aquest blindatge perquè no hi hagi una substitució de llocs de treball per treball voluntari.

El tercer bloc que també vull ressaltar té a veure amb la governança. Crèiem que una política pública, com ho és també la promoció de l'associacionisme, necessitava aquest registre que hem aconseguit acordar; aquest Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat, que tindrà suficient capacitat després en el reglament per desplegar..., també el Pla d'associacionisme, el pla de formació i l'informe que s'haurà de fer de manera anual.

El capítol de recursos. També ho vam dir en la lectura a la totalitat: és una llei que venia sense memòria econòmica i que se'n va del Parlament sense memòria econòmica. Per tant, hem fet el possible perquè en el seu articulat hi hagi aquesta obligació per part de les administracions que hi tenen competències de dedicar recursos a aquesta promoció i als programes de voluntariat. Acabo, presidenta.

I, per tant, ara sí que us toca a vosaltres. Us ho deixem, els grups parlamentaris..., de collar el Govern perquè els pressupostos tinguin reflectits, també, els recursos que necessita no només una llei, sinó també els recursos que l'han d'acompanyar per fer-la realitat.

I, per últim, aquest model català que tots compartim, que és el de les associacions i les entitats sense afany de lucre..., i la compatibilitat amb el nostre Estatut, que també diu que les administracions públiques, si són bones pràctiques, també poden dur a terme el voluntariat.

Aquestes han estat les aportacions, i crec que ens hem de felicitar totes i tots pel text que avui aprovarem.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta, honorable consellera, entitats que ens acompanyeu i que heu estat amb la vostra força al darrere de l'inici, després del desenvolupament i de la culminació d'aquesta llei, perquè en algun moment que la cosa semblava que podia encallar-se vau empènyer per acabar-la de realitzar, jo voldria començar... (*Adreçant-se a la presidenta.*) Tenim, al final, cinc minuts, només, o set? (*Pausa.*) Perfecte. Bé, cinc. Com ha començat el diputat d'Esquerra Republicana, una mica semblant; fixi-s'hi, senyor Pere Bosch.

La presidenta

En té deu.

Fernando Sánchez Costa

És que és una mica...

La presidenta

Sí, sí.

Fernando Sánchez Costa

D'acord –d'acord. Jo crec que ella... Bé.

La presidenta

Ja està.

Fernando Sánchez Costa

N'utilitzaré set. (*L'orador riu. Remor de veus.*) Clar –clar–, tu n'has fet cinc, veritat? Bé, jo faré..., entremig, set.

I voldria començar amb una pregunta que ell feia, que és: quin és el principal capital d'una societat? On rau la seva primera riquesa? Quin és el fonament del seu futur econòmic i social? I la resposta em sembla que és donada pel capital humà, que té molt a veure amb el capital social. És a dir, els valors, les capacitats, els coneixements, que tenen les seves persones, i com saben teixir xarxes estables que fomentin i potenciïn aquestes capacitats de què parlàvem. I això té molt a veure amb el voluntariat, i això té molt a veure amb l'associacionisme.

I això té a veure amb una cosa molt interessant, que a més a Catalunya en som especialistes. I parlava el diputat Pere Bosch que es remuntava segles enllà. Però, bé, sigui quan sigui, a Catalunya és veritat que som especialistes en aquest tema de teixir entitats i relacions humanes gratuïtes i immediates, malgrat el que tants cops es diu del nostre caràcter. Però nosaltres sabem crear relacions humanes gratuïtes, immediates, que van més enllà d'aquella divisió clàssica entre l'Estat i

el mercat. Tenim l'Estat i el mercat. Doncs més enllà de l'Estat i el mercat hi ha una tercera dimensió, que és primera a l'Estat i al mercat, que és la dels vincles humans, la del primer encontre, la donació gratuïta, no contractual, que neix de forma natural. I de la qualitat d'aquest tercer sector, que aquí està representat, de la qualitat d'aquesta tercera dimensió, que no és estat ni mercat, sinó que són relacions lliures però no lucratives, en depenen al final l'Estat i el mercat. I si tenim un sector, un tercer sector, que en el fons és el primer, fort, potent, al final tindrem un estat que també funcionarà bé i un mercat més humà. De fet, fixin-se que el que se'n diu el «tercer sector» en realitat és el primer sector. Perquè és que nosaltres, les persones, naixem en aquest sector. La família és la primera xarxa gratuïta, lliure, no lucrativa i no del mercat. Per tant, em sembla que és un tema molt important, és un tema cabdal per a qualsevol societat, que jo m'alegro que hi haguem trobat el consens en aquesta llei.

Vull agrair la feina feta, sobretot, a la relatora, a la Violant Cervera, a la qual jo la veritat és que li desitjo que estigui aquí en el Parlament en el futur. Però, si no, a la Unió Europea, vostè, com a negociadora, pot tenir un futur espectacular, perquè en aquestes reunions maratonianes que hem tingut, quasi com això de l'Eurogrup..., ha estat espectacular, això. Per tant, felicitats. I també als companys que hi han participat. El senyor Pere Bosch, amb la seva, diguem-ne, lucidesa, sempre una mica àcida, que li dona aquest perfil peculiar. Però lucidesa, al cap i a la fi. (*Rialles.*) I banyolina, a més. Per tant, especialment valorada per mi. L'Eva Granados, sempre treballadora, rigorosa, infatigable. La Lorena Vicioso, hàbil defensora dels seus arguments, que hi creu fermament, a vegades d'una manera que m'ha fet molta gràcia, utilitzant..., tocant el punt sensible dels altres. O sigui que... I al José María Espejo, intel·ligent, i jurista il·lustre i pragmàtic. És a dir: «Hem d'arribar a un acord. Doncs, aquí, escolta'm...»

Per tant, jo crec que hem fet molt bona feina. Ens ha costat. Hi hem passat moltes hores. És que ha estat molt curiosa, aquesta llei. Consellera, vostè l'ha seguit des de, suposo, molt a prop, però una mica des de la barrera. Una llei que quan ens va arribar eren disset punts, que jo vaig dir: «Mira que bé, una llei simpàtica, una llei d'un tema maco, d'un tema positiu.» Després, ha estat complicadíssim. O sigui, ha estat quasi com l'Estatut de Catalunya, deia algú. (*Rialles.*) O sigui, aquí hem negociat frase a frase.

Però, bé, al final jo haig de dir... Ja m'he perdut una mica. Perdó, eh? (*L'orador riu.*) Al final, jo haig de dir que nosaltres hi votarem a favor, malgrat que no és exactament la nostra llei. És a dir, jo tampoc voldria que això..., en el futur es digués: «Bé, una llei absolutament aprovada per tots, la llei del consens...» Sí, és una llei aprovada per tots, perquè és una bona llei, positiva. Però nosaltres l'hauríem fet una mica diferent.

Clar, la primera qüestió que ens preguntem és: en aquesta relació lliure, que és l'essència del voluntariat, tan gratuïta, hi posem lleis? Perquè justament el voluntariat és com el contrari de la llei; vull dir que és la relació i el vincle absolutament gratuït. I aquesta era la primera qüestió.

Però en qualsevol cas les entitats ens ho demanaven, algunes entitats, sobretot, i, per tant, nosaltres hem pensat: «Bé, ens podem rentar les mans o dir: “Mira, si ens ho demanen, impliquem-nos-hi, intentem que surti el millor possible, llimem el redactat perquè estigui el més proper possible i perquè pugui sortir.”» És la millor llei? Al nostre entendre, no és la llei perfecta, però és la millor llei que podia sortir amb consens, per unanimitat, d'aquest Parlament.

Jo no veig clara, encara, una certa dinàmica com una mica contractualista que hi ha a la llei; per exemple, no ho veig clar. Perdonin, però no veig clar que una persona que rep el voluntariat tingui el dret a avaluar –a avaluar– el voluntari que l'atén. Jo això no ho veig clar com a dret fonamental, perquè, bé, vull dir són relacions lliures, i tu no tens dret a avaluar l'altre, el teu amic, si vols.

Però, en qualsevol cas, ha sortit una llei positiva, suficientment àmplia, perquè tothom s'hi senti còmode –i ha costat molt, això–, suficientment concreta perquè serveixi per a alguna cosa i tingui eficàcia –acabo–, i estableix un marc jurídic clar amb una garantia d'actuació per als voluntaris, amb un quadre d'actuació també clar per a les entitats, que és important, i amb una tècnica legislativa molt minuciosa. Si algú vol fer desconnexió legislativa, és molt interessant, perquè pot dir: «Mira, aquí van posar això, perquè llavors això permet que aquestes entitats...» Bé, doncs, és una tècnica legislativa molt minuciosa, molt interessant i que ens permet fer una llei de la qual ens podem servir orgullosos.

Gràcies, presidenta. I felicitats, també, a les entitats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre diputada senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i tots. Bé, em permetràs, Violant, que també parli dels companys que hem compartit durant tantes hores aquesta llei, no? Bé, parlar primer de tu, o sigui, perquè jo crec que s'ha de reconèixer la feina que has fet, tota la convicció per trobar els punts d'unió de totes les idees i les peticions que ens arribaven –i, per tant, jo crec que això s'ha d'agrair–, i per generar aquest consens que avui crec que tenim avui, i considero que és una feina molt ben feta, no?

També donar les gràcies al diputat Pere Bosch –coincideixo amb la Violant– per la seva contundència en la defensa de les seves esmenes, que a vegades coincidim, i avui no hem coincidit en una, però li agraeixo també la seva contundència, no només en les seves idees, sinó també fetes a les seves esmenes.

A l'Eva Granados, també, per fer-ho fàcil tot, per simplificar-ho tot, però també li he de dir, com li he dit moltes vegades, que en una llei no sempre s'ha de treure tot i s'ha de simplificar tot, perquè, si no, ens que-

dàvem gairebé sense llei. Però gràcies per fer-ho tot més fàcil.

Al Fernando Sánchez, pel seu humor, jo crec, combinat, precisament, combinat, amb el senyor José María Espejo, que en aquell debat on tothom ens ficàvem, no?, constantment en debat de coses, un posava l'humor i l'altre posava la serietat d'arribar a consensos com més aviat millor.

A la lletrada Esther Andreu, també, per aquelles discussions eternes que hem tingut sobre el sentit jurídic i el sentit polític de les coses, i que li agraeixo també molt aquestes discussions, i que he après moltíssimes coses. I també al gestor Lluís Soler, per tenir la santa paciència que ha tingut amb tots nosaltres fins fa gairebé una hora. Per tant, gràcies a tots vosaltres.

Començo també sumant-me a les salutacions que feia la Violant al començament, i saludar totes les persones que avui ens acompanyen aquí, al Parlament. Donar les gràcies també a totes entitats que han participat, a la Federació de Voluntariat i a la Xarxa d'Associacionisme de Catalunya, per la seva insistència per arribar a un bon port en aquesta llei i per aportar totes les peticions que calia per complementar aquesta llei.

Ara fa uns mesos arribava fins aquí aquesta proposició de llei, i ahir recordava la meua intervenció quan començàvem a tramitar aquesta llei. Hi havien dues qüestions que per nosaltres eren molt importants a l'hora de tramitar la llei. Una era perquè sorgia la necessitat, perquè nosaltres no teníem una llei i, per tant, quedàvem subjectes a una llei estatal que permetia o permet, precisament, la confusió que un treballador d'una entitat també pogués combinar hores de voluntariat, i que, amb aquesta llei, la nostra, gràcies també a les nostres aportacions a aquesta llei, queda clar que qualsevol persona que tingui una relació laboral amb l'entitat no faci a la vegada de voluntariat amb les mateixes funcions o similars dins de la mateixa entitat; llei estatal que permetia, sense límits, que les administracions públiques puguin disposar de voluntaris amb criteris, crec jo que poc clars, de quines són precisament les seves feines a desenvolupar. I, per tant, sense cap control de funcions, i, per tant, el perill que això suposa de la substitució de llocs de treball o de la substitució de serveis d'uns deures que tenen les administracions públiques, com són els serveis socials.

Creo que amb aquesta llei queda clar que l'acció voluntària no pot substituir cap feina, i això és una esmena que nosaltres incorporàvem a petició també dels sindicats que van venir a comparèixer a la comissió, tant UGT com Comissions. Però, per l'altra banda, queda, per nosaltres, una petita esclètxa oberta perquè les administracions puguin desenvolupar programes de voluntariat.

He de dir que nosaltres no donarem suport a aquesta transacció que s'incorpora a la llei, però també he de dir que no ha estat per manca d'insistència ni per manca, no?, d'intentar trobar punts en comú, perquè això no succeís. Per tant, no vull que us quedeu amb la meua abstenció dins d'aquest punt, perquè trobo que s'ha arribat a un bon port, i que és que aquesta excepcionalitat

que una administració pública pugui tenir voluntariat la valorarà tant el consell com el departament.

Tenia cinc minuts o deu? (*Veus de fons.*) Bé, sí, em queden moltíssimes coses per dir, perquè la veritat és que no he dit gairebé res. Agrair molt la participació de totes les entitats en aquesta llei i, per tant, o sigui...

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'Il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable *consellera*, personas que desde el público nos escuchan, representantes de entidades y también muchos de ellos voluntarios, hoy, por fin, vamos a aprobar la Ley del voluntariado, y también de fomento del asociacionismo. Y digo «por fin», porque en realidad desde el principio no estuvo nada claro que esta ley fuera a salir adelante, dados, a nuestro juicio, los enormes problemas técnicos que planteaba y que no estaban en aquel momento en absoluto resueltos en el proyecto de ley que presentó el Govern. Y también porque había una cierta falta de consenso entre las entidades, como pudimos comprobar en las comparencias, y los colectivos afectados.

Pues, bien, más allá de lo anterior, se ha de reconocer, sin duda, que, entre otras muchas cosas, el esfuerzo de la ponente relatora, Violant Cervera, y la voluntad de consenso mostrada también por todos los demás compañeros miembros de la ponencia, así como, por supuesto, la colaboración de las entidades y de los propios voluntarios, han hecho posible que hoy, por fin, esta ley pueda ver la luz antes de que acabe la legislatura, justo un momento antes, y que lo haga con un consenso casi total en su contenido.

Vistas las demandas de las diferentes entidades del voluntariado, con sus diferentes necesidades y sus diferentes tipologías, así también como las diferentes necesidades de las propias personas voluntarias, creo que era conveniente disponer de un marco normativo que diera amparo a una actividad que, por una parte, es tan frecuente, afortunadamente, y, por otra parte, tan importante como el voluntariado.

Pero este proyecto de ley, que así se llamaba, Proyecto de ley del voluntariado, como decimos, se presentó, por así decirlo, a nuestro juicio, cojo. Se presentó con un título que no hacía extensivo el mismo a una realidad en la que también se proyecta el trabajo desinteresado de muchas personas, como es el asociacionismo, y que ya desde el cambio del título que se le dio en la ponencia, se propone también regular y fomentar.

Y han sido las aportaciones de las entidades del voluntariado –muchas de las cuales están hoy aquí presentes– las que han enriquecido y, de hecho, en muchas ocasiones, directamente han elaborado textos que la ponencia ha asumido como propios. Y eso hace que es-

ta ley, ahora sí –ahora sí–, pueda ser una ley aceptada por una mayoría amplia del sector.

Por nuestra parte –y ya lo he dicho–, agradecemos el enorme trabajo, a veces, entre cierta tensión, normal y, además, comprensible, de Violant, así como la voluntad de consenso, tanto de ella como de Pere Bosch, de Eva Granados, de Lorena Vicioso... Lorena, soy..., aparte de ser serio, también soy..., si nos vemos fuera, ya verás como no soy tan serio. (*Remor de veus i rialles.*) Hombre, lo digo para..., no sé, con más gente. (*Remor de veus i aplaudiments.*) En fin... Y de Fernando Sánchez, por supuesto, que, aparte de ser una persona también con mucho humor, es una persona con un rigor intelectual que muchos quisieran para sí mismos, entre ellos, yo. Hasta... En fin, y ha habido mucho *fair play* parlamentario, y ojalá muchas más cosas –ojalá muchas más cosas– en este Parlamento fueran así. Eso es lo que yo sinceramente desearía.

Cuando este proyecto de ley se presentó en el Parlamento, las críticas principales que nosotros le hicimos, desde nuestro grupo parlamentario, eran dos: por un lado, era que no gozaba de un consenso, como mínimo, amplio del mundo del voluntariado, y, la segunda, que además era una consecuencia de esa primera crítica que le hacíamos, era que pretendía regular en una sola norma y con un solo modelo una realidad que era tremendamente heterogénea. El simple cambio de título, como lo decimos, empezó a desenredar la cuestión, y se pasó a llamar Ley del voluntariado y de fomento del asociacionismo, y eso dio la clave para que, dentro del articulado, algunos grupos hicieran propuestas que hay que reconocer que desatascaron esta cuestión diferenciando varios conceptos: entidades de voluntariado, programas de voluntariado y asociacionismo. Esto creo que empezó a desenredar una cuestión que estaba durante mucho tiempo enquistada y, a partir de aquí, voluntario solo podía considerarse aquel que participa en programas de voluntariado que desarrollan entidades sin ánimo de lucro, con programas específicos de voluntariado. A partir de esos conceptos es donde realmente cobra sentido el resto de la ley, que desarrolla todo lo que envuelve a las entidades, a los voluntarios y a los destinatarios del voluntariado así definido.

En nuestro grupo, eso sí, no ocultamos un temor, y es el temor de que esta ley se quede en un brindis al sol. Y no lo podemos ocultar, ese temor. ¿Tiene ello que pasar obligatoriamente? No lo creemos así, no tiene por qué pasar, pero eso dependerá del compromiso de los poderes públicos en su aplicación y fomento.

En este sentido, nosotros agradecemos que se haya transaccionado una enmienda nuestra que contenía un mandato expreso a los poderes públicos de Cataluña, y los poderes públicos de Cataluña no es solo la Generalitat de Catalunya, sino también todas las administraciones locales y cualquier otra entidad que ejerza poder público.

Por otra parte, otro de los aspectos más fundamentales de la ley –y que justifica, en gran parte, su necesidad– es la regulación de los derechos de los voluntarios, que hasta ahora estaban en un limbo jurídico en gran parte y que a partir de ahora disponen de un catálogo de

derechos, pero también de un catálogo de deberes. Algo que parece, puede parecer a algunos paradójico por cuanto se trata de voluntariado, pero que no es en absoluto baladí, porque el voluntario también asume una importantísima responsabilidad en su tarea, lo que también a su vez justifica y hace necesario regular, como así se hace también, los derechos y deberes de las entidades de voluntariado y –y esto es una innovación, creo que muy importante– los derechos de las propias personas destinatarias de la acción voluntaria.

Pero, insisto, todos esos catálogos de derechos y obligaciones –en la medida en que la ley..., y quizás sea lo conveniente, no digo que no, pero no dispone de un régimen sancionador– dependerán en gran parte, como decimos, del compromiso que los poderes públicos de Cataluña pongan en su implementación y en su garantía. Y esa intervención de la Administración también merece un capítulo especial en el articulado de la ley, pues se genera una serie de instrumentos de relación entre administraciones y entidades, así como instrumentos también que han de servir a las administraciones para dar cumplimiento a la finalidad de la ley, que está explicitada y que no es otra que divulgar, fomentar, reconocer y proteger el asociacionismo y el voluntariado, y darles apoyo como agentes de transformación social.

Todo eso, que no es poco, es lo que al fin y al cabo regula una ley que, a pesar de tener relativamente pocos artículos, encierra un modelo de voluntariado que, ahora sí, ya es un modelo del máximo consenso, al menos del máximo consenso posible, y que desde mi grupo esperamos que contribuya a lo que es realmente importante cuando hablamos del voluntariado y del asociacionismo, y es que la acción altruista de muchas personas comprometidas en muchos y muy diversos ámbitos de la vida ordinaria contribuya a la transformación de la sociedad. Cualquier ámbito del voluntariado, cualquiera, y uno puede ser absolutamente opuesto al otro, pero cualquiera será positivo en la medida que al final las personas, bien como voluntarios, o bien como destinatarias de las acciones voluntarias, sean las protagonistas de esa transformación de la sociedad.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Violant Cervera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) El senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, intervinc per tercera vegada en aquest Ple des de l'escó, novament per explicar que en aquesta llei no hi hem pogut ser i, a tenor de la fraternitat que hi ha hagut i del bon rotllo, doncs, ara potser lamentem i tot no haver-hi pogut estar (*Rialles.*) Sí, perquè no sé què ha passat, quines connexions hi ha hagut, però en tot cas heu «disfrutat» molt. Nosaltres, malauradament, no hi hem pogut participar –ho torno a repetir, doncs, per-

què el públic és diferent i per demanar les disculpes anticipades–: en els darrers tres mesos han estat en tràmit vint lleis en aquest Parlament, i amb un grup parlamentari de tres hem hagut de prioritzar per força, per poder encertar alguna cosa, perquè, si no, ens perdem en la voràgine parlamentària. I en aquesta llei no hi hem pogut estar.

La Violant ha estat permanentment perseguint-nos per tenir-nos informats i demanar-nos que hi participéssim. Nosaltres no hi podíem participar. Li agraïm, doncs, aquesta persecució, en el bon sentit de la paraula.

Temíem que aquesta llei al principi –i ho vam dir en el debat d'esmena a la totalitat– fos una llei..., que era oportú que s'introduís en el Parlament, perquè en contrarestava una que segurament és pitjor, o que ens juga més en contra, que és l'estatal, i, per tant, un model propi... Però temíem que potser respongués només als interessos de les grans associacions de voluntariat, que posés moltes dificultats a les petites, que entengués un model de voluntariat que no era el que convenia, que a més a més parlés de voluntariat però no de foment de l'associacionisme... Moltes d'aquestes coses en el tràmit de la ponència han anat modificant-se; per tant, ens dóna molta més seguretat el resultat final d'aquesta llei.

Igualment el nostre vot, per respecte a la feina de la ponència, serà l'abstenció.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Anunciar el meu vot favorable a aquest projecte de llei i agrair la feina de la relatora i tots els ponents i de totes les entitats.

Potser..., el voluntariat és la millor escola de ciutadania. Potser no ens hem adonat d'això. Perquè el 8 per cent dels catalans són voluntaris. Deia el senyor Pere Bosch que és propi del republicanisme. A mi em sembla que és de les formes d'estat, hi ha molta història feta a Catalunya, potser perquè l'estat està lluny..., nosaltres som hereus d'una llarguíssima història d'èxit del republicanisme cívic; que no té a veure amb la forma de regular els estats, sinó que té a veure amb aquella qüestió essencial que és donar el teu temps per rebre –perquè de fet els voluntaris reben–, a través de treballar per als altres.

I voldria dir-los que crec que han fet una bona feina. Deia el portaveu del Partit Popular: «Per què s'ha de regular l'altruisme?» Doncs, sí, s'ha de regular, perquè tenen drets i deures, han decidit vostès –que jo m'hi sumo–, hi ha una carta que hauran de signar, hi ha un compromís ètic, hi ha el compromís de confidencialitat..., hi ha moltes qüestions. I pensin per un moment què hauria estat Catalunya..., amb molta gent que acompanya a morir, el voluntariat del lleure, el voluntariat dels infants, el voluntariat esportiu d'aquest país, que arriba no al 8 per cent de la població, arriba a

moltíssima, moltíssima gent, perquè sembla una qüestió residual. Aquest segurament, aquest model català de voluntariat, és un dels signes d'identitat, sociològicament parlant, més importants que tenim, i crec que necessitàvem tenir aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Bé, moltes gràcies, presidenta. I ara ja a títol de..., com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el que sí que voldria també és fer un agraïment molt especial als meus companys de grup parlamentari; la veritat és que ha set un goig, doncs, compartir aquests tres anys amb vosaltres, i a més a més perquè m'heu donat l'oportunitat de portar tres lleis. Als serveis administratius i de premsa, i als serveis jurídics també del nostre grup parlamentari, especialment a la Mercè Puig, sempre tan, tan, tan diligent a l'hora d'ajudar-nos també absolutament a tots. I especialment també, i molt especialment, al president i portaveu i a la portaveu adjunta, doncs, del meu grup parlamentari, el Jordi Turull i la Mercè Jou, per permetre'm portar aquesta llei.

Aquesta era una llei important. De fet, quan vaig arribar al Parlament, sempre vaig pensar que la volia portar; vaig iniciar la seva tramitació quan era directora general, l'any 2012, i, per tant, per mi és un goig haver començat la tramitació d'una llei i haver-la acabat, doncs, també en aquest Parlament. Per tant, no puc dir altra cosa que satisfacció total.

Satisfacció total, també, per haver compartit durant tot aquest temps, doncs, aquesta col·laboració amb els altres grups parlamentaris. I ara sí que també ho dic molt sincerament a les entitats. Jo crec que tots plegats hem après molt d'aquests dies de treballs de ponència, perquè tots teníem el nostre propi concepte de voluntariat, que a vegades coincidia també amb altres models de voluntariat, però no sabíem trobar les paraules, no? I vull agrair especialment, doncs, a la Francina, com a presidenta de la Federació Catalana de Voluntariat Social, i al David Guàrdia, que és la persona que també ens ha estat assessorant, com a representants de..., no dos visions diferents, sinó que ens han ajudat a intentar posar dintre del mateix text això, no?: reflectir aquesta gran riquesa que tenim com a país, que són el nostre teixit associatiu i el nostre model de voluntariat.

Sempre diem que Catalunya és un país diferent. Som diferents –ni millors ni pitjors–, molt diferents de la resta de l'Estat, i la diferència, jo crec que segurament la diferència fonamental sou tots vosaltres, som tots nosaltres en general. Tenim un importantíssim teixit associatiu, tenim una facilitat brutal per a associar-nos davant de causes justes, siguin causes de temes personals o fins i tot ambientals, o les que siguin, i aquesta és la nostra gran diferència. I justament aquesta diver-

sitat i aquesta dificultat són les que feien difícil intentar posar sobre un text legal, doncs, com podíem encarinar això. I molt especialment doncs, també l'Esther, perquè l'Esther ha intentat traduir el que nosaltres deiem..., com es pot traduir en un llenguatge jurídic, perquè les lleis tenen això, han de tenir una seguida i un començament i un final. Per tant, jo crec que el resultat ha set molt i molt bo.

Hem après molt també amb totes les compareixences, perquè totes ens venien, a partir d'un text –que jo sempre dic el mateix: només pots ratllar un text quan el tens escrit, no?–, a partir d'un text escrit, els diferents sectors de la nostra societat ens anaven dient què és el que fallava i què és el que no hi havia reflectit dintre del mateix text. No vam poder solucionar algunes de les reivindicacions que ens venien del món de l'esport; per desgràcia, no tenim les competències que han de fer possible poder regular, doncs, un tipus de voluntariat esportiu, però que en aquest cas no hi cabia, dintre de la llei. Teníem també problemes amb diferents voluntariats que són puntuals; recordo la intervenció del Banc dels Aliments, que em deia: «Nosaltres tenim voluntariats, doncs, això, que poden signar un full de compromís, però els voluntaris d'un dia...?», també ho hem intentat solucionar, doncs, dintre de la llei. Hem intentat que la llei fos més inclusiva, ho hem intentat de veritat. En qualsevol cas, si queda algun serrell, segur que es podrà solucionar quan es pugui arribar a fer la nova llei de foment de l'associacionisme, i, per tant, aquella serà l'oportunitat, quan ho puguem acabar de tenir tot, d'acabar-ho d'arreglar.

Després, també, problemes que ens plantejaven alguns municipis. Jo recordo intervencions com la de l'Associació Catalana de Municipis, i ells el que ens deien és això: «Hi ha ajuntaments petits que no tenen tant de teixit associatiu com, per exemple, els ajuntaments grans.» I la llei també contempla o preveu que es puguin arribar a fer campanyes puntuals, que les administracions puguin fer campanyes puntuals, per tant, desmarcades del que entenem nosaltres que és el programa de voluntariat.

I la llei intenta recollir això: moltes, moltes diversitats; però dintre d'un text que al final jo crec que acaba donant seguretat jurídica, doncs, a la majoria, a tots.

La llei va començar amb quinze articles, ha acabat amb moltíssims més. És completa, ens ha de servir, ens ha de servir per continuar creixent. És suficientment flexible perquè es pugui anar adaptant a partir dels reglaments. I, per tant, és una llei de la qual ens en sentim plenament orgullosos, satisfets. Esperem que us sigui útil. Les lleis serveixen per a ajudar, per a ajudar el sector, perquè la gent sigui més feliç, perquè la gent pugui treballar d'una manera molt més digna, i aquest és el principal principi que a tots ens ha mogut.

És veritat, tots heu parlat del consens. Teníem claríssim que lleis d'aquestes característiques no es poden aprovar per majoria, s'han d'aprovar per l'àmplia majoria d'una cambra. Perquè són lleis que les volem perdurables en el temps, perquè són lleis que les considerem de país. I el nostre país és ric; és ric en asso-

ciacionisme, és ric en voluntariat, hi ha molta gent que treballa constantment de manera altruista. És una bona eina per al seu reconeixement, perquè es continuï treballant, perquè s'evitin les males pràctiques, i perquè, en definitiva, doncs, continuem sent el que hem set durant molt temps i que, a més a més, puguem continuar sent-ho en el futur.

Per tant, moltíssimes gràcies; agraïments a tots els grups parlamentaris, i especialment a tots vosaltres. És per a vosaltres.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació del Projecte de llei del voluntariat.

En primer lloc, demano als grups parlamentaris que em confirmin si retiren totes les seves esmenes reservades, llevat d'aquelles que han estat transaccionades. Sí, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Sí és així, passem a votar les esmenes transaccionals.

En primer lloc, votarem les números 1, 2, 3, 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 121 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació votem les esmenes transaccionals números 4 i 8.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 108 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes transaccionals números 9 i 10, entre el text del dictamen i les esmenes números 35 i 59, del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat aprovades per 120 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara les nou esmenes tècniques proposades pels serveis d'assessorament jurídic i lingüístic, que han estat distribuïdes a tots els grups parlamentaris. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 121 vots a favor i 2 abstencions.

I, per acabar, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei del voluntariat ha estat aprovat per 121 vots a favor i 2 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el garantiment i l'estabilitat de l'atenció integral a les persones amb trastorns mentals i addiccions (tram. 401-00041/10)

Abans d'iniciar el proper punt de l'ordre del dia, donarem lectura a una declaració del Parlament de Catalunya sobre el garantiment i l'estabilitat de l'atenció integral a les persones amb trastorns mentals i addiccions.

Té la paraula, per a la lectura, el secretari segon.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya sobre el garantiment i l'estabilitat de l'atenció integral a les persones amb trastorns mentals i addiccions.

»L'Organització Mundial de la Salut estima que els trastorns mentals afecten cada any un 25 per cent de la població europea, tal com recull el Pla europeu d'acció per a la salut mental 2013-2020, pla que també posa de manifest la tendència a una menor esperança de vida de les persones amb trastorns mentals, sovint amb una mitjana de vint anys menys. D'altra banda, l'envelliment de la població implica un increment de la prevalença de la demència, que se situa entorn del 5 per cent en les persones majors de seixanta-cinc anys i del 20 per cent en les que tenen més de vuitanta anys.

»A Catalunya, l'abordatge integral de la salut mental i les addiccions era una necessitat objectiva, i avui és una realitat gràcies a l'impuls dels agents socials compromesos amb la salut mental, com les associacions de persones afectades, les associacions de familiars, les entitats proveïdores de serveis públics o els professionals, i també gràcies als diferents governs de Catalunya dels últims anys i als grups parlamentaris, que els han donat suport. Aquest suport es va traduir el 2006 en un pla director de salut mental i addiccions, i el 2013, en l'elaboració del pla integral que promou una atenció a la salut mental des de l'acció interdepartamental.

»Aquesta evolució històrica fa evident que el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions és un instrument clau per a millorar l'atenció a la salut mental dels ciutadans que té un gran consens.

»Davant la preocupació del Parlament de Catalunya per l'increment del nombre de persones que poden patir al llarg de la vida un trastorn mental, amb un augment dels que s'inicien en la infància i l'adolescència, i davant del fet que les desigualtats socials també són determinants en l'origen i el desenvolupament dels trastorns mentals, és important actuar des d'una perspectiva transversal.

»El Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions és la concreció d'una visió compartida que entén la salut mental com un repete transversal i que pretén donar resposta als objectius següents: contribuir a millorar la salut mental i a disminuir les desigualtats socials d'aquest col·lectiu, iden-

tificant-ne les necessitats de manera integral, millorant-ne l'atenció i incrementant-ne les possibilitats d'integració; incorporar estratègies transversals de promoció de la salut, prevenció de la malaltia, atenció i reinserció social i laboral, possibilitant l'acció integrada i complementària dels serveis de salut, socials, educatius, laborals i de la justícia; aconseguir un progrés significatiu en la participació dels afectats en primera persona i una opció d'equitat i reequilibri a favor de la població més vulnerable, i tenir un instrument de planificació de les polítiques i accions públiques que doni coherència a les accions que els departaments de la Generalitat estan desenvolupant per a atendre aquestes persones, amb criteris d'eficiència dels serveis públics.

»El Parlament de Catalunya manifesta públicament la necessitat de complir aquests objectius per mitjà de l'aplicació de polítiques i accions de caràcter integral i transversal destinades a les persones amb trastorns mentals i addiccions, i creu fermament que cal garantir-ne la continuïtat i l'estabilitat, amb un lideratge i una supervisió que n'assegurin la cooperació interdepartamental.

»Palau del Parlament, 23 de juliol de 2015.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia i Drets Humans sobre el Projecte de Llei d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya.

Projecte de llei

d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00022/10)

Té la paraula, en primer lloc, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Elena Ribera, que en va ser designada ponent relatora.

(Pausa llarga. Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Quan vulgui, senyora diputada. Senyors i senyores diputats, si us plau.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. És per mi un honor molt gran arribar a aquesta última previsible sessió de la legislatura presentant ja per a votació aquest Projecte de Llei sobre la propietat temporal i compartida.

Lamento que en aquest moment no ens acompanyin encara del Departament de Justícia i de la Secretaria d'Habitatge, però no sé si s'han donat que portem tres quarts d'hora d'avançament sobre l'horari previst; es veu que això de l'última sessió ens ha posat les piles a tots, que aquestes unanimitats ens senten molt bé,

començant ja per aquest dematí, quan la senyora Dolors Montserrat ha tingut aquestes paraules tan emotives que ens han tocat el cor a tots i que jo també vull agrair des d'aquí.

En el capítol d'agraïments, com és l'última llei que farem des d'aquesta comissió, vull agrair a tots, molt especialment a la presidenta, que va traduir la Comissió de Justícia en Comissió de Justícia i Drets Humans, i s'ha vist l'esforç i el resultat aquest dematí, amb el canvi de model i de plantejament del CIE, amb la capacitat que hi ha hagut de generar consensos amplis..., molt agraïda a tots els companys, que els portaré sempre més en el record i en el cor.

A més d'aquest capítol sentimental, els he de dir que ens podem felicitar des de la Comissió de Justícia perquè, si en aquesta legislatura s'han tancat cinquanta lleis, deu –deu– ens han correspost a nosaltres, o sigui, una cinquena part del que s'ha fet en aquest Parlament ha passat per la Comissió de Justícia. Són uns bons companys, molt treballadors, molt eficaços, amb molta experiència.

Hem fet l'harmonització del Codi civil; hem fet la modificació del llibre cinquè amb la propietat horitzontal; hem modificat el tema de protectorat de les fundacions amb la regulació que es va fer; es va unificar, es va crear el Col·legi de Periodistes, el Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques, els dels professionals de l'audiovisual; es va unificar en un sol col·legi tots els economistes de Catalunya, unificant així per primera vegada tots els titulats mercantils i empresarials així com els diplomats d'empresarials. Vam presentar una proposta que va sortir d'aquest Parlament i que vaig tenir l'honor d'anar a Madrid ben acompanyada amb el senyor Milà i la senyora Calvet a defensar el català com a requisit en la justícia; no ens en vam sortir, però allí vam posar la nostra pica en Flandes, perquè se sàpiga que nosaltres continuem estant amb el català i amb la justícia, i que aquest hauria de ser un requisit important, la qual cosa crec que ens emplena a tots de dignitat i ens encoratja a continuar treballant pel català i per la justícia.

I avui, en aquesta línia..., i precisament no és per casualitat que presentem aquesta llei just abans que ens vingui la Llei d'iniciativa legislativa popular de mesures urgents per fer front a l'emergència habitacional i energètica. Aquí entrariem en un àmbit on hem tocat os, on ha sigut també objecte de molta regulació durant tota la legislatura, on els tribunals catalans també s'han destacat dins de l'àmbit internacional, perquè han sigut els primers a posar fre a aquests desnonaments exprés i a aquesta disbauxa dels bancs.

Doncs, aquesta llei que presentem ara i que hem treballat entre tots vindria a col·locar-nos –i ho vull compartir amb tots els diputats– en un plànol diferent. Si en la llei que presentarem a continuació estem parlant d'aquelles famílies, especialment d'aquelles unitats especialment vulnerables, d'aquelles famílies amb grans necessitats, gent gran exposada a un risc social molt gran, famílies amb ingressos baixos, joves, famílies monoparentals, ens col·locariem en el quadre que ens va portar el catedràtic senyor Nasarre, que va ser

un dels primers compareixents en la comissió, si féssim una mitjana per aquí, ens col·locaríem en aquelles persones que necessiten més subsidiació directa.

Doncs, nosaltres avui, des de la legislació civil, i per introduir-ho en el Codi civil, ens col·loquem en aquesta franja d'aquí, aquelles persones que estarien al voltant dels dos mil euros, que, per la seva capacitat econòmica no arriben a ser subsidiats, però que tampoc disposen d'una alegria financera de cap tipus que els permeti de poder optar lliurement a un finançament a través d'una entitat de crèdit. Per tant, ens col·locaríem per cobrir tota aquesta franja poblacional.

I ho fem amb unes figures noves, que les heretem, que no són noves del tot, perquè ja han tingut «precur-sió» en la tradició jurídica catalana, quan s'ha parlat de la substitució fideïcomissària, de les donacions amb clàusules de reversió, de les caracteritzacions originàries dels censos, eh?, o inclús altres fórmules que no han acabat de triomfar potser perquè no havien estat prou explicades, potser perquè havien estat gravades fiscalment d'una manera molt onerosa, perquè es gravaven l'adquisició i la transmissió.

I tot això ho fem perquè volem resoldre el problema d'aquestes persones que necessiten accedir a la «vivenda» d'una manera fàcil, perquè tenim més de vuitanta mil «vivendes» sense vendre, perquè el mercat català es caracteritza per voler la propietat –més del 80 per cent de les persones accedeixen a la «vivenda» en propietat–; el mercat del lloguer, encara que arribaríem a un 15 per cent, al final, entre públic i privat, no arriba ni a l'1 per cent.

Tot això ens genera unes bosses molt grans i unes contradiccions molt grans. Per un costat, un increment de la morositat que suposa l'endeutament hipotecari, que ha fet que pugés més d'un 53 per cent aquest endeutament, amb morositat per a les llars i amb morositat per als constructors; un decrement, també, de la concessió de crèdits i de les hipoteques, que ha pujat quasi el 30 per cent; la incapacitat de resoldre els llançaments en casos d'impagament; la necessitat que els grans fons, que les grans entitats financeres, mobilitzin els seus estocs immobiliaris; disposem d'una gran quantitat de «vivendes» que no surten al mercat, mentre que hi ha una gran quantitat de població que no pot accedir a aquest habitatge. Doncs, aquest equilibri és el que busca aquesta llei.

Per una altra banda, també intentem facilitar que l'Administració pública, que disposa d'habitatges per a ús públic, quan els ha posat en moviment, quan els ha entregat en propietat protegida, les perd definitivament. Doncs, a través d'aquesta llei, els podria recuperar, recuperant al cap d'un temps tot aquest habitatge, que tornaria a estar en domini públic i que no ens faria falta gravar més el sòl.

Aquest no és un sistema nou. S'ha experimentat a uns altres països. S'ha experimentat al Regne Unit, als Països Baixos, a Irlanda, a Finlàndia, també amb figures afins a França. Allà ha funcionat. I l'altre dia un senyor de Palamós em deia: «Home, pensava que no tindreu temps de col·locar aquesta llei. Jo em vaig casar amb una anglesa» –potser deu ser pel tema del turis-

me– «me'n vaig anar a viure a Anglaterra i allà estava funcionant. Doncs, si allà funciona, aquí per què no?»

Doncs, aquí per què no? Aquí, per què una parella amb 2.000 euros, amb quatre fills, per què no pot entrar dintre d'aquest sistema, que li resultarà uns estalvis, que si ho comparem amb l'adquisició d'una «vivenda» pel sistema tradicional suposaria uns costos del 45,6 per cent de la seva capacitat, mentre que amb aquestes figures intermèdies, amb un 33 per cent farien.

Què ens aporten aquestes figures? Són diferents. Per un costat tenim la propietat temporal i, per l'altre costat, la propietat compartida. En la propietat temporal, perquè ens entenguem, compartim en el temps. Cada u és propietari, però jo ho seré durant un temps i quan acabi el meu temps –i ho seré exclusivament– vindrà el següent propietari. El temps que jo hi estigui, seria equivalent a un lloguer, però molt millor, perquè a mi no m'ha de venir ningú a dir què he de fer a casa meua, com he d'estar, inclús puc transmetre per aquest temps. Això seria una propietat temporal. Podem pactar el temps, però en cas que no es pacti, seria un mínim de sis anys i un màxim de noranta-nou, la qual cosa, amb uns diners molt més barats, ens permetria tenir aquest ús i gaudi completament com si fos l'únic propietari.

En la propietat compartida, seria al revés, seria a través de quotes. No seria en el temps, sinó que ho aniríem adquirint. Això facilita a la gent gran que té un pis que ho pugui compartir amb uns altres, i vam explicar tota una sèrie de supòsits que ho beneficiarien.

Aquesta llei es va posar en marxa a Habitatge. D'allí va passar a la Comissió de Codificació. Agraeixo especialment a la senyora Carmen Gete i al senyor Francisco de Echevarría, acompanyats per la senyora María José Urzaiz, que en aquest últim tram de legislatura volguessin venir a passar aquí els dematins, aquí al Parlament, per poder respondre els dubtes que teníem els grups parlamentaris, la qual cosa ha sigut un plaer, perquè sense matrícula ni res nosaltres podíem parlar amb ells del projecte que ens havien portat, i així es van facilitar moltíssim les transaccions.

Aquesta llei, que implica una mentalitat nova, serà bona si tothom veu que pot guanyar: si els promotors veuen que poden treure els pisos, si la gent que no té recursos hi pot accedir i si l'Administració pot aprofitar el sòl públic. I, per tant, això haurà de venir beneficiat des de la mateixa Administració, i això és un compromís, del qual segurament els meus companys en parlaran després, a través de mesures fiscals i de tot tipus.

També vam voler aplicar disposicions addicionals que garantissin als consumidors que, aquests consumidors, siguin qui siguin, vindrien protegits per la Llei de consum. Doncs, des d'aquesta òptica nosaltres abordem aquesta nova modalitat, que intenta donar una solució que fins ara no ha aconseguit ni la compravenda, ni el lloguer, ni l'usdefruit, ni el dret de superfície, malgrat que existeix; però a una persona que necessita accedir a un pis, no li diguis que té allí un terreny i que tindrà un dret de superfície per trenta anys; tu dóna-li el pis, dóna-li les claus, dóna-li la possibilitat que sigui amo d'aquest lloc, que pugui viure amb estabilitat, que pu-

gui pagar a la seva mida i que així pugui fugir dels mercats financers i d'aquesta capacitat d'endeutament que, per una altra banda, no tenim.

Només repetir-los que ha sigut un plaer, per mi, treballar amb vostès, per la seva expertesa; donar les gràcies al lletrat Pere Sol i a la gestora parlamentària, perquè sense tots vostès tot això no hauria estat possible. Estic encantada d'haver treballat amb tots vostès.

La presidenta

Passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per defensar les esmenes reservades. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Sí, efectivamente, abordamos la aprobación del Proyecto de ley de tenencias intermedias, teniendo en cuenta que es una ley, por la trascendencia jurídica que tiene, que hubiera merecido un estudio más pausado, más sosegado, yo creo que un mayor enriquecimiento del texto normativo, independientemente de que, efectivamente, nosotros, teniendo en cuenta que en la exposición de motivos las aspiraciones son bondadosas, son loables; en definitiva se trata, como bien dice la exposición de motivos, de facilitar el acceso a la propiedad, de conferir estabilidad en la adquisición de ese derecho real, evidentemente compartimos, no?, esa visión.

Lo que ocurre es que, como voy a defender en mi intervención, mantenemos seis enmiendas vivas porque creemos que las mismas, de ser aprobadas, enriquecerían sustancialmente el texto. Especialmente una, que es precisamente la que afecta al periodo transitorio que no hay, porque de entrada no sabíamos si íbamos a contar con ese respaldo, pero que nos lleva a sostener, como digo, una disposición transitoria que defiende un periodo de *vacatio legis* de seis meses, antes de la entrada en vigor de la norma; precisamente para intentar hacer pedagogía, para intentar de alguna forma explicar mejor un proyecto de ley que, como digo, teniendo en cuenta las condiciones del mismo, presenta, desde el punto de vista de la seguridad jurídica, e incluso del adecuado encaje constitucional, algunas dudas que voy a defender en mi intervención.

Como digo, la finalidad de la norma es fijar ese estatuto jurídico. Introduce, por tanto, estas dos formas de propiedad, la temporal y la compartida, que debo decir que hasta la fecha –hasta la fecha– no estaban reguladas expresamente –expresamente–, lo reitero, en el Código civil de Cataluña.

Y, claro, cuando estamos hablando de la propiedad temporal, que se configura, como se dice en el texto, como un derecho que otorga la plena propiedad a su titular por un tiempo determinado, aquí advertimos un primero y serio inconveniente con la regulación del derecho de propiedad contenida en el Código civil, concretamente en el artículo 348, y, a la vez, con la propia Constitución española, en su artículo 33. ¿Por qué? Porque la propiedad, tal y como se concibe en la propia

Constitución, en el propio Código civil, es un derecho ciudadano de carácter irrevocable y perpetuo. Y esta figura jurídica de la propiedad temporal no lo es.

Yo aquí además quiero hacer especial hincapié –de hecho Elena Ribera en su intervención ha citado al no sé si llamarle «ideólogo» del texto, pero el promotor del mismo, el catedrático Nasarre– que, precisamente en un trabajo publicado en el año 2013, dice textualmente lo siguiente –quiero leerlo, porque de alguna forma avala la tesis que ahora estoy defendiendo–, dice textualmente: «Estamos hablando de la propiedad compartida y de la propiedad temporal, que están basadas en el esquema inglés, y que parten de la necesidad del fraccionamiento de dominio en el tiempo y en su adquisición progresiva. Por ello, estas tenencias intermedias, entre el dominio y el alquiler, podrían plantear problemas con la configuración dogmática de la propiedad tradicional en nuestro sistema, principalmente con su perpetuidad y unidad, de acuerdo con el artículo 348 del Código Civil, y también debe analizarse su constitucionalidad conforme al artículo 33 de la Constitución española.» Lo dice en un trabajo publicado el señor Nasarre.

Por tanto, yo creo que defender esas dudas que estamos planteando sobre el adecuado encaje constitucional de la propiedad temporal –insisto, de la propiedad temporal– es lo que nos lleva, en última instancia, a defender nuestra posición de abstención a este proyecto de ley.

Porque, evidentemente, se trata de favorecer el acceso a la propiedad y, por tanto, no podemos lógicamente posicionarnos en contra de un texto que persigue esa facilitación; pero tenemos que trabajar con el adecuado rigor y, sobre todo, insisto, procurar una armonización del sistema legal, en este caso del derecho civil especial de Cataluña, que, como digo, está sometido a lo que dispone el artículo 149 de la Constitución. Y todos sabemos lo que dice ese artículo, porque ha salido mucho en los distintos debates que hemos mantenido en la Comisión de Justicia en relación con estas cuestiones. El artículo 149 de la Constitución establece que la competencia para la regulación de lo que son condiciones básicas que garanticen la igualdad de todos los españoles, en el ejercicio de los derechos y en el cumplimiento de los deberes constitucionales, lógicamente debe ser respectada.

Y entendemos que esta figura jurídica que en la exposición de motivos se dice que, bueno, que es posible en tanto en cuanto no es elemento de tipificación del dominio, sino que viene a materializar el contenido del poder jurídico, entendemos que eso es opinable, que es discutible. Y que yo creo que lo sensato hubiera sido, como digo, haber analizado con una mayor profundidad una cuestión que nosotros no queremos entorpecer, pero que luego sí que puede plantear, insisto, cuestiones de dudosa operatividad del texto, porque se pueden plantear cuestiones de constitucionalidad y se pueden plantear, por tanto, obstáculos que dificulten la aplicación del texto.

En cualquier caso, quiero también destacar, desde el punto de vista de la exposición que creo que merece

un proyecto de esta naturaleza, que no existe tradición social en relación a estas figuras, que además están caracterizadas por su intangibilidad, y eso es lo que nos preocupa, de cara a que puedan ser poco atractivas para los ciudadanos. Insisto, con esta precipitación, sin pedagogía, es difícil que este texto pueda tener el efecto deseado.

Por otra parte, durante el trabajo de ponencia, que ha durado lo que ha durado, por las consabidas urgencias de última hora, no se han disipado nuestras dudas sobre si coadyuvarán en la mejora del mercado inmobiliario, evitando lo fundamental, que es el excesivo endeudamiento de las familias. Eso sigue en el aire, y nosotros, lógicamente, vamos a seguir manifestando esas severas dudas.

Al mismo tiempo, las políticas que está desarrollando, en este caso, la Generalitat de Catalunya, en materia de vivienda, si me permiten la expresión coloquial, andan como pollo sin cabeza. Quiero decir que no hay coordinación, no hay coordinación entre los departamentos, en este caso el de territorio y el de justicia.

Y, por tanto, nos creemos, en este caso, que estas figuras jurídicas puedan de alguna forma responder más a una moda, copiada, traída –aquí se ha reconocido– del mundo anglosajón, que no por eso necesariamente han de funcionar. Yo creo que es importante un cambio cultural. Y eso no se consigue a golpe de decreto, en este caso, para ser más riguroso, a golpe de ley.

Por otra parte, reiteramos que hay confusión; que hay una confusión, desde el punto de vista técnico-jurídico, entre la adquisición gradual de la propiedad y el arrendamiento financiero de inmuebles. Es el conocido como plan *leasing*. Y no ha sido, por tanto, esa figura diseñada ni en la normativa ni en la jurisprudencia para favorecer el acceso a la vivienda, sino para desarrollar el ejercicio de una actividad mercantil que tiene un fin distinto, que es el ánimo de lucro y que es, por tanto, ajena a la necesidad social de vivienda habitual.

Por otro lado, la finalidad del consumidor y del ciudadano cuando adquiere una vivienda es alcanzar una estabilidad, en su ámbito personal, familiar, económico... Y esta es una realidad que yo no diría que es inamovible, pero casi lo es. Y, por tanto, esto hace albergar serias dudas sobre la operatividad de este texto legislativo.

Por ello, en esta tesitura, el Partido Popular solo puede respaldar aquellas normas que promuevan las condiciones necesarias para hacer efectivo el derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada, y este proyecto de ley, a nuestro juicio, no lo facilita. No podemos respaldarla, nos abstendremos, como he dicho anteriormente, a fin de cuentas, para no obstaculizar medidas concebidas que están destinadas a facilitar el acceso a la vivienda, pero mantendremos, como digo, estas enmiendas que creemos que enriquecen el texto, que lo mejoran y que además, ante la urgencia de la tramitación, yo creo que sería un buen detalle, en este caso, por el resto de grupos, dado que en buena medida han sido vistas con buenos ojos, que pudieran prosperar.

En cualquier caso, sí que queremos acabar nuestra intervención, en este caso la mía en representación del Partido Popular, poniendo de manifiesto que esta pauta desmerece el trabajo legislativo, y, sinceramente, no nos lo podemos permitir. Tenemos una responsabilidad muy elevada que exigiría que cuando se trata de legislar se haga sosegadamente, se haga estudiando a fondo todas las variables. En este caso no se ha dado, había otras finalidades políticas que aconsejaban sacar este texto de cualquier manera, así se ha hecho; nosotros no podemos votar en contra porque, insisto, la finalidad que persigue es loable, pero, en cualquier caso, ante las dudas que he manifestado, nuestro grupo parlamentario mantendrá ese posicionamiento de abstenernos en la votación final al conjunto del texto.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre grup va ser receptiu a aquest projecte, però no deixaré de dir que amb un cert escepticisme. Vull recordar que la presentació del tema va ser feta pel conseller de Territori i Sostenibilitat en el marc de les polítiques d'habitatge, després d'haver-ne parlat, precisament, amb una de les escadusseres reunions del Pacte nacional per a l'habitatge –saludem el senyor Carles Sala i el director de l'agència, ja que no tenim l'honor de comptar amb el conseller durant el dia d'avui. Per què? Perquè se'ns va presentar com un dels paradigmes o com una de les mesures que ajudarien realment a resoldre el problema de l'habitatge. Al llarg de les compareixences i de les explicacions que ens van donar en comissió, vàrem detectar que més aviat estàvem enfront d'una de les mesures que en el mercat immobiliari internacional i en els països anglosaxons s'utilitza per comercialitzar béns immobles.

I algú ens va fer notar..., fins i tot el mateix –en una anècdota que recordo molt bé– senyor Nasarre, quan explicava que en una conferència en què havia explicat aquest mètode d'accés a la propietat se li havia acostat al final un representant d'un grup de promotors immobiliaris vinculat a un banc per dir-li: «Escolti, això ens interessa molt.» I aquí ens va fer notar, i crec que també ho va comentar el senyor Pere Aragonès –si em permet utilitzar les seves paraules–, que corriem el risc que anéssim a crear un element d'encariment de l'habitatge, perquè ja se sap que com més petit és l'element que es ven, sigui en metres quadrats o sigui en contingut econòmic, en contingut útil, no necessàriament és estrictament proporcional al preu que resultaria d'aplicar una divisió o un percentatge sobre aquest preu.

I, a més, això ens va fer notar que en la pràctica, en el nostre país, aquesta figura, almenys d'entrada, seria utilitzada més per entitats grans tenedores d'immobles, és a dir, per promotores immobiliàries, per co-

mercialitzadores, per bancs, per entitats, en definitiva, que fan d'aquest àmbit un negoci, que no pas entre particulars; també es pot utilitzar. Per això la figura va en el Codi civil, i en això nosaltres no hi tenim res a dir, creiem que és correcte i que, efectivament, Catalunya disposa de les competències per poder-ho fer.

Perquè, senyor Santamaría..., que el Código civil es el Código civil español..., però el nostre sistema de fons en dret civil és *integral*; no és, el nostre dret, un dret supletori, complementari o substitutiu del que digui el Codi civil. Per tant, en aquest cas, tradició jurídica de dissociació de la propietat en domini útil, en domini directe, en domini temporal, en transmissió del dret via del fideïcomís, etcètera, hi és, amplíssima. Drets de superfície... Per tant, no hi ha problema de constitucionalitat.

I, si hi hagués algun problema d'incompatibilitat en el Codi civil, què hi farem? Una cosa és el Codi civil espanyol i l'altra és el dret civil català, ai las! I per a això no fa falta ni ser independent, ja ho podem tenir ara. I això, lluitarem per mantenir-ho.

Dit això, per què nosaltres hem mantingut esmenes? Bé, primer diem aquelles esmenes que s'hi han incorporat i que creiem que són positives. La senyora Elena Ribera en l'explicació s'ha equivocat un moment, perquè s'ha referit a la duració temporal, el mínim de la propietat temporal, parlant de sis anys, i, efectivament, amb una esmena que vam presentar el nostre ho vam allargar a deu. Per què? Perquè vam notar que era molt, molt, molt difícil veure quins eren els avantatges, la diferència entre un lloguer que, si s'apliquen les pròrrogues normalment previstes, pot arribar tranquil·lament a cinc anys i una cessió de dret temporal de propietat que fos de sis. Realment, amb els costos associats a la documentació del tema, a la seva instrumentalització, inscripció registral, impostos de transmissió, etcètera, no sortia a compte. I en aquest sentit, doncs, creiem que està bé que s'hagi introduït i acceptat aquesta esmena, i ens en felicitem, perquè tots hi vam estar d'acord.

També estem molt satisfets que, gràcies a l'aportació i a les reflexions, sàvies sempre, del senyor Pere Aragonès, s'hi introduís la «salvetat» que hi ha al final, en les disposicions addicionals, que és molt important preveure que en el tipus d'aplicació d'aquestes figures, quan hi hagi una relació, diríem, de desigualtat, és a dir, entre el que ven o el que adjudica aquest dret o el cedeix, que sigui un promotor o alguna de les entitats que estan subjectes habitualment a l'aplicació de relacions de dret de consum, com passa amb els crèdits hipotecaris, amb els bancaris, amb les vendes, diríem, a l'engròs, i un consumidor individual, s'hagin d'aplicar les mateixes garanties, les mateixes prevencions, els drets d'informació, el dret de preavis, etcètera, que fa pocs mesos introduïem en el Codi de consum de Catalunya, precisament en previsió que no hi hagin situacions de clàusules abusives, de desconeixement per part del consumidor adquirent d'habitatge, en aquest cas, de quines situacions se li poden produir, etcètera.

Per tant, jo crec que aquest és un dels temes que ens han portat a optar al final per votar globalment el pro-

jecte i no abstenir-nos, com potser hauríem fet per previsió que es poguessin produir situacions d'aquestes, de les quals no ens agradaria ser còmplices quan es produeixin, i més avui, quan anem a resoldre alguns dels aspectes de l'abús que hi ha hagut en el mercat hipotecari i el mercat immobiliari. Per tant, fins aquí bé.

Quines esmenes mantenim? Mantenim dues esmenes o tres, pràcticament, però dues que són iguals, que tant en un cas com en un altre a nosaltres ens preocupa que això en què s'insisteix tant, que durant la propietat temporal i durant la propietat compartida, mentre no acabis d'adquirir tota la quota, i sobretot en la temporal, el que té aquesta propietat temporal és propietari «a tuti pleni» i ha d'assumir-ho tot... És clar, davant de situacions o bé de responsabilitat civil objectiva procedent del mateix habitatge enfront de tercers, o bé en reparacions estructurals necessàries per causa de força major, per les que siguin, aquell a qui potser li està faltant un any per recuperar..., no «per recuperar», que està mal dit, no s'ha de dir «recuperar», sinó «per adquirir», eh?, per passar a ser propietari, esgotada la propietat temporal, no pugui participar en la distribució d'aquests costos o d'aquesta responsabilitat d'una forma, diríem, doncs, proporcional al dret expectant que té.

I, en canvi, en el sentit contrari, i per ser coherents, nosaltres també hem mantingut esmenes que diuen que si el propietari temporal o el propietari directe, útil, en aquell moment causa un dany dolós o culpós a la finca, n'hagi de respondre davant del propietari successiu o del propietari directe posterior. Perquè no té cap sentit que s'hagi d'estar en una situació expectant, en què un propietari que sap que té limitat temporalment o amb una quota determinada la seva propietat pugui fer danys a l'espera que arribi a un percentatge del 50 per cent, cosa que ens remet al dret urbanístic, al tema de les ruïnes, al tema dels danys..., ruïna econòmica, ruïna tècnica, etcètera, que malmeten el parc d'habitatge.

Bàsicament, aquestes són les esmenes que hem volgut mantenir. Nosaltres insistiríem molt, sobretot, als senyors i senyores diputats, en les relatives al repartiment proporcional de la responsabilitat civil i de la participació en la reparació de danys, diríem, de tipus ordinari, és a dir, no culpables ni dolosos.

I per la resta, doncs, esperem que aquesta figura es vagi implementant a poc a poc i que, sobretot, s'apliquin totes les garanties previstes en el Codi de consum i que la Secretaria d'Habitatge, doncs, apliqui, al govern corresponent, tots els elements d'informació, d'acompanyament als interessats, perquè això no s'acabi convertint en una forma de menystenir o d'encarir els drets dels adquirents d'aquests habitatges. Esperem, doncs, que a poc a poc això es vagi implementant, no com a solució global, senyors del Govern, no com a solució global als problemes d'accés a l'habitatge, però sí com una figura que pot acompanyar en determinades situacions, especialment, jo crec, en el tema de l'adquisició successiva. Aquesta sí que crec que és una bona idea, no?, aquesta possibilitat d'anar adquirint progressivament la propietat, prèviament pactats ja els terminis en què podràs anar adquirint quotes, que seria molt assimilable a allò que es feia quan els nostres

pares van comprar els pisos, que compraves pagant lletres durant trenta anys, però sabies que compraves el pis. Amb aquesta figura encara és més efectiva. La temporal, en tinc més dubtes.

Gràcies, senyora presidenta... Bé, vull donar les gràcies a tots els companys de la ponència, especialment a la relatora, la senyora Elena Ribera, perquè crec que s'ho mereix, perquè ha estat molt afectuosa, perquè fa uns grans esforços per convèncer-nos de les bondats dels projectes que vénen del Govern, però encara té un mèrit superior, que és receptiva als canvis que li proposem, i diu: «No, no, no, no us preocupeu, jo ho defensaré davant de qui correspongui.» El que passa és que, davant de les eminències que ens acompanyen, llavors torna i diu: «No, no, no, és que m'ho han fet veure de forma diferent.» Bé, és una dialèctica interessant, que tots n'aprenem, no?, i que no sé si al final ens donaran un *titulín*, eh?, que el puguem posar al despatx i dir: «No, vam ser ponents de totes aquestes lleis.» Però, bé, ho hem fet amb molt de gust. I gràcies a tots els altres membres de la ponència.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, secretari d'Habitatge, responsables de l'Agència Catalana de l'Habitatge i membres també de la Comissió de Codificació, que també ens acompanyeu avui aquí, avui fem el debat final d'un projecte de llei que tenia una motivació que era facilitar l'accés a l'habitatge. Abans s'ha parlat d'accés a la propietat, i crec que en un context de polítiques d'habitatge del que hauríem de parlar és d'accés a l'habitatge, de garantir el dret a l'habitatge, perquè la propietat és una manera, és una forma d'accedir a l'habitatge, però n'hi ha d'altres.

Tradicionalment, hem estat parlant en el nostre país que hi havia dues formes d'accedir a l'habitatge: una mitjançant el lloguer, l'altra mitjançant la propietat. I sabem que el cas peninsular, respecte a la resta d'Europa, sobretot comparat amb l'Europa central i del nord, està molt inclinat cap a la propietat i molt poc cap al lloguer. Per això es plantegen aquestes fórmules, les anomenades «tinences intermèdies», que estan a mig camí entre el lloguer i la propietat, perquè se'ns entengui –els membres de la Comissió de Codificació ens diran que és propietat amb tots els ets i els uts, no?–, però, en tot cas, són fórmules que el que volen és resoldre el principal problema que hi ha en l'accés a l'habitatge mitjançant la propietat, que són el que des d'un punt de vista de l'economia en diríem «les barres d'entrada», és a dir, el capital mínim per accedir a l'habitatge, els problemes de finançament, la manera com s'han comercialitzat els crèdits hipotecaris.

Per això es presenta una modificació del llibre cinquè del Codi civil. El llibre cinquè regula els drets reals,

que són els drets sobre les coses. I aquí hi ha el dret de propietat, el dret d'usdefruit, i es regulen aquestes dues noves figures, que són la propietat temporal i la propietat compartida, dues figures que estan presents en el dret anglosaxó i en altres drets continentals, singularment el cas d'Holanda, en què hi ha un altre tipus de mercat de l'habitatge, en què hi ha una altra tradició jurídica, en què hi ha també una altra propietat, una altra estructura de la propietat i del mercat immobiliari.

Per tant, si el que amb la votació d'avui –que serà bastant àmplia, i nosaltres votarem a favor del projecte de llei– creiem que hem resolt part molt important del problema de l'accés a l'habitatge al nostre país, ens equivoquem. Cal que, perquè aquestes figures siguin útils, vagin acompanyades en matèria de fiscalitat. Perquè, per exemple, és a dir, per què es van fer tantes hipoteques? Doncs, perquè hi havia la desgravació per hipoteca, l'IRPF, que no correspon a aquest Parlament, però calen mesures en matèria de fiscalitat. Cal tenir present la tradició jurídica del nostre país. I tenim un mercat immobiliari en què en aquests moments hi ha moltes propietats que estan infrautilitzades, i algunes de les quals sobraran. I és probable que en algun moment veiem com es tiren a terra edificis, perquè serà més car mantenir-los i no posar-los en el mercat de l'habitatge.

Estem, per tant, davant d'un canvi conceptual, i aquesta és potser la prevenció més gran que nosaltres hem tingut en aquest debat del projecte de llei. Perquè una propietat..., sobretot en l'àmbit de la propietat temporal. Imaginem-nos que qualsevol de vostès o de les persones que ens escolten compren un habitatge per un termini de vint anys. Ens remet, per la manera d'entendre-ho, a les coses que hauran de tenir en compte en aquella distinció que havien fet els economistes clàssics –i va bé recórrer-hi de tant en tant–; Karl Marx parlava de la diferència entre el valor de canvi i el valor d'ús. I, per tant, quan parlem d'una propietat temporal a vint anys, estarem donant molta preferència al valor d'ús i no tant al valor de canvi, perquè el valor de canvi seria si el poguessin vendre. Si venem una propietat, que ja només queden tres o quatre anys, evidentment el preu serà molt més petit. Per tant, la diferència aquesta... Per tant, Marx encara està viu, malgrat que a alguns els pesi, no?, com a mínim en l'anàlisi; en les receptes ja és una altra cosa, eh? Però hem de tenir present aquesta diferència entre valor de canvi i valor d'ús.

Per tant, en la propietat temporal té molta més importància el valor d'ús. Un aspecte important és que va vinculat al finançament; l'èxit d'aquesta figura va vinculat al finançament. Quina diferència hi hauria entre una compra d'una propietat temporal a vint anys i un lloguer a vint anys? Doncs, que pel fet que compris una propietat a vint anys tens un dret real que pot ser garantia d'un préstec. Per tant, la clau aquí és vinculat al finançament. Un lloguer no es pot hipotecar; el dret que et dona un contracte de lloguer no es pot hipotecar. El dret que et dona una compravenda d'una propietat, encara que sigui una propietat temporal durant vint anys, es pot hipotecar. Per això parlem de drets

reals i no del llibre sisè, d'obligacions i contractes, perquè el dret real és la garantia d'aquest préstec.

Per això nosaltres hem tingut una obsessió en tot aquest procediment, que ha estat la protecció dels consumidors. Estem intentant arreglar, arreglant –i ho veurem en el punt següent, en la ILP que es presenta–, els problemes derivats d'una mala comercialització de productes financers i una mala praxi en l'accés a l'habitatge mitjançant la compra de la propietat plena o indefinida, no? I, per tant, hauríem d'intentar, si regulem noves figures, doncs, no caure en els mateixos errors. I, per tant, és important protegir els consumidors. Per això hi ha una disposició addicional tercera, que s'ha incorporat, que creiem que és indicativa de tenir present el dret de consum, que a més s'ha innovat molt i aquest Parlament ho ha fet molt, innovar en aquest àmbit..., doncs, quan es facin els contractes a partir dels quals s'adquireix una propietat temporal o compartida, siguin no entre particulars, sinó entre un particular i una empresa, no? I, per tant, aquí ja s'aplica el dret de consum.

Pel que fa a la propietat temporal. Creiem que si pot tenir una utilitat àmplia serà per l'Administració pública, per gestionar el parc d'habitatges públic. I això ens ho recordaven alguns dels membres de la Comissió de Codificació que avui ens acompanyen. Perquè un dels problemes que ha tingut el parc d'habitatge públic és que hi ha hagut un gran esforç en adquisició de sòl..., molt venia pel desenvolupament de plans urbanístics, però hi ha hagut un esforç important, un cost d'oportunitat en sòl, un cost d'oportunitat pressupostari d'inversió, i, després, com que tenien aquests terminis de deu o de trenta anys, depenent de la legislació, aquell habitatge que era públic, que s'hi accedia en règim d'habitatge de protecció oficial, deixava de ser públic al cap d'un temps, i algú se'n beneficiava, no?, que era el qui li havia tocat accedir a l'habitatge.

Per tant, si aquesta propietat és temporal, és molt més fàcil, no?, és molt més fàcil gestionar-ho, i, per tant, evitar aquests problemes, des del punt de vista de l'Administració pública.

La propietat compartida. La propietat compartida consisteix que s'adquireix un tant per cent d'una propietat i per la resta es paga un cànon, es paga una renda, que a mesura que vagis tenint més tant per cent de la propietat la renda a pagar sigui menys. És a dir, tens la teva part, i sobre la resta que no és teva pagues un lloguer.

La propietat compartida o fórmules semblants a la propietat compartida existeixen en el Codi civil, i la comunitat ordinària indivisa és un exemple. El que passa és que la comunitat ordinària indivisa es deixa a voluntat de les parts. De fet, podrien haver-hi parts que, amb un contracte, podrien acabar regulant un tipus de relacions molt semblants a la propietat compartida. En tot cas, aquí, doncs, es remarca aquesta possibilitat, no?

Creiem que pot ser una solució pel que fa als problemes derivats de les execucions hipotecàries, sobretot quan moltes vegades el capital pendent de pagament, doncs, és petit, i a vegades s'ha amortitzat gran part del capital i dels interessos, i, per una quantitat molt

petita, s'ha acabat perdent l'habitatge, perquè moltes vegades es vehicula a través d'una dació en pagament, o, simplement, perquè se l'adjudica al banc en la subhasta. I, per tant, al final que la part pendent es pugui capitalitzar com una part de l'habitatge podria ser una solució, i que després això es pogués recuperar per part de la família afectada.

Uns dels altres elements que una mica són transversals en les dues figures, que nosaltres volem destacar. Són figures que són de dret civil; per tant, que regulen un acord entre particulars. Quan intervé, com hem dit abans, una empresa passen a ser relacions de consum. I també volem destacar que, si més enllà del dret civil el que volem és que això sigui una eina potent de política pública, s'ha d'acompanyar de mesures de fiscalitat, sobretot –i hi ha un catàleg al final de propostes en aquest àmbit–, i ha d'haver-hi una actitud molt més activa per part de l'Administració.

Per tant, creiem que és un bon instrument, un instrument més que tindrem a l'abast, evidentment, amb les prevencions; és un aspecte nou. El repte més important serà incorporar aquestes figures a la nostra cultura jurídica. I aquí caldrà fer una feina molt destacable.

Finalment, jo el que voldria fer, atès que els diputats que hem compartit aquesta ponència n'hem compartit moltes altres en matèria de dret civil, és agrair-los a tots la feina feta. Des d'Esquerra Republicana sempre diem que, quan estem aquí, fent de diputats o de regidors d'un ajuntament, no tenim càrrecs, sinó que tenim un encàrrec. I nosaltres teníem un encàrrec que era intentar, des de la Comissió de Justícia i Drets Humans, deixar les coses una mica millor del que les havien trobat. I crec que, en l'àmbit del dret civil, ho hem aconseguit, en part.

Per tant, a la diputada Ribera, al diputat Pedret, al diputat Santamaría, al diputat Milà i a la diputada De Rivera, agrair-los, doncs, l'aprenentatge conjunt que hem fet.

I també fer un agraïment especial als companys de viatge que he tingut per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta comissió: a en Marc Sanglas, que hem compartit, doncs, com a membre, la comissió, i a la Gemma Calvet, que ha estat una excel·lent presidenta de la Comissió de Justícia i Drets Humans, i que li vull agrair, doncs, la tasca realitzada i la feina conjunta que hem fet tots plegats en aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Conseller i consellera, diputades, diputades, bé, jo, en primer lloc, voldria començar, doncs, donant les gràcies a tots els diferents portaveus d'aquesta llei. Jo no sóc membre d'aques-

ta comissió, però el meu grup em va assignar aquesta tramitació. Per tant, agrair-los, a tots els portaveus, les seves aportacions, especialment a la diputada relatora, Elena Ribera, per la seva voluntat d'arribar a acords, la seva voluntat d'intentar trobar línies d'entendre el que és el diàleg, el pacte i el consens, i també, evidentment, al lletrat. I també voldria donar suport i reconèixer la feina feta per tots els compareixents i també per la nostra jurista, la Rita, que en aquest cas a mi em va ajudar molt a redactar totes les esmenes.

Anunciar el nostre vot favorable a aquest projecte de llei. Entenem que és un text que és molt millor que el que el Govern va presentar, fruit d'aquest debat i fruit d'aquestes aportacions. Entenem que és un concepte nou d'un accés a l'habitatge. I, per tant, caldrà fer molta pedagogia perquè aquestes dues figures, doncs, realment tinguin l'ús que realment tots busquem.

El nostre grup ja en el debat a la totalitat va votar en contra a les esmenes presentades pel Partit Popular i per Ciutadans, perquè entenem que era bo, doncs, fer aquest tràmit i era bo obrir aquest debat per intentar millorar el projecte de llei.

Les nostres esmenes varen tenir bàsicament tres objectius. Un primer, doncs, intentar garantir o millorar el que és la seguretat jurídica del text. Un segon que era intentar buscar eines que poguessin facilitar l'ús de les dues figures, perquè, òbviament, si estem fent una llei, és important treballar perquè aquesta llei tingui l'ús que realment li pertoca. I un tercer que, en aquest cas, doncs, també buscàvem millorar la protecció dels consumidors; que en aquest cas cal reconèixer l'aportació feta pel portaveu d'Esquerra Republicana amb una disposició adicional final –una d'elles–, doncs, que dona una gran..., molta més garantia jurídica als consumidors.

El nostre grup, amb aquestes esmenes que va presentar..., algunes han estat acceptades; altres, transaccionades, i altres el nostre grup també les ha retirat, perquè entenem que en el text ja quedaven prou clares algunes de les aportacions fetes.

Fruit d'aquestes esmenes acordades, transaccionades i també les que s'han incorporat de la resta de grups, entenem que la proposta que avui hi ha és molt millor que la que hi havia en el seu moment.

Voldria destacar que, en aquest cas, aquest projecte de llei, doncs, busca, bàsicament, dos grans objectius. Un primer és facilitar l'accés a l'habitatge, amb la creació de dues noves figures, com he dit abans: propietat temporal i propietat compartida. I el segon és també intentar, doncs, donar, possibilitar el que és..., limitar l'excés d'endeutament a les famílies, un dels elements que ha comportat aquesta crisi econòmica; dos elements clau, que són facilitar l'accés a l'habitatge i, per l'altre, buscar fórmules que no obliguin les famílies a intentar, doncs, anar a un excés d'endeutament.

Recordem que aquesta crisi econòmica ha posat de manifest dos elements: segurament que, fruit de la bonança econòmica i de la llibertat que hi havia per a l'accés a l'habitatge i per a les facilitats que moltes entitats donaven a l'endeutament, doncs, moltes famíli-

es s'han endeutat més del compte, i això ha provocat que ara, en aquesta crisi econòmica, els primers perjudicats hagin sigut moltes famílies que ara actualment estan veient com no poden accedir a l'habitatge, moltes que hi van accedir estan perdent l'habitatge i altres que en aquest moment podrien accedir-hi no poden accedir a l'endeutament.

Per tant, entenem que és una llei que dona resposta a aquests dos grans requisits. És veritat que, de les dues modalitats que contempla, nosaltres tenim més confiança en la propietat compartida. Entenem que, segurament, de la temporal ens caldrà fer molta més pedagogia. Entenem que la temporal està més destinada..., intentem que, en aquest cas, les mateixes administracions públiques hagin de fer un ús més partint d'aquesta fórmula. I entenem nosaltres que el que és la modalitat de propietat compartida pot tenir un major ús si realment aconseguim que les entitats financeres també hi entrin, en el que és intentar accedir-hi amb aquestes dues fórmules.

En el que fa referència a la modalitat de propietat temporal, és veritat que la referència a la durada mínima s'ha incrementat, de sis a deu anys, que és una aportació d'Iniciativa, i també que la màxima són noranta-nou anys. Per tant, entenem que aquí hi ha una modificació important, també fruit d'aquestes esmenes que el text ha incorporat.

Entenem que, d'alguna manera, el que fa és que, en el cas de la modalitat compartida, la quota mínima inicial es deixa a voluntat de les parts. Per tant, d'alguna manera, també, és una manera d'accedir a l'habitatge. I d'aquesta manera, doncs, la persona que vol accedir a l'habitatge, el que és l'accés al finançament exterior, extern, el pot, diguéssim, graduar en funció d'aquesta part que inicialment pactin les dues parts.

Finalment, el text incorpora tres disposicions addicionals, que per nosaltres són molt importants, que crec que són clau a l'hora d'intentar que aquestes dues noves fórmules d'accés a l'habitatge tinguin èxit. Una primera que fa referència a la col·laboració de les administracions; primer, per intentar, doncs, incentivar les entitats financeres i també els promotors a l'ús d'aquestes dues fórmules. Per tant, no n'hi ha prou de tenir la llei, sinó que també cal crear els mecanismes per intentar, doncs, donar a conèixer les dues fórmules i que les entitats financeres, sobretot, i els promotors se les facin seves perquè tinguin realment la repercussió que ha de tenir.

Una segona és amb relació a les mesures fiscals i normatives. És veritat que ha d'haver-hi incentius, incentius que facin possible que aquestes dues fórmules siguin també utilitzades finalment pels que volen adquirir els habitatges.

I una tercera, important, que fa referència a..., en relació amb el tema del consum. És evident que hi ha una referència claríssima, i en el cas de consum, doncs, sempre es prioritzarà el que és la part més dèbil. I, per tant, i això sí que era un tema important, aquesta aportació la va fer el Grup d'Esquerra Republicana, i, per tant, pensem que aquí sí que hi ha un ampli consens per intentar, doncs, també que en aquests casos

sempre, diguéssim, que actuï un promotor o un privat, doncs, en aquests casos, el tema de la protecció del consumidor sigui clara.

Per tant, el nostre grup entenem que, amb aquestes esmenes que s'han acceptat de diferents grups i transaccionades, millorem substancialment el text; el millorem substancialment. És veritat que ha anat molt ràpid. És veritat que la tramitació ha sigut molt i molt ràpida. Però, malgrat això, això no desvirtua que en general estiguem d'acord amb, finalment, el text que queda.

Per tant, donarem el suport del nostre grup a aquest text que finalment sortirà.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, consellera, diputats, diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller, consellers*, diputadas, diputados, autoridades que nos acompañan en la tribuna, en primer lugar, y para no quedarme sin tiempo, agradecer todo el esfuerzo que se ha realizado por parte, en primer lugar, de la ponente y, en segundo lugar, por parte del *departament*, y en especial de la doctora Carmen Gete-Alonso, y don José María Echevarría y María José Urzaiz. Además, agradecer la comprensión, el trabajo del letrado Pere Sol, la gestora Laia Grau y todos los compañeros de ponencia, señores Milà, Santamaría, Aragonès i Fernandez. Ha sido un verdadero placer trabajar en ese texto, que debo confesar que a nosotros nos ha costado entender, nos ha costado aceptar, pero decir que se ha puesto todo por parte de la ponente, como se ha dicho por parte de otros grupos, para que se aceptaran nuestras enmiendas, se aceptaran las enmiendas de todos, y que saliera un texto de contexto. Estas enmiendas han mejorado el texto, se ha conseguido que se garantizaran los derechos de los consumidores, lo que no aparecía en el texto del proyecto inicial, y de ahí nuestra enmienda a la totalidad, y entendemos que se dan las garantías precisas para la parte más débil, que al final son los consumidores.

Pero, dicho esto, debemos anunciar nuestro voto de abstención. ¿Y ello por qué? Pues porque, en primer lugar, albergamos serias dudas sobre su constitucionalidad por lo que respecta a la propiedad temporal. No así en la compartida. Creemos que se exceden las competencias sobre legislación en derecho civil que tiene este Parlament por lo que respecta a la propiedad temporal, no así a la compartida –repito. Además, creemos, y con todo el respeto para quienes creemos, que está de más –veo ahora en el público el señor Nasarre–, con todo el respeto por este trabajo que se ha hecho, pero decir que creemos que no logrará el objetivo... –¿no está? Bueno–, no logrará el objetivo principal declarado en esta ley, que es el acceso a la vivienda. ¿Por qué? Pues, por una razón muy simple y muy clara: porque no va acompañada de medidas fiscales y

económicas para hacerlo atractivo al ciudadano. Y la experiencia nos dice que las modificaciones, en el ámbito de la legislación civil, no sirven para alcanzar objetivos sociales si no van acompañados de medidas de carácter económico. Y esto ha ocurrido, y no me quiero extender, a nivel estatal con el estatuto del discapacitado, que se implementó, se creó la figura civil, pero luego no se pusieron las bonificaciones, las exenciones fiscales, y los ciudadanos que tenían derecho a acceder a este estatuto y a las ventajas que les ofrecía esta ley, no han accedido finalmente porque, verdaderamente, no se dan estas facilidades.

Y llegados a este punto solo queda preguntarse: si al ciudadano no le va a ayudar a acceder a la propiedad porque no es una fórmula fácil de entender, ni hay estas bonificaciones, como diría nuestro añorado diputado Cañas, *cui prodest?* Pues, bueno, nosotros lo mantuvimos en la defensa de la enmienda a la totalidad y lo seguimos manteniendo, vista y tramitada esta ley. Nosotros vemos que los únicos a los que beneficia claramente esta ley, que no quiere decir que por esto se tenga que rechazar, pero son los bancos y las cajas, para sacar el stock de viviendas que tienen sin desembolsar dinero ni preocuparse de la gestión de este parque de viviendas. Y ya está, o sea, es así, y es verdaderamente la única ventaja que le vemos a esta ley.

Luego vemos también, por otra parte, que es una ley que a nosotros nos parece innecesaria, porque las figuras que crea pueden ser establecidas mediante contratos. No en balde nuestro sistema de derechos reales es de *numerus apertus*. ¿Qué quiere decir? Pues, que además de los que establece la ley, se pueden configurar otros derechos reales, como ya he dicho, mediante contratos.

Y también se ha hablado aquí, y se ha dicho, que con esta ley se pretendía modificar la mentalidad de los catalanes en relación a la tenencia de bienes, asumiendo fórmulas distintas a la de la propiedad dominical. Bueno, pues éste es un objetivo, desde luego, legítimo pero, desde nuestro punto de vista, utópico. ¿Y ello por qué? Pues, por dos motivos. Primero, porque la propiedad dominical está fuertemente arraigada en los españoles en general y en los catalanes en particular. De hecho, a mediados del siglo XX se generalizó la propiedad dominical mediante el sistema de propiedad horizontal. Y es más, antes de esta generalización de la propiedad dominical, ésta ya estaba fuertemente arraigada entre los españoles. Y prueba de ello es que la Ley de la reforma agraria de 1932 fracasó porque querían la propiedad plena de sus tierras, y no con la temporalidad que se preveía en dicha ley y que también se prevé en ésta, también, noventa y nueve años. Y en segundo lugar, creemos que esta ley es utópica y que no conseguirá sus objetivos, pues, por el mero hecho de que se regulen estas fórmulas jurídicas, los ciudadanos no van a asumir si no hay un incentivo de carácter económico, o más concretamente fiscal.

Por tanto, y en resumen, como no le vemos una utilidad práctica definida, aunque no es perniciosa para los ciudadanos y, verdaderamente, están protegidos los intereses de los consumidores, porque se ha

hecho en el trámite de enmiendas, este grupo se abstendrá en la votación de esta ley.

Nada más, y muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP – Alternativa d'Esquerres davant el projecte de llei. Nosaltres ja vam avisar, d'alguna manera, que no podríem treballar aquesta llei, òbviament, per una saturació de projectes evident. Tot i així, vam demanar que es tingués d'alguna manera a bé incorporar les reflexions que fèiem quan parlàvem des d'aquest faristol sobre què enteníem que li faltava al projecte.

Vist el que ha quedat, entenem que podem votar a favor com una figura més regulada al codi civil, però res més. És a dir, entenem que es votarà a favor pel que suposa la propietat compartida; la propietat temporal és una figura que no trobem en absolut interessant; entenem que no aporta res al que ara mateix existeix. La compartida, sí, i el que ens ha sobtat més és que la compartida incorpori tot el que finalment pot arribar a ser un actiu i deixi bona part del model anglès, que vinculava, precisament, aquesta propietat compartida als habitatges que tenien les entitats que es destinen a lloguer social, o en tot cas, vinculava aquesta propietat compartida a les activitats, precisament..., a les activitats d'aquestes entitats socials que treballen per garantir l'accés a l'habitatge. És a dir, s'acabava copiant el model anglès en una de les parts, però no, finalment, en tot.

En tot cas, el Govern diu que aquest projecte de llei té tres finalitats. La primera s'ha dit, no?, que era facilitar l'accés a l'habitatge a famílies amb pocs recursos, etcètera, i incorpora aquesta figura, que podríem dir-ne lateral, en cap cas estructural, sobre el problema de l'habitatge. És obvi que el segon objectiu és seguir, de manera més explícita o menys..., és oferir alternatives per a dinamitzar el parc d'estoc d'habitatges que ara mateix estan buits i que estan en desús; i el tercer objectiu era oferir eines als impagaments hipotecaris.

Aquí es rescatava Marx per a parlar del valor d'ús i de canvi, segurament també, però segurament també hem de rescatar Engels quan parla de l'habitatge, i quan diu com resol la burgesia els problemes d'habitatge. Doncs, veiem que la burgesia resol els problemes d'habitatge generant un nou nínxol de negoci a les entitats financeres, que és aquesta cirereta de la propietat compartida, que fins i tot diem que no ens sembla malament com una figura lateral de propietat però que, en cap cas, va al moll de l'os del problema. Per què? Perquè queda fora, regulada, l'essència de les figures sobre els habitatges, que és el lloguer, i que ara mateix impregna la realitat de gairebé tots els habitatges de les classes populars que, recordem-ho, no compren habitatge perquè no poden pagar, segurament,

tampoc una hipoteca de 40.000 euros, eh? No una de 120.000, i tampoc una de 40.000.

En tot cas, nosaltres, quan fèiem aquesta primera exposició, dèiem que enteníem que la solució de l'habitatge passava per posar com a parc de lloguer social, és a dir, fer passar els habitatges buits, que estan xifrats al voltant d'un milió, a un parc de lloguer social. A més a més, enteníem que la Sareb tenia una doble obligació respecte al rescat que hem pagat d'ells, i que havien de destinar aquests habitatges a un lloguer no més car de cent cinquanta euros al mes, entenent que aquests habitatges buits han d'anar a parar a les persones que més ho necessiten. A més a més, enteníem que Catalunya disposava d'una bona figura, una figura que havia regulat el Govern tripartit, que era l'expropiació d'usdefruit per infrautilització de l'habitatge, que aquesta era una figura que, al nostre parer, resolvia aquesta qüestió fonamental, que és que hi ha molts habitatges buits i que aquests habitatges buits que estan ara mateix en desús han de fer una funció social, i la funció social és, òbviament, integrar un parc d'habitatges públic de lloguer.

Finalment, enteníem que la solució passava per aquestes dues coses, no? Perquè aquest habitatge que no té sortida, òbviament, sigui, formi part d'un parc d'habitatges de lloguer; passava pel fet que s'ha d'obligar els bancs que contribueixin socialment a paliar el problema de l'habitatge, que sí que és cert que es pot ajudar les famílies amb menys recursos generant una nova figura sobre la propietat, però que també és cert que es pot ajudar les famílies amb menys recursos dotant-se de més fons d'ajuts al lloguer; i que és obvi que s'ha de fer una reflexió sobre el lloguer de l'habitatge, perquè és, bàsicament, la figura que ara mateix és majoritària respecte a la possessió, o en tot cas, a l'habitatge de les «vivendes».

Nosaltres, com dèiem, ja vam advertir que no podríem treballar aquesta llei. No per això entenem que era una llei poc important. Sí que ens hauria agradat, òbviament, que haguessin anat a tocar qüestions més estructurals d'habitatge. Igualment hi votarem a favor perquè entenem que genera noves figures que no són en cap cas perjudicials. Ara, sí, entenem que la reflexió sobre l'habitatge és molt més profunda que generar una «minifigura», per dir-ho d'alguna manera, com és la propietat compartida, i que, com hem dit sempre, solucionar els problemes d'habitatge, fer que l'habitatge sigui un dret real, passa per tocar privilegis, i tard o d'hora el Govern que sigui ho haurà de fer.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Per donar els arguments del meu vot favorable en aquest projecte. Primer, perquè sí que s'ajusta a la legalitat, al nostre Codi civil. Em sembla que aquest és un element, i que s'ha estat curós amb què incorpora i què no incorpora. Precisament, no incorpora figures, senyora Carme de

Rivera, impositives de desgravació fiscal, perquè no és competència de Catalunya en aquest moment i, per tant, no pot fer-ho, però en canvi sí que orienta cap a fórmules de minimització de les taxes municipals, per exemple, en una part.

Però, per altre costat, és veritat que es regulen figures regulatòries de l'accés a la propietat per a rendes mitjanes i baixes, de propietat temporal i propietat compartida, que pot ser una fórmula més d'accés a l'habitatge. Vostès han incorporat, senyors diputats que hi han treballat, més garanties per als consumidors. Jo l'únic risc que veig aquí, i el temps ho dirà, és que això mobilitzi un mercat immobilitzat i que vagi en detriment del necessari increment, que això ho deia ara la portaveu de les CUP, l'increment de l'habitatge de lloguer social. Aquest és l'únic risc que pot suposar que hi hagi una part de l'immobilitzat que prefereixin posar al mercat inicialment, si és possible, si és que hi ha hàbit, si hi haurà hàbit suficient a la nostra cultura, especialment, de propietat temporal o compartida.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Agrair-los a tots els portaveus les seves aportacions, que van en aquesta línia de buscar el millor text possible. Amb relació a les esmenes que han quedat vives, i que el senyor Sergio Santamaría ens comentava, només dir-li, per a la seva tranquil·litat, que aquest, encara que ha sigut un tràmit ràpid aquí, en el Parlament, que hem comptat amb l'ajuda inapreciable dels experts de la Comissió de Codificació. Això ha comportat vint-i-tres sessions de la secció de drets reals, on estan les eminències més grans del nostre país en tema de drets reals, i que alguna cosa saben quan han arribat a les càtedres i a la cúpula de les institucions. Més de dos anys de tramitació, coordinadament, entre el Departament d'Habitatge, que ja en el 2012, quan ja tenien la idea molt clara, la passa a Justícia, perquè Justícia, a través d'aquesta comissió de codificació, la pugui introduir en el Codi civil. Per tant, de precipitació, res. La certesa més absoluta que estem dintre de les nostres competències, la qual cosa ens porta, amb tota la tranquil·litat del món, a fer un informe sobre la competència que ens empara per poder regular aquesta matèria i compartir-la amb el Ministeri de la Vivienda, amb Fomento, a Madrid, i amb el Ministeri de Justícia; i se'ls envia l'informe perquè estiguin completament tranquils, com ens consta, que és el mateix informe que tenen els grups del Partit Popular i de Ciutadans, perquè se'ls ha subministrat des del mateix departament i contrastat des del ministeri, també, de Madrid.

I és tan bo el projecte que presentem, que a Madrid els agrada molt, i diu: «Ei, compro» –si es pogués dir, no? I nosaltres diem: «Molt bé, doncs, nosaltres estem molt contents de tirar-ho cap endavant des d'aquí;

la idea ha sortit des d'aquí, i, en tot cas, si hi ha algun defecte de tramitació o alguna cosa que es pugui anar modulant amb la pràctica ja s'anirà fent, i quan Madrid vingui amb les seves competències a regular, doncs, benvinguts.» Perquè el que suma no resta, i això és un principi matemàtic que no admet prova amb contrari. Tot el que ens ajude a avançar és bo, i tot el que suma és bo.

I quan és bo? Doncs, és bo quan suma per a tothom. A més, és intel·ligent. Quan fa aflorar bosses, estocs de «vivendes» que estan allà, que no les utilitza ningú. Quan persones que no poden accedir als lloguers, perquè el seu nivell de renda està per sobre, quan no poden venir subvencionades poden accedir a uns crèdits més petits, perquè la part que compren és més petita perquè és una quota més petita; quan això facilita també al propietari formal que pugui posar en venda i pugui adquirir uns diners, també. Quan tothom hi guanya és que la cosa és bona. I això és el que es planteja amb aquest projecte.

Respecte de les esmenes d'Iniciativa, dir-li que té raó el senyor Milà, que no eren sis anys, sinó deu, que vam transigir, i que ha sigut un *lapsus mentis*. (*Veus de fons*.) Transaccionat... –transaccionat–, exactament. Que per això estan els bons companys, perquè entre tots arribem a les millors solucions, inclús quan hi han errors o lapsus.

Que únicament serà una bona llei si és útil. Per tant, la *vacatio legis* és que ens sobra, perquè si és bona, perquè hem d'esperar? Doncs, posem-ho en marxa. Si ho facilitem, com ho ha facilitat, també, i agrair-li-ho especialment al senyor Juli Fernández, perquè és veritat que s'ha incorporat per primera vegada en aquests treballs de la Comissió de Justícia, però que ha facilitat moltíssim les coses amb les seves aportacions i amb la seva voluntat, que segur que seguint la tradició del senyor Ferran Pedret, que caracteritza amb aquest ànim de voler avançar i de fer avançar les coses a través de les aportacions en positiu.

Agrair-los a tots, en definitiva, també al Partit Popular i a Ciutadans, perquè malgrat que van presentar una esmena a la totalitat, van voler transaccionar, van voler escoltar les reflexions que es van fer des de la comissió, des dels catedràtics que ens van acompanyar i, en definitiva, també ens van ajudar a millorar.

Estem satisfets perquè les mesures fiscals vindran acompanyant, com no pot ser d'una altra manera, quan toqui i per qui toqui, el que ha de ser una eina útil. I en aquest sentit es van incorporar les disposicions addicionals en aquest projecte, que no només utilitzen la fórmula perquè les entitats de crèdit hagin de negociar perquè els habitatges en procés d'execució hipotecària es puguin transformar en propietat compartida, de tal manera que així no m'hauria hagut de trobar, com m'he trobat en molts casos, amb persones que no poden pagar la hipoteca, que ja n'han pagat una part molt gran, que es veuen desnonats del seu propi pis, no haurien de marxar d'aquest pis. O sia, aquesta part que ja han pagat actuaria a favor seu, no tenen perquè passar a un lloguer social. Ja han pagat una part, no tenen per

què perdre això. Doncs això ho facilita aquest projecte. I això no és bo, això és boníssim.

A la senyora Isabel Vallet dir-li que això no entra en detriment dels lloguers socials, perquè estem parlant d'un altre perfil. Per tant, tot el que suma no resta. Els lloguers protegits han de ser-hi, els lloguers socials, també, per a aquesta franja de població que no arriba. Estem parlant d'aquestes persones que no poden accedir a un crèdit de les entitats financeres, però que sí que poden anar pagant una petita quantitat per la qual tenen dret a ser propietaris, a tenir un accés a la «vi-venda» i a tenir també una estabilitat en la mateixa.

En definitiva, si en uns altres països ha funcionat, si no han patit la crisi com l'hem patida nosaltres, potser perquè estaven més avançats en aquest ús. Ho hauríem pogut fer a través d'unes altres figures del dret català, però no sé què passa, potser és que parlar de censos, o parlar..., ens feia una mica d'ahèrgia, i ens agraden més les coses fresques i noves.

Doncs, fresc i nou és aquest projecte que ve d'aquest Parlament, que té tota la competència per fer-ho i té els millors professionals i els millors diputats per tirar-ho cap endavant.

I moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.) Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta. Por alusiones del señor Salvador Milà.

La presidenta

Té un minut.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias. Señor Milà, esa falsa dicotomía que usted ha planteado entre el Código civil común o español y el Código civil catalán ser olvidada de la Constitución española, que se aplica, y que se aplicará con todas las consecuencias. También cuando pueda haber un conflicto jurídico de esta naturaleza. O sea que no presente como conflicto lo que no lo es. Conviven armoniosamente. Y la Constitución, usted que sabe de leyes y que está en la cúspide de la jerarquía normativa, se aplica, como digo, y se aplicará siempre con todas las consecuencias. Y es un aviso a navegantes.

(Remor de veus. Alguns aplaudiments. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Honorable senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Sí. Senyor Santamaría, m'espanta vostè...

La presidenta

Tan bé que anàvem fins ara.

Salvador Milà i Solsona

Sí, tan bé... M'espanta vostè, que aprofiti...

La presidenta

Té un minut.

Salvador Milà i Solsona

Sí, que aprofiti aquesta modesta llei del Codi civil per parlar-nos de la Constitució com quelcom que ens caurà a sobre amb totes les seves conseqüències.

En què està pensant vostè? Jo havia entès... Jo vaig votar la Constitució, sap? I jo vaig entendre que era un instrument perquè els diferents pobles d'aquest estat ens poguéssim desenvolupar harmoniosament i es respectessin els nostres drets.

Per tant, si no m'he referit al tema de la Constitució és perquè tinc l'absoluta seguretat que en el desenvolupament del nostre dret civil –i fa trenta-cinc anys que ho fem–, la Constitució és una de les poques coses que no ens ho ha obstaculitzat. Esperem que no passi ara.

I, per descomptat, estigui tranquil: caigui o no caigui la Constitució sobre nosaltres, aquest país continuarà endavant.

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquest projecte de llei.

En primer lloc, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Esmenes..., no, perdó, del Grup Parlamentari del Partit Popular. Esmenes número 5, 24, 28, 43, 44 i 83.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 18 vots a favor, 86 en contra i 21 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa; esmenes número 10, lletres c i d, esmena 26, pel que fa a la supressió, 61, lletra e, i 63.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 70 en contra i 24 abstencions.

I votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 25 abstencions.

Proposició de llei

de mesures urgents per a fer front a l'emergència habitacional i a la pobresa energètica (tram. 202-00062/10)

Passem ara al debat i votació del Dictamen de la Comissió de Territori i Sostenibilitat sobre la Proposició de llei de mesures urgents per a fer front a l'emergència habitacional i a la pobresa energètica.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 112.1 del Reglament, tenen la paraula els membres de la comissió promotora.

(Pausa.)

En primer lloc, té la paraula la senyora Maria Campuzano per un temps de cinc minuts.

**La representant de la comissió promotora
Maria Campuzano Guerra**

Bona tarda, diputades, i molt bona tarda especialment als milers de persones que avui, il·lusionades i esperançades, estan seguint la votació que tindrà lloc aquí, en el Parlament de Catalunya; especialment a aquelles famílies que han passat i han patit el tortuós procés d'un desnonament o d'un tall de subministrament, perquè, de fet, sense elles nosaltres no seríem aquí.

Moltíssima gent seguirà aquesta sessió del Parlament, perquè s'ocupa de votar la ILP de mesures urgents contra la pobresa energètica i l'emergència habitacional que hem impulsat l'Observatori DESC, l'Aliança contra la Pobresa Energètica i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

La història ens ha ensenyat que els drets civils, els drets del sufragi de les dones, els drets de les treballadores han estat conquerits per la ciutadania organitzada, conscient de la seva capacitat de transformar la realitat.

Nosaltres, les desnonades, les que hem patit talls de subministrament, hem après de les que ens han precedit, hem pres el seu relleu, i avui, aquí, estem fent història: un pas gegant en la conquesta del dret a l'habitatge. Quan Rosa Parks, el 1955, va desobeir una llei injusta i va decidir no cedir el seu seient a un home blanc, no sabia que aquesta seria l'espurna en la lluita per a la conquesta dels drets civils. El 2010, la PAH va desobeir una llei injusta i juntes vam aturar el primer desnonament. I aquesta va ser l'espurna perquè milers de veïnes repetissin aquest gest de solidaritat i de desobediència col·lectiva que ens ha portat avui fins aquí.

La PAH va néixer fa sis anys i va fer els seus primers passos aquí a Barcelona, i a dia d'avui hi ha més de dues-centes PAH a tot l'Estat i més de setanta estan a Catalunya. En aquests sis anys hem demostrat que es pot acabar amb la vulneració dels drets, i avui estem vivint una jornada històrica en la defensa i en la conquesta dels drets més fonamentals, dels drets més fonamentals per a les persones, aquests drets que hem vist recollits en tractats internacionals, en constitucions, ens lleis, però que després no es compleixen, perquè la història dels drets humans i socials ha estat, d'una banda, un llistat interminable d'incompliments i de greuges, però, sobretot, una línia del temps feta de

la lluita aferrissada i la conquesta de la dignitat de la vida de les persones.

La PAH va néixer amb l'objectiu de desobeir lleis injustes i canviar-les i de protegir el dret a l'habitatge, un dret a l'habitatge que no es pot entendre només com a quatre parets, sinó que ha d'incloure també l'accés als subministraments bàsics. I aquesta ha estat la tasca de l'aliança contra la pobresa energètica, situar l'accés als subministraments bàsics com a drets, exigir a l'Administració i als governs que garanteixin el seu accés, i també assenyalar i responsabilitzar les empreses subministradores, perquè també tenen responsabilitat en la garantia d'accés a aquests subministraments bàsics.

Avui, per primer cop, després de moltes petites i grans victòries, però també de cops molt durs, com va ser la ILP estatal, que va ser bloquejada al Congrés dels Diputats el 2013, precisament aquí on va néixer la PAH, a Barcelona, aconseguim fer realitat aquest desig, aquesta fita que és imprescindible. Centenars de PAH de tot l'Estat, centenars de milers de persones estan seguint avui aquesta jornada, perquè fa molt de temps que estem esperant moments com aquests, dies en què després de molt empènyer, el curs de la història canvia i, per fi, es posa de cara de les persones de peu, de la gent del carrer.

Durant anys hem vist com es deixava que les lògiques del mercat s'ocupessin de gestionar i proveir necessitats bàsiques, mentre els drets fonamentals quedaven en un segon terme. El resultat ha estat que aquest model ha deixat famílies sobreendeutades, a passar misèria per accedir a un dret tan bàsic com és l'habitatge i a privar a persones d'aigua, de llum i de gas només pel fet de no poder pagar-les, i correm el risc que passi el mateix amb l'educació o amb la sanitat. I és que no podem oblidar que del que estem parlant és de drets, i no de privilegis, i que no té cap sentit que si no tens diners no puguis tenir accés a uns drets que són imprescindibles per a una existència digna.

En els últims set anys hem escoltat com l'única manera per sortir de la crisi era rescatar els bancs; els hem rescatat i a sobre no els hem exigut cap tipus de retorn social. Hem vist massa governs doblegats davant dels interessos d'unes empreses subministradores que gestionen uns serveis bàsics i en fan negoci, i, en lloc d'exigir-los responsabilitats, els paguem amb fons públics els seus beneficis.

Des del principi hem denunciat aquestes polítiques de transferència de recursos públics a entitats financeres, empreses subministradores, i hem dit que per sortir de la crisi el que hem de fer és rescatar les persones. I no només ho hem dit, sinó que hem fet i hem actuat i ens hem organitzat per fer-ho: hem aturat desnonaments, hem real·lotjat famílies que estaven abandonades per l'Administració, hem parat talls de subministrament, hem creat xarxes de suport mutu, hem aixecat persones que estaven enfonsades, hem autotutelat els nostres drets davant una desprotecció escandalosa, hem demostrat que a qui hem de rescatar és a les persones, hem conquerit els nostres drets, hem desobeït lleis injustes, i avui estem aquí per canviar-les.

Gràcies.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Carlos Macías.

El representant de la comissió promotora Carlos Macías Caparrós

La veritat és que no havia de començar així, però us he de traslladar el malestar..., i estem estranyades i sorpreses que quan la veu del carrer entra al Parlament el Parlament es buidi. *(Aplaudiments.)*

Quan vam sortir a les places...

La presidenta

No, no, un moment –un moment–, senyor Macías. El Parlament no es buida... *(Veus de fons.)* No... Senyor diputat, senyora diputada... Senyor diputat! Senyor Millo, si us plau... El Parlament no està buit. Els diputats i diputades estan al Parlament, estan als seus despatxos, estan rebent gent, estan treballant i els escolten. Per tant, senyor Carlos Macías... *(Veus de fons.)* Senyor Millo... Senyor Millo, no té l'ús de la paraula, no el té. *(Veus de fons.)* No, però..., vostè ho està repetint massa vegades.

Senyor Macías, continui.

Carlos Macías Caparrós

Molt bé. Quan vam sortir a les places el 15 de maig de 2011, ja ho vam dir: «No som mercaderia en mans de polítics i banquers.» Ens preguntàvem per què serveixen els governs que no defensen la gent, ens preguntàvem per què ens serveixen, a la ciutadania, els parlaments que gesticulen, que fan càlculs partidistes i que es barallen però que no defensen els drets fonamentals. Quan dèiem «democràcia real» parlàvem del que està passant avui, de canvis legislatius impulsats des del carrer que garanteixen els drets de totes.

Davant la inacció dels governs, hem hagut de desobeir lleis injustes per autotutelar els nostres drets. No ha estat una elecció, ha estat una obligació ètica i solidària, obligació que tenen els governs i els parlaments. I continuarem fent pressió i fent política fora de les institucions.

Creiem que avui és un dia important per reflexionar què vol dir «fer política», i creiem que és important fer-ho al Parlament de Catalunya. Volem que es posi en valor la política que es fa des de fora de les institucions, en molts espais, com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, l'Aliança contra la Pobresa Energètica i molts altres, perquè es tracta de política en majúscules, una política imprescindible que ha de continuar succeint, i ens hem de sentir orgullosos que aquesta existeixi.

Avui el Parlament fa un reconeixement explícit a la política del sentit comú. Però no volem que es quedi en una anècdota. Volem que s'aprovi la ILP de l'educació, la ILP de la renda garantida i tantes ILP que vindran a defensar els drets de la gent.

Ens ha costat molts esforços arribar fins aquí, hem hagut d'empènyer molt, perquè sabem que els nostres

drets no es negocien, però no ha estat fàcil. Però sempre hem tingut el suport de la societat, i avui ho hem d'agrair, perquè ha estat un suport imprescindible per arribar fins aquí.

Quan vam iniciar la ILP vam demanar a les diputades estar a l'alçada de les circumstàncies, us vam exigir fer una llei en quinze dies. I aquí estem avui, i això ho hem d'agrair, i n'hi ha pocs precedents.

Però volem fer un reconeixement a totes, als milers de persones que han estat a l'alçada de les circumstàncies ahir i avui, a les que han lluitat incansablement durant anys per poder arribar fins aquí, als milers de famílies i de persones que han patit talls de subministrament i desnonaments i que han estat a l'alçada de les circumstàncies lluitant pels drets de totes.

Aquesta és una victòria col·lectiva, i ningú més que la gent se n'hauria d'apropiar. Les mesures de la ILP són mesures del sentit comú del carrer: posar fi als deutes de per vida, acabar amb els desnonaments, els talls de subministrament, que els pisos buits compleixin la seva funció social i garantir el reallotjament per a totes les persones que ho necessiten.

Ara, senyores diputades, toca estar a l'alçada a l'hora de desplegar i d'aplicar aquesta llei amb rigor i diligència, perquè aquesta llei canviarà la vida quotidiana de les persones més afectades per aquesta mal anomenada «crisi».

Quan vam començar el nostre camí somiàvem a deixar enrere la bombolla immobiliària i l'estafa hipotecària, per començar a caminar cap al dret a l'habitatge. No pensàvem que arribaríem tan lluny en la conquesta dels nostres drets i en l'avenç democràtic; segurament les sufragistes, quan van començar a lluitar per conquerir el dret a vot de les dones, tampoc s'ho imaginaven.

És un primer pas molt important. Arriba tard, no ens enganyem, però ha arribat. I ara hem de seguir avançant plegades per construir un model d'habitatge, un model del dret a l'habitatge integral, i hem de posar l'existència digna de les persones, els seus drets, a l'escala més important de les coses que cal protegir. Avui no només és el principi de la recuperació del dret a l'habitatge, sinó dels nostres drets, del dret a una sanitat universal i gratuïta, a una educació pública i de qualitat, als drets laborals, als drets dels migrants i a un llarg etcètera de drets.

Avui ens omple un sentiment de victòria col·lectiva, basada en conceptes com el suport mutu, la solidaritat o la cooperació. Avui hem demostrat que la ciutadania organitzada és imparabile i que quan el Parlament de Catalunya acompanya la iniciativa ciutadana tenim una imatge que no té preu. Hem arribat fins aquí gràcies als milers de persones incansables, anònimes, que cada dia han estat lluitant per conquerir el dret a l'habitatge. Moltes ens van precedir; ara és el nostre moment, el de totes, però som conscients que moltes altres vindran. Som les que aturem els desnonaments i volem un habitatge digne, som les que tanquem els CIE, les que defensem una sanitat i una educació pública, les que no acceptem les mordasses, som les que

no tenim por, perquè sabem i hem après que, juntes, sí que es pot.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

Tot seguit, i d'acord amb el Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'honorable senyor Salvador Milà, que en fou designat ponent relator.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, persones que ens acompanyen, bé, el compromís va ser que en aquesta ponència tots havíem sigut relators, tots els grups parlamentaris, i sobretot els companys de la plataforma que l'ha promogut, i que, per tant, aquí no ha d'haver-hi cap altre protagonisme que el de la gent que ho ha fet possible.

Només dir, per tant, que s'ha complert un compromís que era molt difícil d'assolir, que és que, efectivament, en quinze dies hem tramitat aquesta llei i que això ha estat possible perquè tots, eh?, especialment el grup promotor de la iniciativa, però també tots els grups parlamentaris, els Serveis Jurídics de la casa, tothom hi ha posat el que s'hi havia de posar.

És a dir, només vull dir com a relator: hem fet un treball seriós; malgrat que han estat quinze dies, tots hem fet el possible perquè aquesta llei tingui continuïtat, de veritat sigui factible, es pugui aplicar d'una forma correcta i doni resposta a les inquietuds de tots els ciutadans i ciutadanes.

Res més. Jo crec que ara és important que tots els grups ens pronunciem des de la nostra perspectiva política i que fem aquest reconeixement a la tasca que mai s'havia produït, com efectivament s'ha indicat anteriorment, que en quinze dies, gràcies a l'empenta de milers i milers de ciutadans –exactament 240.000, però segurament que molts més centenars de milers–, hem fet possible que el que era una reclamació del carrer avui sigui una realitat jurídica.

La presidenta

A continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les seves esmenes reservades. En primer lloc té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Veig que el temps corre, presidenta... *(L'oradorriu. Pausa.)* Gràcies, senyora presidenta. Abans de tot, doncs, agrair la intervenció del Carlos Macías i de la Maria Campuzano, no només la intervenció, sinó tot el treball que han anat fent durant aquests quinze dies. Ha estat un treball intens; jo crec que és la primera vegada que en quinze dies

hem pogut fer una proposició de llei en aquest sentit, i ho hem fet conjuntament, perquè és una proposició de llei que ha canviat força des del primer redactat fins ara, per la qual cosa això vol dir que hi ha hagut una tasca d'activitat entre el Parlament de Catalunya i la societat civil, i jo crec que això és quelcom positiu. Per tant, agrair a la comissió promotora, doncs, tota la tasca que ha fet.

També, com és normal, doncs, donar les gràcies als diputats, als companys i les companyes que han estat amb nosaltres en aquesta llei: el Roger Torrent, el Jordi Terrades, el Salvador Milà, el Matías Alonso, la Isabel Vallet, la Marina Geli, que intervé, eh?, en tots els debats, i la Meritxell Roigé; i, per tant, ha estat un plaer. I, com és el darrer Ple de la legislatura, també als meus companys de les comissions de Benestar Social, que hem compartit durant aquests tres anys, doncs, tota la activitat, una activitat que jo crec que és intensa, de la política social –aquells a qui ens apassiona la política social sobretot la considerem intensa.

A mi m'agradaria abans de tot donar les gràcies a les entitats socials. Jo crec que és important. El Carlos Macías ho deia, i jo crec que és un tema força important; però no només per la tasca que hem fet avui, sinó perquè després de veure l'activitat del Govern durant aquests tres anys, ha estat gràcies a les entitats socials que s'ha fet política social. Perquè, si ho recordem –tots aquells que fem debats parlamentaris en l'àmbit social, si ho recordem–, tots els debats o totes les polítiques socials més importants que ha fet el Govern aquests tres anys, totes han tingut la gènesi, l'inici en les entitats socials.

Si avui en dia estem parlant de l'augment de beques menjador és perquè la societat civil, les entitats van posar sobre l'avís la importància de l'augment de beques menjador. Si avui parlem, per exemple, de la renda garantida, que malauradament no podrà veure la llum la seva reforma, és perquè les entitats socials ho han portat al Parlament, no pas pel Govern o pel pacte de Convergència i Unió - Esquerra Republicana. I si avui parlem, senyor conseller, per exemple de la pobresa energètica o parlem del problema habitacional és perquè les entitats socials ho heu portat. Per tant, gràcies per això.

Perquè, si mirem quina és l'activitat del Govern, i ja els ho deia, és una activitat bastant minsca. I vostès han dit una cosa que jo considero bastant important: ara s'ha de complir –ara s'ha de complir–, i hem de vetllar perquè es compleixi. Perquè jo puc preguntar, i vostès m'entendran, on està, per exemple, la reforma..., i fixin-se que estem parlant d'un tema important, de gent, de famílies amb vulnerabilitat social. I ens podríem preguntar, avui en dia, on està, per exemple, la reforma de la renda mínima? Ja no parlem de la renda garantida, la reforma de la renda mínima. On està, per exemple, el Fons contra la pobresa energètica? Va ser un dels punts importants que va oferir el Govern, a què es va comprometre el Govern, i que encara no hi és. I, per tant, no només l'hem d'aprovar avui, sinó que, a més, el que hem d'aconseguir és que es compleixi. On és, per exemple, el pacte contra la pobresa? El principal problema que hem tingut a casa nos-

tra durant aquests tres anys: l'augment de la pobresa, l'augment de les desigualtats, l'augment de l'exclusió. I on és el pacte per la pobresa? I estem parlant a l'últim Ple de la legislatura. Per tant, jo crec que és important, i jo crec que és important que es compleixi.

Jo els deia, i com a representant del Partit Popular m'agrada sempre fer, doncs, aquesta anàlisi, d'on ve el problema habitacional a casa nostra? Ja vaig fer una primera anàlisi de la situació de què partíem, però jo crec que és d'obligat, diguem-ne, compliment, quasi, dir d'on ve la problemàtica habitacional que tenim.

Jo vaig fer-ne l'anàlisi, jo crec que és important, que el gran problema que tenim avui en dia, el gran problema que es va produir amb la bombolla, diguem-ne, habitacional, la bombolla immobiliària, es va produir en un temps determinat: 2008-2011. El 60 per cent actualment de la problemàtica, de les hipoteques amb problemes, es produeix durant aquests anys –el 60 per cent. És important. Per què els dic això? Perquè nosaltres quan arribem al Govern de l'Estat l'any 2011 ens vam trobar amb aquest problema, amb el problema de com havíem viscut, el que jo en deia, aleshores, «els feliços anys socialistes», els feliços anys de les polítiques d'esquerra, quan no hi havia cap tipus de problema: quan tot eren brots verds, quan estàvem a la *champions league* financera i no hi havia cap tipus de problema.

I fixin-se que jo els comentava, i em sembla important, que tot això va venir d'un sobreendeutament de les famílies, i parlàvem que es va multiplicar per cinc, i, per tant, la problemàtica principal rau aquí, i de la problemàtica de l'atur, que va doblar l'atur que vivíem a la resta de la Unió Europea. D'aquí ve el problema, i aquest és el problema que nosaltres ens vam trobar l'any 2011, quan vam arribar al Govern, amb un problema, amb una societat que doblava l'augment d'atur, que multiplicava per cinc el problema del deute privat. Els feliços anys socialistes, els feliços anys de Zapatero a Madrid i del tripartit a Barcelona, d'aquí ve el problema.

I a nosaltres ens va tocar arreglar aquest problema. I ens vam trobar un problema (*remor de veus*)..., i ens va tocar arreglar aquest problema; un problema que ve del fet que ens vam trobar la caixa buida –i alguns saben de què parlo, la caixa buida, sobretot aquells que diuen «que fort», la caixa buida– i els calaixos plens de factures.

I vam haver de prendre decisions molt complicades i molt difícils, sí, ho reconeixem, no ens n'amaguem, perquè quan vius aquesta situació dramàtica has de prendre decisions molt difícils. Clar. Com n'han hagut de prendre altres països d'Europa. Havíem d'arreglar la situació financera que teníem, havíem de pagar els diners que teníem i amb aquests diners amb què havíem de pagar el deute no es podien pagar altres tipus de prestacions, i, per tant, havíem d'arreglar això.

Jo avui he vist les dades de l'atur. Avui. I això demostra que anem pel bon camí. Aquestes dades demostren que anem pel bon camí i que arreglarem el problema. Ho arreglarem. Quan veiem que estem creixent el 3,3 per cent, que tenim 300.000 aturats menys en el tri-

mestre, quasi 300.000. Quan entre 2014 i 2015 es creen 786.000 llocs de treball vol dir que anem pel bon camí, i així seguirem.

I no només vam haver d'arreglar aquest problema, també vam haver de posar correcció al problema dels desnonaments. Segurament molta gent dirà que és insuficient –i ja n'hem parlat amb la comissió promotora, i aquí tenim moltes discrepàncies–, insuficients. Però els recordo una cosa –i m'agrada recordar-ho perquè moltes vegades la memòria històrica que reclamen alguns..., s'obliden d'on veníem–: veníem d'un govern socialista que no volia ni parlar de cap tipus de mesures en contra dels desnonaments. Que no se'n recorden? Que no se'n recorden del que deia la senyora Trujillo quan deia que no estava absolutament d'acord amb propostes per mobilitzar pisos? I vostès proposen avui quelcom semblant a la llei. No hi estava d'acord. O quan el senyor Solbes ens deia que no hi havia problemes de *subprimes* a Espanya? O quan ens deia la Carme Chacón que s'havien de crear jutjats exprés per als desnonaments? O quan el senyor Zapatero deia..., fixin-s'hi, el senyor Zapatero deia que rebutjava ampliar la dació en pagament perquè no faria re –fixin-s'hi, no faria re– per posar en qüestió la solvència del sistema financer.

Bé. Nosaltres ens hi vam posar. Segurament va ser insuficient, segurament –i vostès ens ho critiquen–, podíem fer més, però ens hi vam posar. Vam prendre mesures: suspensió immediata i establir un termini de quatre anys per als llançaments de persones en alta situació de vulnerabilitat; creació d'uns fons socials d'habitatge, que, per exemple, a Catalunya –i això ho deu saber més el senyor conseller– actualment hi ha, m'ho sembla, 900 habitatges en aquest sentit –ja em dirà si erro, senyor conseller–; la creació de la limitació dels interessos de demora per evitar que el deute és multipliqués per impagament; la limitació de la taxa d'habitatge perquè la subhasta no sigui inferior al 75 per cent del valor de l'escriptura, o la capacitat, per exemple, del jutge per valorar les clàusules abusives. Imaginin-se que això ho haguéssim tingut èpoques anteriors. I això ho hem aconseguit. Ja ho dic, potser insuficient, però hem aconseguit que 40.000 famílies s'hagin beneficiat del codi de bones pràctiques, 16.300 hagin obtingut una reestructuració via el Pla de solidaritat, 4.500 hagin portat a terme una operació de dació en pagament o, com els comentava, els fons socials d'habitatges.

I ara toca fer-ho a Catalunya, amb les competències que tenim a Catalunya. I nosaltres ens hi hem compromès com a Partit Popular. I partíem d'unes discrepàncies que jo crec que sincerament..., ho vam parlar amb la comissió promotora, n'hem estat parlant, fins i tot a vegades fins a altes hores de la matinada, parlant de les diferències que teníem, i hem intentat arribar als màxims acords possibles. I l'acord ha estat possible. I jo me n'alegro. Ara, això sí, hem d'estar vigilants i amatents perquè tot això pugui arribar a bon port.

Al final, com ja vaig dir a la comissió promotora, nosaltres votarem en quasi la seva totalitat de la llei que sí. Saben que nosaltres tenim una discrepància de base en l'article 3, l'anterior article 1.5, perquè entenem que

des d'un parlament autònom no es pot crear un procés judicial; és un plantejament constitucional, com avui recordava el diputat Santamaría abans. I ens abstindrem a l'article 7. A la resta de la llei nosaltres hi votarem a favor. Hem arribat a acords. Partíem de bases ideològiques diferents, però jo crec que aquesta és la grandesa, precisament, no només de la democràcia, sinó que parlant la gent s'entén. I, per tant, jo crec que avui serà un dia històric en aquest Parlament, al Parlament de Catalunya.

Gràcies de nou als representants de la comissió promotora, diputats, diputades, conseller, presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Gràcies de nou, Maria i Carlos. Gràcies a tots els voluntaris, a milers de voluntaris, milers de catalans i de catalanes que han recolzat i han estat al costat d'aquesta iniciativa i que avui felicement veuen, doncs, com acaba aquest recorregut, com acaba aquest camí, esperem-ho, d'aquí una estona amb l'aprovació d'aquesta nova llei.

Fariem el més flac favor a la democràcia si penséssim que la política només es fa a les institucions. Ens equivocaríem molt si ens plantejàssim que l'única manera d'exercir la política és fer-ho des d'aquest Parlament, des de les institucions, des dels ajuntaments, des de qualsevol àmbit exclusivament institucional, perquè no és així, és evident que no és així. La política es fa, s'exerceix, des de molts àmbits diferents, especialment des del carrer. Al final les institucions el que han de ser és un reflex d'allò que passa al carrer, de la política que es fa trepitjant el carrer. Però finalment es concreta, es determina, aquesta política també es defineix amb les lleis que aprovem en aquest Parlament, que s'aproven a les institucions.

I allò que esperem de les lleis, almenys els que som progressistes, els que ens considerem progressistes, és que les lleis siguin capaces de transformar la societat, que siguin capaces de transformar el nostre entorn. Allò que avui espereu, esperem, no només nosaltres, no només els que som ara en aquests moments aquí, sinó els milers de persones que estan al carrer seguint aquest debat, i especialment i sobretot totes aquelles famílies que viuen amenaçades perquè poden rebre en qualsevol moment una carta del jutjat, és que la llei transformi, és que la llei canviï la seva realitat.

Nosaltres volem que la llei serveixi per a això, que sigui un instrument útil per canviar la realitat del nostre país, en dos sentits, en dues direccions: primer, perquè generi drets, el dret a l'accés a un habitatge digne, aquell dret a què hem apel·lat infinitat de vegades, que hem escrit multitud de vegades, que hem debatut també infinitat de vegades, però que mai hem sabut aplicar realment. Per tant, que la llei generi el dret, ara sí, a l'accés a un habitatge digne. I també que es ge-

neri el dret que a cap família del nostre país se li tallin els serveis bàsics que són fonamentals per viure, que són importants no només des d'un punt de vista de la vida quotidiana, sinó que són importants, també, per no destruir la dignitat de les persones del nostre país. I per fer això, per aconseguir aquests objectius ens calen instruments. La llei ens ha de donar instruments, ens ha de donar eines per, efectivament, fer que aquests drets no siguin paper mullat, no siguin només uns articles en una llei, sinó que siguin de veritat.

Per tant, necessitem mesures clares, mesures concises, mesures que es puguin reclamar, que la ciutadania pugui reclamar a les administracions, que la ciutadania pugui anar a les administracions i digui: «Ep!, jo tinc uns drets, la llei m'atorga uns drets, i tu com a administració tens l'obligació de fer complir aquests drets.» Per tant, allò que ens interessa avui, allò de què parlem avui són els objectius, és el fons d'aquesta llei, allò que aprovarem d'aquí una estona. Però permeteu-me, abans també, parlar una mica del com, de la forma en què s'ha fet aquesta llei que d'aquí a una estona aprovarem.

Com ho hem fet? Deien els membres de la comissió promotora que avui és un dia històric. Efectivament, és un dia històric perquè per primera vegada regularem el que avui disposem en aquesta llei, però també és històric per com ho hem fet, no només per la rapidesa amb què ho hem fet, sinó d'on ve tot aquest procés que hem fet fins arribar avui a aquest debat.

I això em permet fer una reflexió una mica més general, no tan concretada en aquesta llei, sinó en tot el procés que hem viscut per elaborar precisament aquest text. I deuen convenir amb mi que en bona mesura la relació entre el Parlament de Catalunya i la ciutadania..., té molt a veure... –la millora o empitjorament de la relació entre Parlament i ciutadania, entre institucions polítiques i ciutadania–, té molt a veure amb la percepció que tingui la gent de si aquesta cambra és útil o no és útil –si aquesta cambra és útil o no és útil– a les voluntats, a les necessitats, a les urgències de la ciutadania.

Per tant, allò que marca la distància entre institucions..., i allò que s'ha comentat, la desafecció política entre institucions i ciutadans, probablement és la incapacitat que hem tingut massa vegades de no mostrar-nos útils a la ciutadania. Perquè al capdavant, de fet, el que ens hem de preguntar, no només ho deia amb relació a les lleis, sinó també a aquesta cambra, si aquesta cambra és efectiva, és útil per canviar la vida de la gent. I és important que ens arribin propostes com les que ens han fet arribar, iniciatives legislatives populars com la que avui discutim, altres que també vindran en aquest Parlament. És important, en definitiva, que la societat civil, fent aquesta política que dèiem des del carrer, sigui capaç d'incorporar a l'agenda política elements que són absolutament necessaris i als quals s'ha de donar resposta. I, per tant, és important, com dèiem el dia de la presa en consideració d'aquesta ILP, que es faci petar als morros de les institucions, petar als morros també dels partits polítics, aquelles necessitats que són candents, que són vives al carrer i que, a vegades, ens queden o ens poden quedar massa lluny.

Per tant, és fonamental que posem a prova les institucions, que interpelem cada dia aquest Parlament, i aquesta, la d'avui, la que discutim avui, ha estat, evidentment, una prova de foc en aquest sentit. Vostès ens demanaven fa quinze dies, fa molt poc: «Diputats, diputades, grups parlamentaris, cambra en general, estiguin a l'alçada, estiguin a l'alçada no només de les necessitats de la gent, sinó d'allò que avui els venim a demanar. Per tant, estiguin a l'alçada del que necessita la gent del nostre país.» I jo crec, modestament i humilment, però també amb tota la fermesa de qui ha viscut tot aquest procés aquests últims darrers quinze dies i ja abans seguint aquest procés, que avui –permetin-me dir-ho així– probablement estiguem una mica més a l'alçada del que ens demanen els nostres ciutadans. Hem fet un esforç titànic, diria jo, especialment la comissió promotora, tots els milers de voluntaris, però nosaltres també ens hem pogut i hem volgut sumar a aquest debat i a aquestes feines, en aquesta comissió, que ha anat a marxes forçades, molt ràpidament, per poder trobar aquest punt de consens, aquest acord definitiu, que finalment farà que avui tinguem llei.

Hem treballat conjuntament amb objectius molt clars, objectius que eren a l'inici de l'enfocament d'aquesta llei, que finalment entenem que han estat inclosos en la filosofia i en les eines que permet, que permetrà tenir a l'abast de l'Administració aquests textos, que és, primer, evidentment un país sense gent al carrer. Per tant, un país en què no es produeixin desnonaments, en què no hi hagin famílies que se'ls tregui del seu habitatge i no tinguin un lloc per viure, un país on tots els serveis bàsics –llum, aigua, gas–, allò que és vital per poder viure, allò que és fonamental per poder, com dèiem abans, garantir la dignitat de les famílies, estigui assegurat.

I això ho farem amb diferents instruments, aquests són els objectius, aquesta és la filosofia del text que ens va arribar i que ens van portar vostès aquí, que nosaltres hem intentat no només no pervertir, no només no difuminar gens ni mica, sinó reforçar, reforçar amb aquestes eines i aquests instruments que hem incorporat. Hem incorporat o han incorporat, amb aquest treball conjunt entre la comissió promotora i els diferents grups parlamentaris, la capacitat de trobar la mesura estrella, probablement, d'aquesta llei, que és el lloguer social, el lloguer forçós social, que farà que, efectivament, hi hagin mesures de segona oportunitat per a totes aquelles famílies que viuen amb preocupació, que estan a punt de ser desnonades del seu habitatge. L'obligació de l'Administració a reallotjar les persones que viuen processos de llançaments hipotecaris, com marca també la doctrina europea, l'Administració ha d'estar obligada –i així ho consagra ara, en aquests moments, aquesta llei– a reallotjar les persones que viuen en situació de desnonament, en situacions de dificultats. Un procés extrajudicial amb les comissions de sobreendeutament, també un procés judicial de segones oportunitats, incrementar també –i aquest és un objectiu d'aquesta llei i aquest probablement és més a llarg termini i és més conjuntural–, incrementar el parc d'habitatges dels fons socials i, finalment, també un instrument que és el principi de la precaució a l'ho-

ra de tallar els serveis bàsics, és a dir que, abans de tallar els serveis bàsics, s'hagi de demanar un informe social per garantir que aquella família està en situació de risc d'exclusió habitacional.

En definitiva, tindrem temps, evidentment, de parlar de les eines, les hem d'aplicar, s'han d'aplicar bé, però avui, com deien vostès, fem una mica d'història, fem una mica d'història en aquest Parlament responent a la demanda social que ens va arribar i acostant-nos una mica més a aquest objectiu, que és que volem un país lliure de desnonaments, un país lliure de pobresa energètica i avui –permetin-m'ho un altre cop, amb tota la humilitat del món, però també amb tota la satisfacció que sóc capaç de manifestar– hi som una mica més a prop.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Saludar els membres de la comissió promotora, el conseller, també. Senyores i senyors, diputades i diputats, jo crec que avui fem honor al que és un parlament, perquè lleis canvien lleis. Les lleis s'han d'adequar a la realitat social que viu una societat, que viu un país, i de ben segur que haurem de seguir canviant normes i lleis que garanteixin drets subjectius de les persones, dels ciutadans i de les ciutadanes. I segur que haurem de seguir aprofundint i canviant lleis de segona oportunitat, que han quedat, en el seu moment, aturades o que s'han regulat de manera que a alguns no ens acaben d'agradar.

Feia molt temps que les entitats del tercer sector social ens alertaven de les necessitats de milers de famílies per disposar d'un habitatge assequible al nostre país. Portaven massa temps alertant que la taxa de les persones en risc de pobresa o amb pobresa a Catalunya seguia augmentant any rere any. De fet, hi ha una iniciativa legislativa popular que encara segueix, que no ha tingut la sort o l'empenta que ha tingut la que avui vostès han promogut i que, quan s'acabi la sessió d'avui, es veurà aprovada. Hi ha alguna altra iniciativa que va en la línia, també, de reconèixer drets subjectius dels ciutadans i de les ciutadanes, d'aquelles persones amb vulnerabilitat, com la ILP de renda garantida, que encara està encallada en els debats parlamentaris.

També sabem que, aproximadament, un 11 per cent de les llars del país, és a dir 320.000 famílies, tenen problemes de pobresa energètica en el nostre país, a Catalunya. També sabem –fa molt temps que ho sabem– que hi han molts habitatges buits a Catalunya, habitatges tancats des de fa més de dos anys –cent mil, ens diu l'Institut Nacional d'Estadística–, que estan en mans de les entitats financeres i que no compleixen la seva finalitat social. També sabem que hi

han hagut milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país que s'han mobilitzat i que amb el seu impuls han portat a aquest Parlament aquesta iniciativa legislativa popular que interpellava directament els diputats i diputades que representen el poble de Catalunya i que deien: «Reaccionin.» Jo crec que amb la iniciativa que avui aprovarem, amb la llei que avui aprovarem, ho torno a repetir, el que fem és canviar lleis i modificar lleis que no eren justes per lleis que s'adeqüen a la realitat social i que permetran que solucionem alguns dels problemes que hi havien presents a la nostra societat.

Cal disposar d'instruments efectius per fer front als problemes habitacionals que tenim i als problemes, també, de subministraments bàsics que moltes famílies del país, per la seva situació econòmica –no perquè no vulguin, per la seva situació econòmica–, no hi poden fer front. Avui regularem alguns instruments que han de permetre a l'Administració, al Govern del país, tenir instruments legals per tal de tirar endavant algunes d'aquestes demandes, algunes d'aquestes reclamacions que la societat, que els ciutadans i les ciutadanes del país ens demanaven.

La comissió promotora també sap que el meu grup parlamentari tenia algunes discrepàncies respecte a com s'ha acabat regulant l'article setè d'aquesta llei, el que fa referència al lloguer forçós, que nosaltres hauríem volgut recuperar alguns dels instruments que la Llei del dret a l'habitatge ja fixava. Una llei del dret a l'habitatge que no devia ser una llei tan dolenta, quan ha permès a alguns ajuntaments del nostre país imposar multes coercitives a aquelles entitats bancàries que feia més de dos anys que tenien habitatges tancats i buits: l'Ajuntament de Santa Coloma, l'Ajuntament de Granollers, l'Ajuntament de Terrassa; per cert, amb una sentència confirmada per un magistrat donant la raó a aquest ajuntament. Per tant, nosaltres hauríem volgut anar més enllà, perquè creïem que anar més enllà i tornar a recuperar el que preveia la Llei del dret a l'habitatge donava més seguretat jurídica.

També deixi'm saludar l'alcalde de Barcelona, que s'incorpora ara en aquesta sessió.

La comissió promotora també sabia que, coneixedors de les dificultats per arribar a un acord amb el grup majoritari d'aquesta cambra, nosaltres no aniríem més enllà, perquè el que interessava era arribar a un ampli acord que permetés tirar endavant aquesta llei. Veurem si al final, tal com s'ha regulat, això dóna les suficients garanties jurídiques; ens alegrarem que la nostra posició estigui equivocada. Sàpiguen que, si això no és així, tornarem a plantejar, en la propera legislatura, recuperar allò que creïem que no s'havia d'haver perdut mai.

Advertim, això sí, que la responsabilitat social amb relació a les persones amb greus problemes de pagament del seu habitatge o de serveis bàsics és una responsabilitat pública –és una responsabilitat pública– i, per tant, és el sector públic el que ha de cobrir, des del nostre punt de vista, les febleses socials del sistema, a través dels pressupostos del país, a través de la política fiscal del país. Però, en definitiva, el que no

podem fer és traslladar als altres el que és responsabilitat, primer, del Parlament per legislar, i, després, del Govern per tirar endavant unes polítiques, per fixar les prioritats.

Finalment, també creiem que s'ha trobat un encaix, que havia estat un dels punts de dificultat, però s'ha trobat un encaix justament en aquelles empreses, en aquelles persones jurídiques que operen en el mercat i que operen posant habitatge de lloguer a disposició de la societat, dels ciutadans i les ciutadanes. Perquè aquí sempre hem expressat, o molts hem expressat, que una de les debilitats del sistema és que no hi ha habitatge de lloguer amb la suficient contundència per satisfer les demandes dels ciutadans. Jo crec que hem trobat un bon encaix per regular, justament, i per donar garanties jurídiques a aquestes empreses que es dediquen a operar en el mercat posant habitatge de lloguer.

Finalment, el meu grup parlamentari espera que la norma que d'aquí a uns minuts aprovarem permeti abordar aquesta problemàtica, que té dues vessants, que té una problemàtica habitacional, però que, al mateix temps i en paral·lel, té una problemàtica social d'aquelles persones que, per la seva situació econòmica, no poden fer front als serveis bàsics de subministrament. Repeteixo que la norma que avui aprovarem, espero que per amplíssima majoria, fins i tot en alguns punts amb el suport del Grup Parlamentari Popular, que crec que encara té alguna esmena viva, ens permeti abordar, ho torno a repetir, aquesta problemàtica des d'una visió més justa i molt més eficaç i donar resposta a les demandes dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, una salutació ben sincera del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa als representants de la comissió promotora i als milers i milers de ciutadans..., no només els que ens acompanyen aquí, sinó els que estan a fora, i els 240.000 que han signat. I també, per què no?, un record a aquella gent que lluitant perquè això fos possible també es va quedar pel camí, perquè també n'hi han hagut, i hem de tenir un record avui per a ells.

Però també una salutació molt cordial i especial..., i una gran emoció que avui ens acompanyi l'alcalde de Barcelona, la senyora Ada Colau, perquè d'aquest tema..., i ve no només com a alcalde de Barcelona, que és d'agrair, sinó sobretot perquè d'aquest tema n'ha parlat molt i ella ha estat moltes vegades en aquest Parlament per impulsar el que avui realitzarem. I m'ho he apuntat, perquè sabia que havia de recordar que ja era al gener del 2012 que l'Ada Colau –perquè llavors era la companya Ada Colau, de la Plataforma d'afec-

tats per la Hipoteca— venia a pronunciar-se sobre les proposicions de sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront dels procediments d'execució de l'habitatge habitual, que aquest Parlament va aprovar i el Parlament de Madrid, amb els vots del PP, va rebutjar; o que tornava aquí al desembre del 2013 per parlar de les actuacions i la gestió de les entitats financeres i la vulneració dels drets de consumidors, i encara havia haver-hi una altra vegada, però va decaure perquè ens van dissoldre la legislatura.

Bé, tenim un procediment excepcional, efectivament. Aquesta és una llei que ha estat feta per a les persones afectades directament per l'aplicació d'unes lleis injustes. I se n'ha parlat molt, oi? Va estar de moda, fa no gaire, allò: «Què és això que diuen, que hi han lleis injustes que s'han de combatre i no s'han d'aplicar?» Mira, vosaltres sou l'exemple d'això. Perquè què heu fet, primer? Heu fet resistència passiva, heu fet resistència pacífica, però heu fet resistència valenta a unes lleis que semblaven la mar de normals —Llei hipotecària, Llei d'arrendaments urbans, Llei del sistema financer, la Llei d'enjudiciament civil—, i *dale que te pego, dale que te pego*, plantant-se davant dels policies i davant dels oficials judicials, han aconseguit canviar consciències i han aconseguit canviar lleis. I avui estem aquí perquè és el fruit d'una sèrie de gent que ha demostrat amb el seu exemple que hi havien lleis que eren injustes.

I com ho han fet? Ho han fet posant rostre, posant noms i cognoms a les persones que patien aquest problema; tres problemes que avui estan molt ben sintetitzats en el projecte que tenim. Per què no els diem?

El primer: la necessitat de disposar d'una segona oportunitat. Com diuen la Mamen i el Jose: «Volem quedar-nos lliures, començar de zero, tornar a tenir una vida. Estem agraïts cap als companys i companyes de la PAH, un àmbit on, a banda de tenir accés a informació, hem pogut constatar el caràcter col·lectiu del problema. Això ens ha ajudat a recuperar la dignitat davant de les entitats bancàries.» La seva aspiració és obtenir una segona oportunitat vital, lliures de deutes, un horitzó que els compensi la pèrdua que havia estat la seva gran il·lusió. Primer problema abordat per aquesta proposició que avui aprovarem: una segona oportunitat, comissions de sobreendeutament i alliberament dels deutes.

L'altre gran objectiu: que tothom pugui tenir una «vivenda» digna quan es veu afectat i, si pot ser, que pugui mantenir la «vivenda» pròpia. Com ens diu la Basília, afectada de la Novacaixagalícia, «en una casa sempre tens el teu raconet, el teu lloc on t'abrigues, on t'enamores, i no vols que ningú te'l toqui. És el racó de les teves confidències, de les teves emocions, és molt més que un bé immobiliari. Allà te l'estimes, fins a l'últim drapet. Si això canvia, si te n'has d'anar a un altre lloc, tot es refreda, tot canvia, com si algú violés la teva situació i violés la teva intimitat.»

I tercera qüestió que planteja aquesta proposició de llei: doncs, una cosa que ens expliquen també..., i naturalment no us estranyi que ho estigui traient del magnífic informe que us vam enviar sobre emergèn-

cia habitacional a Catalunya, que aborda aquests tres problemes. I també ens expliquen aquí el tema de la pobresa energètica, i ens parlen que necessitem poder-nos escalfar a casa, poder tenir una vida digna.

Aquests tres problemes s'han abordat. Però no s'han abordat a la babalà: s'han abordat fent que en aquest país, avui, tothom, des del Tribunal Suprem fins al Partit Popular —que després en parlaré—, constatin que aquestes lleis que semblaven tan normals vulneraven drets humans fonamentals, declarats per les Nacions Unides, que vulneraven la declaració, el Pacte internacional de drets econòmics i socials, que vulneraven la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea i que vulneraven diverses directives europees que protegeixen els consumidors. Per què això no es veia tan clar fa un temps? Perquè no hi havia ningú que els fes veure, que els posés davant de la cara l'existència d'un drama humà i social.

Per tant, val la pena lluitar, val la pena enfrontar-se a les lleis i val la pena que des del carrer es vingui a les institucions a canviar-les. Això és el que no diuen, els que diuen que com ens podem plantejar desobeir i enfrontar-nos a determinades lleis. No, no, es fa per canviar-les. I s'està al carrer però es va a les institucions, perquè són les institucions democràtiques, i la gent té molt clar que la seva lluita també s'ha de traduir en acció política. I, quan ens confronten i ens demanen que siguem responsables i que atenguem aquestes peticions, ningú en aquest Parlament ni en un altre s'atreveix a plantar-hi cara.

Però alguns sí que han plantejat..., i no és el tema d'avui, perquè el tema d'avui és la proposició; home, però no puc passar, amb tota sinceritat, el que ha dit el representant del PP. Home, benvingut al club —benvingut al club—, però recordem que van ser vostès, al Congrés dels Diputats, que van rebutjar una proposició, una iniciativa legislativa, no de 240.000 firmes, sinó d'1 milió i mig de ciutadans de tot l'Estat espanyol, que van anar allà i se'ls van ventilar. (*Aplaudiments.*) Benvinguts al club. Els vull recordar que van ser vostès a Madrid que van rebutjar aquesta proposició de llei de què he parlat abans, aprovada per unanimitat aquí a Catalunya. Per això em fa una certa por quan diuen aquí que estan amb aquesta pell d'ovella i que ho veuen tot tan bé, perquè potser això quan vagi a Madrid..., ens veurem amb recursos d'inconstitucionalitat, com ja ens hi tenen acostumats. Perquè aquí vam aprovar aquesta iniciativa sobre l'endeutament, sobre la dació en pagament i sobre la pobresa, i vostès se la van carregar a Madrid. O són vostès els que... Vostè s'hi ha referit: efectivament, en el període de la senyora Chacón van aprovar la modificació de la Llei d'arrendaments urbans. Però que s'oblida, vostè, que no fa ni dos anys han escurçat encara la durada de la Llei d'arrendaments i han fet encara més fàcil els llançaments hipotecaris? O si tan al costat està... (*Veus de fons.*) Sí, sí, ho han fet encara més fàcil, i tant que ho han fet!, ho han modificat. O que es van carregar la renda bàsica d'emancipació dels joves, que els donava una ajuda al pagament del lloguer. O que es van carregar totes les ajudes del dret a l'habitatge que administrava la Generalitat. O, per què no dir-ho?, molt agraïts

a la societat civil, senyors del PP, molt agraïts, molt entusiastes, però aproven una llei mordassa perquè no puguin continuar enfrontant-se als llançaments hipotecaris. (*Aplaudiments.*) Recordem-ho, això, també, no? Però s'ha acabat. Benvingut al club –benvingut al club. Si ho aproven avui, benvingut al club.

Què hem fet avui? Doncs, hem fet una bona feina, com s'ha dit aquí, una feina responsable, gràcies, com he dit abans com a relator, a la participació de tots els grups, que hi han fet aportacions, i a la dedicació d'hores i hores –no em dolen «prendes»– de la gent del Govern, de la Secretaria d'Habitatge, que ha ajudat a millorar la proposició, dels serveis dels lletrats de la casa i de tots els grups i del grup promotor.

Jo vull fer una referència a dues o tres aportacions importants. Vull donar les gràcies als advocats de Catalunya. Els col·legis d'advocats de Catalunya han fet dues aportacions que a molts ens havien passat per alt i que són d'una gran ajuda.

Primera: l'extinció del passiu de les famílies, dels familiars que han avalat, que era un tema que també preocupa molt la gent. Quan et fan la dació en pagament, queden a vegades a l'aval del pare, dels germans, etcètera. A partir d'ara, quan es doni la cancel·lació del passiu no satisfet al fiador que en pot gaudir, també tindrà el dret el que tingui una relació de parentiu de consanguinitat o d'afinitat fins al tercer grau. Per tant, també, si s'extingeix per al deutor principal s'extingeix per al familiar.

Segona, i molt important: la possibilitat que les garanties... Això sí que és..., jo crec que és una de les coses més importants que s'introdueix en aquesta llei. Què vol dir? Que quan s'ofereixi a una entitat voltor, fons voltor, la possibilitat de quedar-se amb el crèdit hipotecari que afecta una «vivenda», perquè després et vinguin a fer el llançament, aquesta llei que avui aprovem diu que el titular d'aquest habitatge, pagant el mateix preu que ha pagat el fons voltor, pot rescatar el seu crèdit hipotecari. Això és fonamental i és una gran consecució.

I, per últim –i per anar acabant–, nosaltres també hem introduït la necessitat que també en els procediments en tràmit s'apliquin aquestes garanties.

Està tot fet ara? No, queda molta feina per fer. Suposo que ho teniu clar, els de la..., i ho ha dit també el grup promotor: heu de continuar lluitant, perquè això després s'ha d'aplicar. Perquè en aquesta llei es parla de disponibilitats pressupostàries, i jo us dic que correspon al Govern que surti després del 27 de setembre que desaparegui aquesta limitació de les disponibilitats pressupostàries per donar l'ajuda al pagament de lloguer i al real·lotjament, i que correspon als governs de Catalunya, amb la pressió de la ciutadania, que s'apliquin fins al final totes aquestes disposicions i que sigui realitat una reivindicació fonamental que avui els milers de persones que ens escolten tindran com a íntima i en què no els podem decebre: ni un desnonament més a Catalunya per a persones que estiguin afectades de vulnerabilitat –ni un desnonament més. Que sigui el banc, que sigui el gran promotor, que sigui la Generalitat o que siguin els ajuntaments, però

ha d'haver-hi una resposta ràpida i no ha de fer falta que més gent perdi la vida, perdi la salut per aquest problema.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, alcaldessa, primer de tot, també saludar la comissió promotora, i especialment, doncs, la Maria Campuzano i el Carlos Macías, que han intervingut davant d'aquest Ple. Avui parlem d'una llei que pensem que, almenys en el fons de la qüestió, és absolutament necessària –ja ho vam dir en el primer tràmit, fa només quinze dies–, i crec que hem de, en certa forma, felicitar primer la comissió promotora per aquesta iniciativa popular, i fer-ho també, doncs, al mateix Parlament, per haver estat capaç d'intentar tramitar-la per aquesta via d'extrema urgència amb què s'ha fet dins d'aquesta legislatura. Jo miraré de fugir de la vehemència de l'exconseller Milà, que suposo que en el seu temps tampoc va tenir oportunitat d'enllestir-ho tot, perquè de vegades passa això, que no es pot acabar d'enllestir tot, però que, en tot cas (*Salvador Milà i Solsona intervé sense fer ús del micròfon*)... –sí, no, no, és cert, sí, sí–, que, en tot cas, les emergències són les que són, i el que hem de procurar és que aquestes situacions d'emergència que estan patint encara moltíssims ciutadans, doncs, comencin a desaparèixer, precisament per la via més adient, que és la de la recuperació econòmica.

En tot cas, aquesta desena legislatura del Parlament de Catalunya és novament una altra legislatura atípica, i jo m'atreveria a dir, fins i tot, que és molt, molt atípica. Potser si la Generalitat de Catalunya hagués tingut un govern que en tot moment hagués estat pensant en tots, en tots els catalans, en tots els ciutadans, doncs, en aquests moments potser aquesta legislatura hauria estat també molt diferent. I la veritat és que aquests dos últims mesos hem entrat, doncs, en una dinàmica en què aquest Parlament està treballant, podríem dir, a preu fet; és a dir, aquí tot es fa, en aquests moments, a corre-cuita.

I no seria dolent, en principi, que es treballés, que es treballés molt, que és el que hem de fer, si no fos pels motius que potser hi han darrere d'aquesta mena d'activitat febril que tenim els darrers mesos. Potser el motiu principal és que Convergència Democràtica vol fer veure en l'últim minut, doncs, que el Govern del desgovern ha estat fent alguna cosa més de les que ha fet, eh?, quelcom més que dirigir aquesta orquestra del separatisme que ha estat dirigint en els darrers anys. Bé, ara potser poden dir que, encara que sigui per aquest tràmit d'urgència extrema, doncs, s'han aprovat algunes lleis dins de la legislatura.

Però estem encara –estem encara– dins d'aquest bimestre dels tràmits d'urgència, i aquesta ILP... –que jo no ho voldria dramatitzar; la ILP és un procediment reconegut dins de la llei, per tant, molt lloable, i, per tant, felicito novament la comissió d'haver vist la necessitat, d'haver defensat els drets de moltes persones afectades i d'haver tingut aquesta iniciativa legislativa–, doncs, aquesta ILP, convertida en proposició de llei en pràcticament quinze dies, n'és un exemple, no? Jo diria que fins i tot paradigmàtic, perquè aquesta ILP va entrar en aquest Parlament ara fa no vint o trenta dies, no un mes, sinó que fa un any; el 10 de juliol de 2014 va entrar aquesta ILP al Parlament de Catalunya. Vull dir que potser no calia –potser no calia–, sé que hi han uns tràmits..., bé, al final a l'octubre estava tot enllestit i han anat passant dies, eh?

Aquesta ILP pensem que s'hauria d'haver pogut tramitar sense tanta urgència i dins d'uns terminis una mica més normals, perquè pensem que té prou importància, i prou complexitat també, que es mereixia, precisament, un millor tràmit parlamentari que el que finalment ha tingut. I hem de reconèixer que s'han fet grandíssims esforços. I avui vull reconèixer-los, doncs, explícitament, no només de les persones de la comissió promotora que han participat activament en el poc temps de comissió, de tràmit en comissió que ha tingut aquesta llei, sinó també la feina feta per part de tots els membres dels diferents grups parlamentaris que han intervingut en aquesta comissió, preparant precisament aquesta llei, aquesta proposició de llei que avui sotmetem a votació.

Per tant, em vull recordar de la Meritxell Borràs, del Roger Torrent, del Jordi Terrades, del Rafael López, del Salvador Milà, evidentment, i del Quim Arrufat, però també, i molt especialment, del personal de la casa, el lletrat de la comissió, el senyor Xavier Muro, i la gestora parlamentària, la senyora Laura Bover, els serveis lingüístics, és a dir, tots els que han estat en aquest frenesí d'hores per tenir..., bé, fa poc més d'una hora encara n'estàvem parlant en comissió, d'aquesta proposició de llei.

Bé, en aquest Parlament, ho hem de dir, hi han moltes coses, i hi han moltes coses que funcionen bé, eh? I quan les coses no acaben de funcionar del tot bé, sovint la culpa l'hem de buscar en aquest arc parlamentari, més aviat, que no pas en els serveis propis de la cambra.

Jo crec que ha faltat una certa voluntat política, principalment per part del Govern de la Generalitat, perquè aquesta necessitat urgent, aquesta emergència habitacional és coneguda, no és nova, i fa molt temps que hi havia una demanda social ferma perquè es posés fil a l'agulla i es busquessin solucions. A mi m'hauria agradat haver fet aquest tràmit mesos abans i, fins i tot, amb l'impuls del mateix Govern de la Generalitat, però no ha estat el cas; i la veritat és que estem on estem.

Hi han hagut altres prioritats, i l'emergència social, encara que de vegades es vulgui fer servir com a escut, l'emergència social no ha estat ben bé la seva. Per tant, a mode de conclusió d'aquest apartat, ens hauria agradat precisament això: que s'hagués agilitzat

aquest tràmit en els passos previs, i aquesta ILP hagués esdevingut llei dins d'aquest Parlament amb un tràmit parlamentari més habitual més acurat, i que hagués donat més joc. Perquè, ho hem de recordar: les presses i la tècnica legislativa sovint no van de la mà. És fàcil que hi hagin errors de tècnica legislativa que vagin lligats, precisament, a aquesta pressa.

Ho hem de dir, no hi han hagut compareixences, en el tràmit d'aquesta llei, i, per tant, no hi ha comparegut tampoc totes les parts, i no hem sentit ni experts ni persones, persones o entitats, que estaran directament afectades també per la lletra d'aquesta llei, quan esdevingui ferma, dins de la fermesa que se li pugui donar des d'aquest Parlament.

Nosaltres, en tot cas, el que no hem volgut fer és posar pals a les rodes, i, per tant, en tot moment hem estat perfectament oberts al fet que aquesta iniciativa parlamentària, iniciativa popular esdevinguda parlamentària, doncs, es tramités pels tràmits en certa forma imposats, però que són els que aquest calendari, també volgut per part del Govern, doncs, ens ha marcat a tots.

I per què no ho hem fet? Doncs, perquè –ho he dit– sabem que hi ha moltes, moltíssimes, massa situacions d'emergència habitacional, situacions de pobresa energètica que nosaltres, com a servidors públics, estem obligats, precisament, a acotar i a posar-hi solució, amb les millors condicions possibles.

Però ho hem de dir: l'aplicació d'aquesta llei tindrà dificultats –tindrà dificultats–, de ben segur. I nosaltres, avui, el que buscarem també serà coherència, perquè nosaltres aspirem a ser un partit de Govern no només a Catalunya, sinó també a Espanya, i sabem que, bé, hi han unes certes normes, que vénen derivades de l'aplicació del nostre ordenament democràtic, que ens obliguen a tots, i les hem de tenir presents. I, per tant, no podem deixar de banda que, estant absolutament d'acord amb els motius que donen peu a aquesta iniciativa legislativa popular i a aquesta llei que avui s'aprovarà en aquest Parlament, hem de recordar que, a finals de 2011 –no ho sé ben bé–, es va promoure des de Ciutadans, juntament amb Iniciativa - Esquerra Unida i juntament amb Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, precisament, una iniciativa legislativa des d'aquest Parlament que es va portar al Congrés dels Diputats perquè s'apliqués, d'una vegada per totes, la dació en pagament.

Però nosaltres hem de tenir en compte les dificultats amb què es trobarà aquesta llei, i hem de tenir en compte, doncs, que hi han apartats concrets que, amb la coherència que hem de tenir, amb aquesta vocació que tenim també de partit de Govern, hem de tenir present, no? I, en concret, doncs, em refereixo a l'article 3, i fins i tot, diria, a l'article 4, perquè hi han aspectes reguladors, tant del dret processal com del propi dret civil, que en certa forma podrien estar afectats per la lletra final d'aquesta llei. I, en tot cas, nosaltres no ens hi oposarem, però tampoc volem quedar, en aquests moments, com a promotors d'un canvi legislatiu que pensem que pot ser molt necessari, que pensem que s'ha d'impulsar, però que difícilment es

pot fer des d'aquest Parlament sense caure en aquesta incoherència.

Per tant, aquí, en aquests punts, ja els avancem que nosaltres hi demanarem votació separada. Així mateix en un altre punt, que segur que en el moment que es vulgui aplicar, en el moment que sigui vigent aquesta llei, doncs, també pot generar conflictes, pot generar litigis i el que nosaltres busquem és que, en tot cas, hi hagi una seguretat normativa que valgui per a tothom, i que aquesta seguretat, doncs, permeti que aquests litigis no siguin infructuosos i que no siguin una altra dificultat per a aquell que s'hi trobi. Per tant, en aquest punt número 7 també de la llei demanarem votació separada.

En tot cas, benvinguda, benvinguda en tot el que té a veure amb el fet de corregir de forma ràpida, doncs, aquestes situacions d'emergència, i mirarem de treballar des del Congrés dels Diputats, ben aviat, per fer les reformes necessàries perquè aquesta llei sigui plenament aplicada en els termes en què estava pensada.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, ha anat just, eh? Fa una hora encara estàvem modificant trossos d'articles, a petició dels serveis jurídics, per encaixar aquesta llei. Però s'agraeix, òbviament, que el que nosaltres no havíem conegut en aquests tres anys, en un mes es pogués fer tot un tràmit de llei, d'acord amb les voluntats de tots els grups parlamentaris. Per tant, s'agraeix.

Demà és el darrer dia del darrer Ple d'aquesta legislatura. Posteriorment es dissoldrà la cambra i es convocaran eleccions, i nosaltres no podíem estar més orgullosos d'acabar les nostres intervencions com a grup parlamentari en aquesta legislatura, en la primera legislatura en què n'hem format part, com a persones i com a grup polític, portant a Ple la ILP d'habitatge i de pobresa energètica, i, per tant, donant alguna sortida institucional a un moviment popular que per nosaltres ha estat i és referent. Ho va ser quan vam entrar, quan hi havia unes mobilitzacions molt fortes fruit d'una tensió molt forta al carrer, que continua vigent, només que es tradueix en altres situacions a dia d'avui.

A l'ombra d'un gegant, per tant, a l'ombra de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que quan vam entrar en aquest Parlament vam dir ben clar que ens representava, que no aspiràvem a representar cap lluita social, sinó que ens representaven les lluites populars, però, fonamentalment, aquest gegant que ha estat i és, per al nostre país, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. No només per la seva defensa aferrissada del dret, un dret bàsic, com és el dret a l'habitatge, sinó perquè ha estat exemple i escola d'autoorganització popular, de perseverança, de lluitar pels drets de tothom, per denunciar els culpables, per treure el vestit a l'emperador i per dibuixar ben clarament, carrer a carrer, l'esquema

de saqueig contra les classes populars que en aquest país s'ha perpetuat sota el nom de crisi econòmica. És, sobretot, i ha estat, un exemple i una estructura d'auto-defensa popular, de les nostres classes populars.

Per tant, mai hi haurà prou agraïment per a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca en la història d'aquest país. Un moviment que havia arrelat i que entroncava i entronca amb la tradició de la lluita de les classes populars d'aquest país que tantes vegades han utilitzat la desobediència a les lleis injustes, l'enfrontament a la policia, tant en temps d'uns com en temps dels altres, i la lluita pel dret a un habitatge digne, tant quan les coses van malament, com quan hi havia bombolla immobiliària.

Vivim en un país on podem tenir discrepància en política econòmica, discrepància a nivells ideològics, però resulta que és un país on abunden els radicalismes, i les lluites polítiques en aquest país també s'han de lliurar en defensa dels drets humans. És una societat, una economia i un país que ha foradat els mínims de garanties públiques de drets socials i drets humans, obligant bona part de la població, no només a discrepar en idees polítiques, sinó a haver de lluitar per al compliment de drets humans.

Aquesta llei que avui portem, en realitat, el que fa és posar pedres mínimes de sustentació i garantia pública de drets socials que haurien d'haver estat garantits des del principi, i no pas vuit anys després de l'inici de la crisi amb tot el mal causat. És històrica, aquesta aprovació –s'ha repetit. Home, és històrica perquè ve d'una ILP, i que arribin ILP i s'acabin aprovant en els parlaments, actualment, ja és històric de per si. És històrica... (*Aplaudiments.*) És històrica per la velocitat amb la qual ha estat tramitada i pel consens que ha sabut suscitar entre els grups parlamentaris. I això, no ho oblideu mai, és gràcies a la lluita al carrer, és gràcies a l'autoorganització, és gràcies a la perseverança, a la persistència i a haver construït marcs d'hegemonia discursiva, argumentativa i política que permeten que hi hagi aquest consens, avui, entre els grups parlamentaris.

És històrica pel seu contingut? Bé, com deia, és un mínim que hauria d'haver estat garantit des del principi. Per tant, que arribi avui segurament és insuficient per garantir allò que la PAH en el seu programa de sempre contenia, perquè no hi ha segurament les competències suficients en aquest Parlament. Hi ha l'espai just de competència, parafrasejant Miquel Martí i Pol, que ens ha tocat viure –l'espai just de competències que ens ha tocat viure.

En aquest marc autonòmic, el Parlament, el parlamentarisme i, per tant, les lleis que en surten, és l'art de trobar l'espai just entre tot l'espai de sobirania robada o cedida al mercat i a l'Estat, i les necessitats socials i democràtiques de la nostra gent. Acostumar-se a viure en aquest espai limitat, en aquest espai just de competència possible, és admetre la derrota i assumir la resignació.

És un combat, el dels darrers temps –i el moviment de la PAH en forma part, i en forma part aquesta llei–, entre els drets socials necessaris per garantir la vida i la reproducció de la vida en justícia i en pau a la nostra

societat, i la propietat privada i el seu dret a ser acumulada sense aturador i sense regulació.

Un país lliure de desnonaments, es deia per aquí, és un país que es posa a tocar privilegis, és un país que no admet la injustícia social com a norma i la garantia de drets socials com a excepció. Per tant, un país que ha de celebrar amb molta efusivitat l'aprovació d'aquesta llei és un país que troba molt normals els privilegis dels rics.

Què li espera, a aquesta llei? Doncs, mireu, no voldríem ser aixafaguitarres de ningú, però, en tot cas, ahir ens assabentàvem, per posar exemples molt recents, que el Tribunal Constitucional suspenia uns minipostos que aquest miniparlament havia fet per gravar una mica l'energia nuclear i una mica la contaminació de l'aviació comercial. I els suspenia.

Avui aquest Parlament ha aprovat instar el Govern, el Ministeri d'Interior, a tancar els CIE. No en podem estar més orgullosos, l'últim dia d'aquesta legislatura, o pràcticament l'últim dia, d'haver pogut contribuir al tancament dels CIE i contribuir a l'aprovació d'aquesta llei de mesures urgents per garantir el dret a l'habitatge i contra la pobresa energètica. Però aquest Parlament tampoc té competències ni tan sols per tancar aquest Guantánamo local que és el centre d'internament d'estrangers.

Aquesta llei és bàsica, de mínims, en un estat social de dret normal hi haurien existit aquestes mesures. No té caràcter retroactiu; no aborda la dació en pagament. Habilita la no-expulsió sense una oferta de lloguer social prèvia; habilita altres mesures relatives al sobreendeutament; habilita la garantia que ningú en risc d'exclusió social, amb vulnerabilitat social tindrà els subministraments tallats.

De tota la feina feta en aquest Parlament, recordem des de la CUP alguna de les poques lleis que realment ens hem sentit orgullosos de poder aprovar en aquest Parlament; va ser la de consultes populars, també suspesa, com pràcticament totes les lleis que toquen algun tipus d'importància democràtica, social o econòmica i que es fan en aquest Parlament, i que acaben suspeses.

La Llei de consultes populars anava acompanyada d'un discurs que vam fer des d'aquest mateix faristol des del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular, conscients que li esperava molt poc trajecte, que deia: «La Llei de consultes populars és vostra, defenseu-la amb unghes i dents.»

Aquesta llei de l'habitatge i aquesta llei per garantir el dret a l'habitatge i contra la pobresa energètica també és vostra, i defenseu-la amb unghes i dents. Perquè no som innocents i sabem que hi ha qui està esperant que s'aprovi en aquest Parlament aquesta llei per portar-la al Tribunal Constitucional, per suspendre-la o per servir-la amb safata a determinades empreses elèctriques perquè iniciïn litigis per anul·lar alguns dels seus articles.

Sabem perfectament que corre aquesta espasa de Dàmocles sobre aquesta llei; sabem, a més a més, qui ho farà, i el risc i la probabilitat que hi ha que arti-

cles sencers d'aquesta llei quedin en el tinter. I és profundament injust que, després de tota la lluita social, després de tot el patiment viscut, arribi aquesta llei de mínims i hi hagi qui encara, fins i tot aprovant-la en aquest Parlament, tingui valor *a posteriori* d'anul·lar-la via judicial.

Això no ens porta a més que reiterar que cal defensar aquesta llei amb unghes i dents, que aquesta llei ja pertany a partir d'avui a tot el poble de Catalunya, que no hi ha democràcia sense sobirania i que de res serveix la sobirania si no és en defensa de la justícia social, i la justícia social és bàsicament aquella que toca privilegis.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el meu vot favorable al resultat, un resultat, és veritat, amb celeritat, però amb rigor i amb bastant consens, d'una llei de mesures urgents per fer front a l'emergència habitacional i a la pobresa energètica.

I reitero que una de les històries de més fracàs, especialment polític, és com vam fer, vam construir un país de bombolla immobiliària i alhora de desnonaments. Aquesta és la història que s'ha d'acceptar i hem d'acceptar-ho, no?; això ha passat al nostre país. I les PAH i els moviments socials no són només la consciència, sinó que també ens porten aquí i ens confronten amb una necessitat de fer una llei, almenys la que hem pogut fer o la que han pogut fer vostès, en aquest Parlament, en aquest temps, per intentar resoldre tres grans àmbits importants: no tornar a caure en el sobreendeutament, aquest és un element, és resoldre el sobreendeutament; el segon element, molt important, és que no hi hagin..., Catalunya lliure de desnonaments i de pobresa energètica, amb les mesures legals que aquí s'indiquen, i tercer, un element que no hauria d'haver passat, almenys en la mesura que va passar, que és que vam convertir el que era de sempre la funció social de l'habitatge en un bé de mercat que era dels més rendibles. I aquest és un element molt important que aquesta llei intenta resoldre, amb totes les limitacions, i esperem que arribi a bon port pel lideratge, per descomptat, no només social, sinó també polític.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. President, conseller, consellera, alcaldessa de Barcelona, secretari d'Habitatge i director

de l'Agència de l'Habitatge, companys diputats, membres de les entitats que avui ens acompanyeu i també aquells que ens estan veient des de fora, especialment els que estan aquí fora al parc de la Ciutadella... També saludar de nou els promotors de la ILP, el Carlos i la Maria, i a tots els que avui els acompanyeu. Agrair-vos de nou la vostra feina per arribar fins aquí. No ha estat fàcil; la vostra perseverança, també la voluntat de tots plegats d'arribar a acords, han fet possible aquest punt de trobada, i que el nostre grup avui se senta seu aquest text.

Vam dir ara fa només dos setmanes que faríem tot el possible, que volíem arribar a acords i que volíem arribar a un text que es pogués arribar a aplicar. Volíem tindre un text que no fos impugnat per l'Estat, que fos un text viable. Havíem d'aconseguir-ho, i ho hem fet possible. Volíem evitar generar la frustració que va suposar al seu moment la ILP estatal o també quan es va rebutjar per part del Congrés dels Diputats, amb el vot del Partit Popular, el que aquesta cambra havia aprovat per unanimitat.

Avui sabem que això no és així; tenim un text que ens compromet a tots i que ens permet resoldre els problemes dels que més pateixen sent realistes del que pot assumir aquesta Administració.

Al llarg d'aquestes dos setmanes hem treballat intensament i hem arribat a un acord amb les entitats promotores i el nostre grup, i hem arribat a aconseguir aquest text.

I també aquí cal agrair, i els ho agraeixo, a tots els diputats dels altres grups, la vostra generositat per tal d'acceptar aquest text de forma immediata, aquest acord assumit entre les entitats promotores i el grup nostre, de Convergència.

Hem tingut poc temps, hem batut rècords en un ponència, però ha valgut la pena arribar fins aquí. La voluntat del Govern, la voluntat del conseller era arribar a un acord i ho hem fet així possible.

Aquesta, per tant, és una ILP pensada per a les persones, una llei pensada per a aquells que més pateixen fruit d'aquesta crisi econòmica sense precedents i que nosaltres hem afrontar sempre tenint present les condicions, les injustes condicions de finançament públic que té el Govern de la Generalitat.

I en aquest context també cal reconèixer –i avui ho vull fer de forma molt important– el paper que té el món local, i en aquesta llei així ho hem reflectit; el món local, que és qui té més proximitat amb aquells que pateixen i sap més quines són les dificultats dels veïns i veïnes. I amb aquesta llei reivindicuem aquest paper i també el paper dels serveis socials dels ajuntaments, perquè són ells els que primer detecten aquelles necessitats de cada família i saben com fer-hi front.

Per tant, aprovem avui una llei que contempla un procés de segona oportunitat per a les famílies. Avui, després d'aquell intent fallit, com he dit, al Congrés dels Diputats, tenim al nostre abast mecanismes per a actuar contra el sobreendeutament relacionat amb l'habitatge habitual, amb un procediment extrajudicial previ i un procediment judicial en cas de no arribar a un acord.

Per tant, amb aquest procediment extrajudicial tenim una resolució sobre la situació d'un sobreendeutament, i, si es clou sense arribar a aquest acord, l'afectat podrà sol·licitar l'obertura d'un procediment judicial. I el jutge, un cop analitzades les circumstàncies de sobreendeutament, podrà, haurà de portar a terme aquesta resolució que incloga necessàriament un pla de pagament. I, en cas d'incompliment, es podrà sol·licitar que s'iniciï la liquidació d'actius per a afrontar els deutes, amb exclusió d'aquesta liquidació dels béns inembargables.

En aquest sentit, també hem aprovat, aprovem en aquests moments que aquesta llei contempli que en els casos d'adquisició d'un habitatge resultant de l'assoliment de compensació o dació en pagament, hi hagi l'obligatorietat que abans de procedir a l'adquisició del domini s'ofereixi una proposta de lloguer social per a un període mínim de tres anys a aquelles famílies que no tinguen una alternativa, per tant, d'habitatge propi o que es troben en aquells paràmetres de risc d'exclusió social residencial que preveu aquesta llei.

Hi afegim també un apartat especial per als supòsits de pobresa energètica, de manera que les mesures de protecció que regulen aquesta llei s'apliquen també a les llars, en aquelles famílies que més pateixen o també en aquells casos que hi hagin persones afectades per dependència energètica, com és el cas de les persones que necessiten per a sobreviure màquines assistides.

També contemplem implementar mesures en aquest sentit per a evitar la pobresa energètica, i, d'aquesta manera, reconeixem que les administracions públiques cal que garanteixin el dret d'accés als subministraments bàsics d'aigua, de gas, si s'escau, d'electricitat a aquelles persones que es troben en risc d'exclusió social residencial. S'han d'establir, a més a més, uns protocols obligats de comunicació als serveis socials, que, com ha dit, tindran un paper molt important en aquesta llei. I les administracions públiques també hauran d'establir acords o convenis amb companyies de subministrament per tal de fer-ho possible i evitar aquests casos de pobresa energètica al nostre país.

I s'han establert a la vegada també mesures per a garantir la funció social de la propietat, augmentar el parc d'habitatges assequibles de lloguer, i així l'Administració també podrà resoldre la cessió obligatòria d'habitatges per a un període de tres anys per a incorporar-los als fons d'habitatges de lloguer per a polítiques socials, en el cas dels habitatges buits i en supòsits concrets, amb la mateixa filosofia que la Llei de l'impost sobre pisos buits que vam aprovar recentment en aquest Parlament.

I per tal de vetllar per un correcte funcionament de la mateixa llei, també hem establert un article que regula els terminis per tal que tots ens sentim obligats a poder portar a terme aquesta llei.

Abans hi he fet referència, volíem donar un paper important als municipis, al món local, i per tant, hem establert una disposició final que determina aquesta aplicació efectiva del principi de subsidiarietat.

Per tant, crec que tots plegats, excepte el Partit Popular, que en alguns articles s'han acabat desmarcant, hem

d'estar orgullosos d'haver assolit aquest text que permet resoldre els problemes d'exclusió social, que determina quines són les persones i famílies que estan en aquestes condicions de vulnerabilitat. I hem pres l'acord, un acord ferm, per tal d'actuar per tal de resoldre-ho.

Ens queda un camí a fer encara, en som conscients: amb desplegament normatiu, amb modificacions a què ens obliga la mateixa llei, però avui hem fet un pas important per tal d'avançar en la resolució d'una situació que pateixen famílies del nostre país, evitant que el que hem definit com a grans tenidors d'habitatge puguin procedir a desnonaments sense que hi troben mesures en contra.

Segurament, hauríem pogut afinar més. Com hem dit, fa pocs minuts encara estàvem intentant arribar a millorar l'articulat, però en tot cas el temps també ens porta que tinguem aquest text.

Creiem que avui les famílies tenen una eina més que, juntament amb el decret llei aprovat recentment per aquesta cambra on es regula que les administracions públiques poden exercir el dret de tanteig i retracte, juntament també amb l'impost sobre pisos buits, fa que aquesta legislatura acabi amb mesures importants per a resoldre els problemes d'habitatge al nostre país, els problemes per a accedir-hi i els problemes que tenen les famílies, les persones que tenen el risc de perdre el seu habitatge. Ara existeixen aquestes mesures noves aprovades per aquesta cambra que fan que tinguem aquest pas ferm i decidit per a paliar i resoldre aquestes situacions que estan afectant tantes famílies catalanes.

Esperem i comptem que no ens passi com amb el decret de pobresa energètica aprovat per aquesta cambra i que ha acabat suspès a iniciativa del Govern de l'Estat.

Avui reivindicuem, per tant, les competències d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, per a resoldre els problemes de les famílies, perquè ens hem cansat d'esperar resposta d'aquells que ens diuen que són els competents per a fer-ho, d'un estat que quan vol ens anul·la lleis i que, a més a més, ignora les demandes del mateix Parlament de Catalunya. Nosaltres vam portar una proposta el 2012 i no va ser possible; finalment, avui regulem de nou aquesta normativa, aquesta possibilitat per tal de poder ajudar aquells que més pateixen.

I vaig acabant, també amb uns reconeixements, que he anat deixant per al final, perquè avui també cal reivindicar el paper d'aquells que més han treballat en aquest sentit: la gent de la PAH, de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca; la gent de l'Aliança contra la Pobresa Energètica i l'Observatori DESC. I si m'ho permeteu, també una menció especial al col·legi d'advocats, que ens ha fet unes propostes que també hem fet nostres i, per tant, també vam afegir al nostre text; al Martí Batllori i a la Mercè Pidemont, que ens han ajudat moltíssim a donar forma a aquest text (*aplaudiments*) buscant tots plegats la fórmula que ens ha permès aquest gran acord. I també al Carlos, per tants i tants missatges creuats (*rialles*) al llarg d'aquestes dos setmanes entre la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (*aplaudiments*) i el nostre grup de Convergència.

I, evidentment, toca també donar les gràcies als serveis del Parlament, especialment al lletrat, al senyor Muro, que com sempre ens ha ajudat molt, moltíssim, a donar forma a aquesta llei concebut un text de qualitat amb molta celeritat i tenint present que se'ns acabaven els minuts i que estàvem ja a punt d'entrar a votació i que ens tocava acabar el text. I, per tant, moltíssimes gràcies al senyor Muro.

I acabo amb un agraïment especial al Departament de Territori del Govern; al conseller; al secretari d'Habitatge, el senyor Carles Sala; al senyor Jaume Forn, director de l'Agència d'Habitatge, perquè sense la seva implicació, sense el seu suport no hagués estat possible arribar fins aquí.

S'està fent molt bona feina des del Govern, no ho tornaré a recordar; ja ho vaig explicar a la meua intervenció de fa quinze dies, tot el que havíem fet per a arribar fins aquí, tot el que s'havia aprovat aquesta legislatura en termes d'habitatge, però avui cal reconèixer l'esforç, cal reconèixer aquest pas endavant que s'ha fet en aquest sentit, fet que de nou fa evident que l'habitatge és un dels pilars d'aquest Govern.

Per tant, avui aprovem aquesta llei, una llei que tots ens la fem nostra i que, en definitiva, ens permet assolir els objectius que hem de tenir nosaltres com a diputats i diputades al Parlament de Catalunya, que és resoldre els problemes dels ciutadans i, en aquest cas, arribar als més febles.

Felicitats a tots i a totes.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Rafael López i Rueda demana per parlar.*) Senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions del senyor Milà, continuades i reiterades, i també per demanar unes votacions separades.

La presidenta

Té un minut.

Rafael López i Rueda

Un minut? (*Pausa.*) Gràcies.

Senyor Milà, jo ja l'entenc, eh?, jo l'entenc, senyor... –mirava el senyor Herrera–, jo ja l'entenc, senyor Milà: ha vingut la seva «jefa» i vostè havia de fer avui el paper; jo l'entenc, eh?, i el disculpo totalment, amb la qual cosa, cap problema. Però vostè s'ha oblidat d'alguna cosa, i és que per molta gent a la qual vostè es dirigeix vostè fa molt temps que és casta. És a dir, vostè va tenir responsabilitats de govern, i sobretot, senyor Milà, de govern, d'habitatge; i, d'això, no n'han par-

lat avui. I el senyor Herrera, que avui està aquí, al Ple, sap perfectament que el seu grup a Madrid va votar fins a tres pressupostos del senyor Zapatero; pressupostos que ens van portar a la crisi i a la bombolla immobiliària. I això, senyor Milà, no ho ha dit.

I hauria d'haver recordat avui i aquí, senyor Milà, que vostè va tenir responsabilitats d'habitatge, i el resum de l'habitatge del tripartit, de la política d'habitatge, van ser 3.200 habitatges socials buits; fins i tot hi havia una promoció de 16 habitatges al Pirineu. Per què el volia, senyor Milà? Per anar amb la família a esquiar amb helicòpter? Per a això el volia, senyor Milà? (*Forta remor de veus.*) Clar, senyor Milà, ho ha d'explicar –ho ha d'explicar– absolutament tot.

I, després d'això, senyora presidenta, li demanaria votació separada de l'article 3, l'article 7 (*rialles*)..., li diria, a més, que hem retirat les esmenes 13 i 75, i que mantindrem vives l'esmena 6 i l'esmena 28.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà, el mateix temps.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies. Li hem fet pupa, eh? Els hem fet pupa, eh? (*Rialles, remors de veus i aplaudiments.*) Sí, sí... –sí, sí. Miri, la senyora Ada Colau no és «jefa» de re; la senyora Ada Colau ha guanyat legítimament l'alcaldia de Barcelona gràcies a la lluita de moltíssima gent. (*Aplaudiments.*) I, per tant, vostè no li arriba ni a l'alçada de la sabata. Perquè, quan vostè estava combatent les polítiques d'habitatge, ella les estava afavorint. Per tant, d'això, re.

I ja que ha tingut la gentilesa de recordar-me això: efectivament, ens sentim orgullosos d'haver aprovat la Llei del dret a l'habitatge, que vostès, amb la col·laboració del PP..., el PP i Convergència, en el primer mandat, van suprimir totes les mesures (*aplaudiments*)... que ara reivindicuen.

I quan vulgui –i quan vulgui– parlarem, i buscarà vostè quina és l'etapa del Govern de Catalunya que més ha invertit en habitatge i que més promocions ha fet. (*Remor de veus.*) No en parlaven? Vol? (*Persisteix la remor de veus.*)

Per tant...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment.

Salvador Milà i Solsona

Per tant, senyors del PP –senyors del PP–, benvinguts al club –benvinguts al club. Si vostès estan ara tan a favor del dret a l'habitatge, facin una cosa: comprometin-se que no impugnaran aquesta llei i que aprovaran

a Madrid la llei d'iniciativa legislativa popular que fa dos anys van tombar.

Diguin aquí que no ho portaran al Constitucional.

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Ho poden dir? (*Veus de fons.*) Ah, eh que no? (*Remor de veus i aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

D'acord.

(*Aplaudiments. Matías Alonso Ruiz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Bé; gràcies, presidenta. Per demanar també votació separada de l'article 4.

La presidenta

Del...?

Matías Alonso Ruiz

De l'article 4.

La presidenta

Article 4.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies.

(*Pausa.*)

La presidenta

Senyor..., senyor Alonso, és l'article 4 del dictamen? (*Pausa.*) D'acord –d'acord.

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta, el 4 del dictamen.

La presidenta

Sí, sí..., d'acord, molt bé –molt bé.

Doncs, iniciarem la votació.

Permetin-me, de totes maneres, que doni la benvinguda a l'excel·lentíssima senyora Ada Colau, alcaldessa de Barcelona, que avui és la primera vegada que, com a alcaldessa, ha vingut al Parlament.

Acabat el debat, doncs, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Com han recordat, ha retirat les esmenes 13 i 75.

Votem, doncs, les esmenes 6 i 28.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 106 en contra.

A continuació, votem l'esmena transaccional, signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Socialista, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt, relativa a l'article 5.8, lletra b, del text del dictamen i l'esmena número 10, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 120 vots a favor.

Per acabar, votarem ara el text del dictamen. I, en primer lloc, atès que tenim petició de votació separada,

votem conjuntament l'article 3, procediment judicial, i l'article 7, cessió obligatòria.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 98 vots a favor i 23 abstencions.

Votem ara l'article 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 8 abstencions.

I votem ara la resta del text del dictamen, amb les esmenes tècniques ja incorporades.

Comença la votació.

La Llei de mesures urgents per fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica ha estat aprovada per 120 vots a favor.

(Aplaudiments forts i perllongats. Crits de «Sí se puede» en el sector del públic.)

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre.